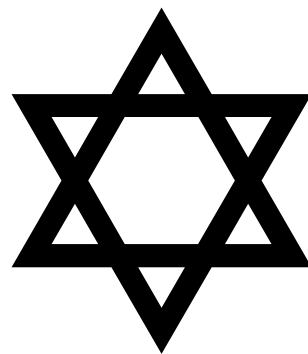
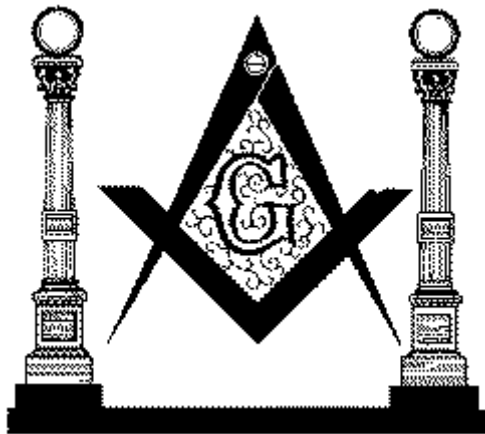

Traian Romanescu

Páni a otroci 20. století

Světová židovská konspirace

PRO FIDE CATHOLICA

Titul španělského vydání:
Amos y esclavos del siglo XX
Por qué avanza el comunismo
Buenos Aires 1983 (převzato z mexického vydání)
Editorial Nuevo Orden

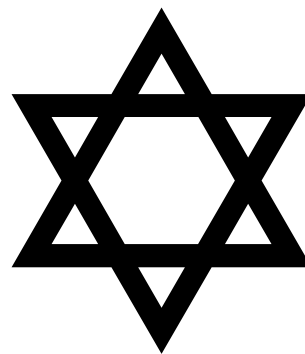
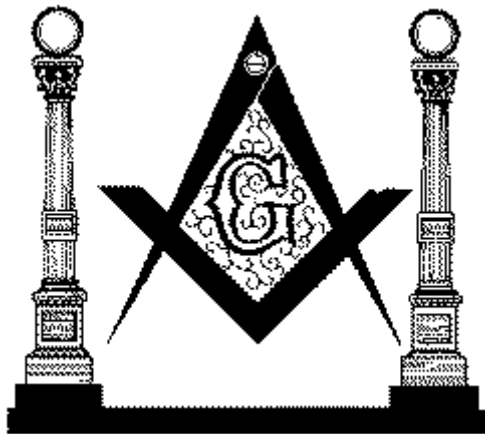
Z německé verze Traian Romanescu, *Herren und Sklaven des XX. Jahrhunderts,*
Warum der Kommunismus voranschreitet, Verlag Anton A. Schmid
Durach 1995, přeložil © Jaroslav Voříšek 2009

Doporučujeme: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Traian Romanescu

Páni a otroci 20. století

Světová židovská konspirace

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

	Nezbytné úvodní slovo editora českého překladu	5
	Předmluva (německých) překladatelů	19
	Úvod	20
Kapitola I	Co je třeba vědět	22
Kapitola II	Propaganda a skutečnost	34
Kapitola III	Proč ustavičné zvyšování mezd?	39
Kapitola IV	Komunisty podněcované stávky	42
Kapitola V	Nucená práce, ne!	45
Kapitola VI	Demonstrace proti svobodě	47
Kapitola VII	Co je „stát dělníků“?	50
Kapitola VIII	Nejvyšší vůdci komunismu mají neuvěřitelný kapitál	55
Kapitola IX	Infiltrace do Severní Ameriky	63
Kapitola X	Příklad Francie	79
Kapitola XI	Židé a křesťané	98
	Dodatek	106
	Dodatek 2	109
	Obrazová část	112

Nezbytné úvodní slovo editora českého překladu

Dílo Traiana Romanesca patří svým způsobem mezi nejlepší o židovské otázce vůbec. V době, kdy autor svou knihu psal, nemohl předpokládat, že nástroj k ovládnutí světa – bolševismus – bude světovým Židovstvem za 33 let od prvního vydání jeho knihy stažen z oběhu a nahrazen novou koncepcí ovládnutí světa.

Předkládaná kniha popisuje postup k podmanění světa a zřízení světové despotie talmudských Židů nad lidstvem. Židovské snažení o vládu nad světem je ovšem velmi staré a jeho současná tvářnost pochází přibližně z 18. století založením Velké zednářské lóže anglické roku 1717, v jejímž pozadí stáli rovněž Židé. Poté se zednářské lóže postupně rozšířily do všech států Evropy. V současnosti již na světě není snad jediný stát, kde by nebyly instalovány. Intelaktuálním centrem židovské moci ve světě je tedy stále Velká Británie. Mocenské centrum bylo ve druhé polovině 19. století přeneseno do USA. První velký úder nežidovskému světu zasadilo Židovstvo roku 1789 ve Francii tzv. francouzskou revolucí, která směřovala především k likvidaci katolické církve a křesťanského zřízení vůbec. To bylo realizováno především prostřednictvím zednářských lóží. Všechny revoluce 19. a 20. století pak byly v režii Židů.

Přehledně to podává „Analýza 17. listopadu“ 1989 Miroslava Dolejšího a především jeho nepublikované materiály, z nichž vybíráme:

„Na I. sionistickém kongresu v Basileji roku 1897, respektive na paralelně konaném tajném kongresu židovského zednářského řádu B'nai B'rith, kterého se účastnilo 40–50 delegátů, bylo rozhodnuto o vyvolání I. světové války, jejímž cílem bylo zničení evropských monarchií, a následné instalování bolševické revoluce v Rusku jako mocenského prostředku židovského ovládnutí světa. Bolševismus měl být po skončení války rozšířen do celé Evropy. Teprve po stabilizaci bolševické vlády na kontinentě se mělo začít s jeho rozšířením do ostatních států světa. Židovský záměr se však nezdařil, především pak proto, že mentalita Evropanů byla ještě příliš křesťanská a vliv katolické církve poměrně značný. Záměr předpokládal přizpůsobení komunistické ideologie poměrům v Asii a Africe, stejně jako v Americe. Bolševismus se podařilo instalovat pouze v Rusku, kam byl přinesen a podporován především americkými židovskými bankami. K podrobení Evropy pak byla v roce 1929 uměle vyvolána v USA velká hospodářská krize a instalován nacistický režim v Německu. Ten byl rovněž financován židovskými bankami z USA a Velké Británie. Záměrem bylo rozvrácení Evropy a podrobení Německa světovou válkou jako největšího a geneticky nejsilnějšího národa v Evropě, což se podařilo.

Po skončení II. světové války si Židovstvo rozdělilo Evropu na tzv. kapitalistickou a socialistickou, na tzv. Západ a Východ. Evropa i svět byly vystaveny tzv. studené válce, ačkoli obě mocnosti (SSSR a USA), shodně řízené Židovstvem, neměly samozřejmě nikdy v úmyslu proti sobě válčit. Cílem bylo zadlužení všech zemí na obou stranách (zbrojením) a jejich definitivní zadlužení u světových židovských bank. Současně s tím se zabránilo samostatnému hospodářskému rozvoji těchto států a postupně byly instalovány mezinárodní organizace politické, finanční, vojenské, administrativní a soudní jako příprava ke sjednocovacím procesům na bázi kontinentů a posléze celého světa pod jedinou židovskou vládou. To je skutečnou

podstatou dnešní tzv. globalizace, o jejímž pozadí nemá většina světové populace ani potuchy. Proto vznikla OSN jako administrativní základna pro řízení světa, a po ní celoevropské orgány (EHS, atd.), a posléze i celosvětové organizace jako Světová banka, Mezinárodní měnový fond, Světová organizace obchodu, G7, Trilaterální komise, Evropská banka pro obnovu a rozvoj, Bilderbergové, CFR, atd. Všechny tyto instituce jsou řízeny Židy.

Židé, kteří prostřednictvím kapitalismu a komunismu vytvořili konzumní společnost, nyní drželi v kleštích celý svět. Avšak díky Stalinově a později Brežněvově koncepci hospodářské a finanční autarkie, která se ukázala být méně efektivní než se původně očekávalo i některým dalším faktorům, se Židovstvo rozhodlo přistoupit ke stažení bolševismu ze světové politiky, protože volný trh na Západě zplodil konzumní společnost, ovladatelnou totálně a s menšími riziky. Proto byly započaty přípravy k „demokratizaci“ východního bloku, řízeného SSSR. Koncepci začal rozpracovávat šéf KGB, člen židovského zednářského řádu B'nai B'rith a budoucí generální tajemník Komunistické strany SSSR, Žid Jurij Andropov (vl. jm. Lieberman). Z toho důvodu se přistoupilo již v sedmdesátých letech 20. století k vytvoření horizontálních organizací, jako byla Charta 77, jejíž vznik byl iniciován židovským zednářským řádem B'nai B'rith z Basileje. V Polsku byla o něco později vytvořena tzv. Solidarita. Obdobně se postupovalo ve všech státech Střední a Východní Evropy.

Jakousi generální zkouškou na stažení bolševismu z oběhu byl v Československu tzv. obrodný proces na jaře 1968, jehož vůdcem byl Žid Eduard Goldstücker. Židé, kteří koncipovali rok 1968, E. Goldstücker, J. Pelikán, L. Vaculík, J. Kohout, J. Hájek, I. Klíma, O. Šik, A. J. Liehm, E. Löbl, O. Černík, J. Procházka, V. Šilhán, F. Kriegl atd., pokud se toho dožili, byli rovněž mezi iniciátory převzetí moci v roce 1989. Revize komunismu v Československu v roce 1968 měla usnadnit postupnou anexi území Československa „Západem“ a dospět tak k podobným stavům jako nyní po roce 1989. Tomuto plánu KGB však v SSSR odporovala skupina euroasijců, kteří byli v „opozici“ vůči KSSS a KGB a byli soustředěni kolem GRU – vojenské zpravodajské služby. GRU byla proti plánu KGB na revizi idejí, programu a personálního řízení KSČ v ČSSR. Maršál Ogarkov, který řídil generální štáb armády SSSR, se spolu s maršálem Grečkem proti plánu postavili a zahájili okupaci Československa proti vůli KGB.

Základní mystifikací je tvrzení, že 17. 11. 1989 došlo v Československu k spontánní revoluci obyvatelstva proti vládě KSČ. Tento politický převrat byl připravován přibližně od června 1988, přičemž situace k němu byly vypracovány už od prověrek v KSČ 1969-70 a poté založením Charty 77. Pečlivě naplánované převraty proběhly ve všech státech synchronizovaně v průběhu sedmi měsíců. K tomu účelu se navázala kooperace mezi KGB a CIA, jejichž společné komise převraty řídily a schvalovaly personální sestavy nových vlád. Jejich spolupráci koordinovaly vybrané vládní orgány obou zemí (SSSR a USA). Charta 77 byla po fingovaném převratu předurčena k převzetí veškeré moci. Její personální jádro, vybrané zednářským vedením v Basileji, se skládalo výlučně ze židovských a zednářských rodin. Byly to především rodiny Havlových, Dienstbierových, Šabatových, Němcových, Paloušových, Hromádkových, Rumlových, Marvanových, Šternových, atd. Všechny

ny tyto rozvětvené rodiny tvořili komunisté nebo jejich potomci, zednáři a jejich potomci, a Židé. Po roce 1989 přibližně 180 členů těchto rodin, jejich příbuzných a přátel, zaujalo pozice v nejvyšších státních, diplomatických a hospodářských funkcích státu.

Tato skupina občanů Československa byla pro své poslání schválena pověřenými orgány SSSR a USA (prostřednictvím StB-KGB-CIA-Mossad). Souhlas vyslovovaly také zednářské lóže a židovské mezinárodní organizace.

Z prvních 217 signatářů Charty 77 z 1. 1. 1977 bylo 78 Židů, kupříkladu V. Havel, J. Hájek, J. Dienstbier, P. Pithart, P. Uhl, R. Palouš, M. Palouš, L. Lis, L. Váculík, P. Kohout (Hahn), J. Ruml, Z. Jičínský, Z. Mlynář (Šling), F. Kriegl, P. Rychetský, R. Slánský ml., V. Šilhán, J. Lederer, L. Dobrovský (Hamerschlag), M. Uhde, G. Sekaninová-Čákrťová, J. Sokol, J. Schneider, J. Petránek, a další. Z těchto prvních 217 signatářů bylo rovněž 156 bývalých komunistů (většina z výše jmenovaných), mezi nimiž se nalézají jména osob, výrazně zkompromitovaných přímou nebo nepřímou účastí na teroru komunistů v padesátých letech. Charta 77 udržovala rovněž kontakty se Židy v emigraci: P. Tigrid (Schönfeld), E. Goldstücker, J. Pelikán, O. Šik, J. A. Liehm, A. Lustig, L. Pachman, atd.

Přijímání členů (signatářů) Charty 77 skončilo dnem 17. 11. 1989, kdy počet signatářů dosáhl cca 1 900 osob, z nichž naprostá většina neměla ani nejmenší tušení o charakteru a poslání této organizace, jejíž vznik byl iniciován z Basileje. Zasednější byli pouze mluvčí v počtu 38 osob. Všichni mluvčí byli Židé nebo zednáři: J. Hájek, V. Havel, J. Patočka, R. Battěk, V. Benda, S. Devátý, J. Dienstbier, M. Hájek, L. Hejdánek, T. Hradílek, M. Hromádková, B. Janát, E. Kantůrková, J. Kozlík, M. R. Křížková, M. Kubišová, M. Lehký, L. Lis, J. Litomiský, V. Malý, A. Marvanová, D. Němcová, M. Palouš, R. Palouš, B. Placák, M. Rejchrt, J. Ruml, Jiří Ruml, J. Šternová, J. Šabata, A. Šabatová, L. Šilhánová, J. Štern, P. Šustrová, Z. Tominová, M. Tyl, J. Vohryzek a A. Vondra.

Charta 77 byla od svého založení koncipována jako zednářská lóže. Funkce mluvčího je převzata ze sionistické organizace.

Finanční prostředky pro činnost Charty 77 i soukromou potřebu zejména jejich vůdců shromažďoval v Nadaci Charty 77 ve Stockholmu zeť akademika Arnošta Kolmanna, Žid František Janouch. Finanční prostředky pocházely především od židovských mecenášů z mezinárodního PEN-klubu, Rotary-klubu, Jewish Agency, Guggenheimovy nadace v USA, B'nai B'rith, Masarykovy nadace při Masarykově museu v Izraeli, židovských odborových svazů hlavně v USA, Švédsku, atd. Celá organizace (zejména její personální jádro) byla po celou dobu své existence řízena z Moskvy a New Yorku.

Hlavním posláním Charty 77 bylo zajistit, aby se panství nad Československem po fingovaném převratu nedostalo v žádném případě do českých a slovenských rukou, ale aby zůstalo v držení židovské mocenské báze, která by zaručila kontinuitu židovských mocenských cílů. Takto se postupovalo v celé Střední a Východní Evropě.

Za jakousi hlavu Charty 77 byl vybrán vysokostupňový zednář, Žid Václav Havel. Z tohoto bezvýznamného člověka a průměrného spisovatele vytvořila světová židovská reklama nákladem cca 13 milionů amerických dolarů osobu, nazývanou

světovým spisovatelem, králem filosofů, evropským politikem, největším žijícím humanistou, atd.

Proto Havel obnovil v Československu všechny židovské společnosti a přislíbil transfer Židů z Ruska přes Československo, a také obnovil zednářské lóže, jejichž členy se stali téměř všichni vyvolení členové Charty 77, vlády, diplomatického sboru, atd. Je ovšem třeba vědět, že obnovení zednářských lóží po listopadu 1989 bylo čistě formální. Lóže a jejich pomocné organizace byly sice po etablování komunistického režimu oficiálně zakázány a rozpuštěny, ale podle lóžové hantýrky se pouze „uspaly“, tzn. že navenek omezily nebo přerušily styky s celosvětovou zednářskou sítí. Jejich hlavní činnost však pokračovala i nadále.

Otec a strýc Václava Havla byli členy zednářské lóže „Bohemia“. Otec stavěl své objekty výhradně pro židovské investory (např. obchodní domy Brouk a Babka, ASO, Barrandovské terasy, palác Lucerna a pod.) a výhradně pro židovské majitele. Strýc V. Havla vlastnil se židovskou kapitálovou účastí filmové ateliéry Barrandov. Oba financovali sionistické organizace, zednářské lóže, PEN-klub, a oba byli členy Rotary-klubu. PEN-klub je světová židovsko-zednářská organizace, sdružující úspěšné spisovatele a vydavatele. Byl založen roku 1921 v Londýně a jeho činnost byla u nás v dobách stalinského režimu zakázána. Po jeho obnovení v prosinci 1989 byl Václav Havel zvolen čestným předsedou. Rotary-klub je obdobou PEN-klubu a sdružuje úspěšné podnikatele (tj. vybranou zednářskou elitu), finančníky a průmyslníky. Před nedávnem Havel obdržel mezinárodní cenu Rotary.

Václav Havel byl zasvěcen do zednářské lóže r. 1968 při svém pobytu v USA. Byl tam uveden Arthurem Millerem, prezidentem světového PEN-klubu, Židem a bývalým americkým komunistou, spisovatelem a dramatikem. Havlovi se dostalo 30. stupně zasvěcení podle amerického ritu (Ritual of Knight Kadosh) z roku 1879. Etika rytířů 30. zasvěcení (Kádoš) je v rituálu charakterizována takto: „Moi, rien que moi, tout á moi, tout pour moi et cela tous les moyens guels qu'il soient“ (Já, jedině já, vše kvůli mě, vše pro mě a to všemi možnými prostředky). V zednářském rytířském řádu Kádoš (Chevalier-Kadosch) existuje sedm stupňů. Václav Havel byl zasvěcen v 1. stupni jako Le Kadosch Israelite (Kádoš-Izraelita). Svým stupněm zasvěcení byl Havel předurčen (vyvolen) pro výkonnou politickou roli, která se zcela nenaplnila jeho zvolením prezidentem Československa. V den inaugurace předstoupil před veřejnost v krátkých nohavicích svých kalhot, což v nezasvěcené veřejnosti vzbudilo rozpaky, zasvěcení v celém světě však věděli, že patří králi bosáků – služebníků Židů.

V roce 1967 vstoupil V. Havel do KSČ, jejímž členem zůstal přibližně 9 měsíců, pro případ, že by byl tzv. obrodný proces v roce 1968 úspěšný, aby mohl vstoupit do jimi sestavené tzv. obrodné komunistické vlády, což se nakonec neuskutečnilo.

Krátce po svém zvolení prezidentem v roce 1989 navštívil Havel Izrael, kde s rabínskou čepičkou na hlavě převzal čestný doktorát. Vídeňský „Kurier“ přinesl Havlův snímek, na němž se židovskými modlicími řemínky kolem hlavy, opřen o Zed' nářků, mumlá hebrejské modlitby a skládá přísahu. Havel navštívil také Masarykovo muzeum, které Židé postavili v Izraeli na památku svého velkého příznivce a spolupracovníka T. G. Masaryka.

Ted' se zaměříme na instalaci zednářských lóží a židovských organizací krátce po fingoaném převratu, který byl zcela zmanipulované a dezorientované veřejnosti představen jako sametová revoluce. Ihned v dubnu 1990 byly za přítomnosti velmistra Grand Orient de France instalovány v Československu jednotlivé zednářské lóže. V roce 1990 byly obnoveny lóže francouzské, německé, anglické a severské (Švédsko, Holandsko) a od roku 1992 i lóže americké. Grand Orient de France obnovil několik obediencí z první republiky:

Zednářská lóže „Dobrovský“ – jejímiž zakládajícími členy v roce 1919 byli zejména Němec, Syllaba, Krofta, Hora, Kadlec, Kapras, Sommer, Hückl, Fridrich, Jakubec, Petr, Slavík, Chotek, Babák, Drtina, Weigner, Páta, Kümla, Kaláb, Niederle, Domín, atd.

Po roce 1989 jsou jejími členy Stránský (Žid, býv. předseda PEN-klubu), Kessler (býv. předseda ústavního soudu), Vágnerová (býv. předsedkyně nejvyššího soudu), Payne (Žid, poslanec za ODS), Vidím (Žid, poslanec za ODS), Benda (Žid, poslanec za ODS), Grůša (Žid, býv. velvyslanec v SRN), Burešová, Šustrová (Židovka), Kopřiva, atd. Lóže má cca 74 členů.

Zednářská lóže „Dílo“ – jejímiž zakládajícími členy v roce 1919 byli Rašín, Pospíšil, Purkyně, Puc, Matys, Germář, Jareš, Schwarz, Páta, Schustr, Klement, atd.

Po roce 1989 jsou jejími členy Pilip (Žid, býv. min. školství, ODS), Schleé, Pehe (Žid, býv. poradce V. Havla), Vajnar, Kočárník (býv. min. financí, ODS), Havlíček, Gross (býv. předs. vlády ČR, ČSSD), Buzková (býv. min. škol., ČSSD), Šiktanc, Bleha, Kronel, Petřík, Šoukal, Pinc, Mathé (Žid, býv. gen. ředitel ČT a býv. kancléř V. Havla), atd.

Zednářská lóže „Umění-Týn“ – jejímiž zakládajícími členy v roce 1919 byli Karel a Josef Čapek (Karel Čapek byl předsedou PEN-klubu), Dyk, Švabinský, Slavíček, Šustra, Stašek, Medek, Jelínek, Kotěra, Scheinpflug, Guth-Jarkovský, Kříčka, Španiel, Folkmann, atd.

Po roce 1989 jsou jejími členy Urban (Žid), Schwarzenberg, Medek, Baboušková, Kalvoda (Žid, býv. ministr spravedl., ODA), Medřická, Bartoška (Žid, herec), Svoboda (režisér, býv. předseda KSČM), Grebeníček (býv. předseda KSČM), Krampol (herec), Phül, Ševčík, Vinc, Gall (Žid, býv. poslanec za VPN), Dvorský, Železný (Žid, býv. mluvčí OF, rovněž býv. generální řed. tel. Nova), Vávra, atd. Lóže má asi 46 členů.

Zednářská lóže „Šafařík“ – jejímiž zakládajícími členy v roce 1921 byli Vlček, Rotnágl, Hrušovský, Pilát, Stypa, Chotek, Folprecht, Bělohrádek, Táborský, atd.

Po roce 1989 jsou jejími členy Kroupa (Žid, poslanec za ODA), Slánský ml. (Žid, býv. velvyslanec v Moskvě), Průchová, Krása (Žid, poslanec za ODS), Ruml (Žid, býv. ministr vnitra, ODS), Němcová (Židovka, sign. Charty 77), Battěk (sign. Charty 77), Gruntorád (Žid, sign. Charty 77), Ransdorf (Žid, místopředseda KSČM), Kraus (Žid, poslanec za ČSSD), Dobrovský (Žid, po roce 1989 předseda židovské obce v Praze a býv. ministr obrany), Valeš, Křeček, atd. Lóže má cca 96 členů.

Dále byly obnoveny zednářské lóže „Národ“, „Purkyně“, „J. A. Komenský“ a také „Velká lóže Československá“, založená původně z bývalé Maffie 29. 12. 1919

v 10 hod. dopoledne v zasedací síni Národního klubu v Celetné ulici v Praze, která byla svrchovanou organizací nad všemi lóžemi v Československé republice.

Rovněž byl obnoven zednářstvem řízený Rotary-klub (založený v roce 1920 Janem Masarykem) pod předsednictvím Martina Kratochvíla (s místopředs. M. Kocábem), a PEN-Klub. Původním předsedou obou organizací byl v roce 1989 V. Havel, který je obnovil. M. Kratochvílem a M. Kocábem byl pak založen v roce 1990 Golem-Klub (milionářský klub, kde jednou z podmínek přijetí byl majetek v hodnotě 330 mil. Kč).

Nově byl v České republice roku 1990 utvořen Lion-Klub, v USA založený roku 1920. Jeho členy jsou kupř. A. Baudyš (Žid, býv. ministr obrany), J. Kalvoda (Žid, býv. ministr spravedlnosti), P. Pithart (Žid, býv. předseda české vlády). Lion-Klub má v České republice a Slovenské republice asi 24 poboček a asi 2 870 členů.

Dále byly založeny případně obnoveny zednářské lóže „New Age“, „Bílá hvězda“, „U tří sester“, „Greenpeace“, „Děti země“, „Duha“, „TGM“, „Sokol“, „Skaut“, „Nová Evropa“, „Coudenhove-Kalergi“, „Jan Masaryk“, atd.

V České republice jsou instalovány desítky zednářských lóží s tisíci členy. Současně se zednářskými lóžemi zde začaly působit dvě asi nejmnocnější židovské organizace na světě. Jsou to Alliance Israélite Universelle a B'nai B'rith – které řídí celé zednářstvo.

Alliance Israélite Universelle (Světový židovský svaz) byla založena roku 1860 v Paříži. Duchovní hlavou a dlouholetým předsedou byl vysokostupňový zednář Adolph Crémieux, advokát, který za vlády Ludvíka Filipa a Napoleona III. hrál republikánskou úlohu. Po pádu druhého císařství byl ministrem spravedlnosti a jako člen „vlády národní obrany“ společně se Židem Gambettou vyprovokoval povstání pařížských komunardů i válku. Jako velmistř Grand Orientu de France vypsál na hlavy německých lóžových bratří krále Viléma I. a korunního prince Bedřicha odměnu milion franků. 15 bodů zakládajícího provolání vypracoval Crémieux. Znak Alliance Israélite Universelle představuje v symbolickém zahalení vítězství Mojžíšových desek nad křížem a půlměsícem. Alliance Israélite Universelle je politické společenství, židovskou bojovou organizací s cílem světové vlády Židů. Je zastřešující organizací Židovstva. Souhrnně a výstižně o ní sborník „Sigilla veri“ (Pečeti pravdy) říká:

„Řád Alliance Israélite Universelle je sdružením celého mezinárodního Židovstva, jež vystupuje navenek jako neškodná dobročinná a vzdělávací organizace pro nouzi trpící Židy, jako je něčím podobným pro protestanty Gustav-Adolf-Verein, ale ve skutečnosti se lstivě snaží prostřednictvím „zdánlivých“ odpůrců Židů ruinovat skutečné židovské odpůrce a odhalovatele, provádí spikleneckou politiku, usiluje o rozbití pořádku ve všech státech, připravuje převraty, podněcuje války a postupuje stále vpřed mořem krve a přes hory mrtvol, aby na troskách státních idejí všech zemí světa zřídila hrůzovládu výhradního a všemocného židovského mamonismu... Alliance Israélite Universelle je nejzálnudnějším, nejmnemilosrdnějším a nejstrašnějším nepřitelem celého křesťanstva! Provádí špionáž ve všech státech světa, má vlivné vztahy ke všem vládám. Pod vlivem Židů Bambergera a Laskera povolil i Bismarck její činnost. Pobočkami jsou kupř. „Anglo-Jewish Association“ (zal. roku 1870 v Londýně, která finančně zajišťovala Allianci Israélite Universelle ve vál-

ce německo-francouzské). Ve Vídni vznikla „Die Israelitische Alliance“, v Holandsku „Nederlandsche Afdeeling, AIU“.

Dnešními hlavními oporami Alliance Israélite Universelle jsou především Liga za lidská práva, Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě a dále pak mnoho desítek organizací programu New Age. Politický význam Alliance Israélite Universelle ve druhé polovině 20. století však značně klesl, stal se jen jakýmsi právním a statistickým orgánem Židovstva, a jeho poslání převzal řád B'nai B'rith.

Independent Order B'nai B'rith (Synové smlouvy) byl založen v New Yorku 1843 východními Židy (Aškenázy) na pokyn Rothschildů. Podnětem jeho vzniku bylo rozrušení světové veřejnosti ze židovské rituální vraždy v Damašku (1840). Je to výhradně židovský zednářský řád, jemuž jsou v podstatě podřízeny všechny zednářské lóže na světě. Nejvyšší vedení zednářstva je právě zde. Řád provádí světovou židovskou politiku ve velkém stylu – rozpoutal bolševické revoluce v Rusku v letech 1905 a 1917, revoluce v Německu a Maďarsku v roce 1918 a 1919, I. a II. světovou válku, a dále pak 2 638 revolucí a převratů v celém světě. Jeho finanční oporou je Rothschildova bankovní říše. Jeho členy byli resp. jsou K. Eisner (Salomon Kosmanowski), E. Toller, E. Mühsam, K. Radek (Sobelsohn), M. Leviné, B. Kun (Aron Kohn), K. Liebknecht, A. Kerenskij (Kirbis), P. Helphand, L. Trockij (Bronstein), B. Baruch, L. Brandeis, W. Wilson, F. D. Roosevelt (Rosenfeld), J. F. Kennedy, H. Truman (Salomon Treumann), L. Berija, J. Andropov (Lieberman), Z. Brzezinski, H. Kissinger, atd. Řád zahájil svojí destrukční činnost založením veliké lóže v roce 1883. Prováděl také soustavnou destrukci katolické Církve. Každoročně uděluje tzv. Zlatou medaili muži, který se zasloužil nejvíce o Židy (dostali ji kupř. W. H. Taft, F. D. Roosevelt, R. Reagan, M. S. Gorbačov (Kohn), G. Bush st. atd.) Řád je rozvětven po celém světě. V České republice jsou jeho členy V. Klaus, V. Havel, V. Mlynář, K. Kühnl, J. Tošovský, E. Lánský (Löwy), I. Klíma (Izák Kauders), M. Žantovský, L. Dobrovský (Hamerschlag), P. Moos, V. Železný (Eisenkraft), J. Wagner, J. Štern. R. Palouš, a další.

B'nai B'rith je duchovní a politický řád, podřízený Sanhedrinu (židovské veleradě), která je vrcholovým orgánem židovského sionismu. Ačkoli je B'nai B'rith, stejně jako Alliance Israélite Universelle (a zednářské lóže), zločinnou organizací, vystupuje jako neškodné židovské sdružení, zabývající se charitou apod.!

Kromě uvedených má Židovstvo stovky organizací, jako Agudas Jisrael, Světový svaz věrných Židů. Usiluje rovněž o provedení sionistických cílů.

Jewish Agency, založen na 16. sionistickém kongresu roku 1929, jako světová organizace ortodoxního a liberálního Židovstva.

Anti-Defamation League (ADL), Liga proti pomluvám. Byla založena v Berlíně jako nežidovská, avšak řízená řádem B'nai B'rith. Její duchovní vůdci byli Erich Schmidt, W. Foerster, Walter de Gruyter, Rickert, von Gneist, atd. Tato organizace nechává zavírat do kriminálů všechny, kdo odhalují zločiny Židovstva a kritizují světovou židovskou politiku. Označuje tyto lidi za antisemity a pomlouvá je, případně je úplně společensky znemožní.

Zednáři jsou dnes již pevně zahnížděni ve všech státních úřadech včetně nejvyšších, ve vládách, v politických stranách jako poslanci, ve vůdčích hospodářských kruzích, ve svobodných povoláních jako jsou právníci a lékaři, v učitelských sbo-

rech našich univerzit, v tisku a ve všech médiích i všech dalších tzv. kulturních institucích jako např. knihkupectví, vydavatelství a svobodná umělecká povolání, na vysokých místech v duchovenstvu atd. Ovládají tedy všechny složky veřejného života v zemi. Všichni jsou pak podřízeni anonymnímu židovskému vedení.

Židé tak mají rozsáhlou agenturu, která jim zajišťuje personální výběr a řízení činnosti vlády, parlamentu, senátu, vládních a samosprávných orgánů, médií, atd. Tím tvoří Židé stát ve státě! Tato totální mocenská expozitura má za následek rozbití Československa, začlenění České republiky do Evropské unie a NATO, likvidaci armády, ničení zemědělství, školství, zdravotnictví, ovládnutí policie, zpravodajství, soudnictví, zbídačení obyvatelstva, zidiotštění mas a kolonizaci země, prodej národního majetku světovým židovským společnostem, bankám, pojišťovnám, bursám, apod. Dnes se téměř všechen majetek České republiky, cca 78%, nachází v rukou mezinárodních Židů (především z Německa a USA). Po transferu Židů z Ruska (po roce 1990) jich na našem území zůstalo přibližně 9 340. Ostatní Židé odcházeli do USA, Velké Británie, Německa, Maďarska, atd., a rozptýlili se do téměř všech států světa!

Prvním krokem k anexi naší země bylo hned na počátku roku 1991 zavádění tzv. šokové terapie, jejímiž autory byli dva vazalové Rothschildova domu Židé, J. Sachs a G. Sörös spolu se Světovou bankou a Mezinárodním měnovým fondem – kterou u nás zavedl jejich agent, tehdejší ministr financí, Žid a zednář B'nai B'rith, Václav Klaus. Šoková terapie měla za následek kaskádní devalvaci koruny, liberalizaci cen v monopolním prostředí státních výrobců a obchodu při fixních mzdách, kdy průměrný měsíční plat byl devalvací sražen na zhruba 100 USD! Postup přesně podle návodu Židy (Rothschildy) řízeného Mezinárodního měnového fondu a Světové banky. Cílem bylo prudké zvýšení cen spotřebního zboží, potravin a služeb za současného divokého poklesu reálných mezd a znehodnocení vkladů občanů, a vedl tudíž k prudkému poklesu životní úrovně až u 90 % populace. Jinými slovy, již v roce 1991 byly položeny základy k výprodeji čsl. ekonomiky do zahraničí a prakticky k destrukci průmyslu a zemědělství. To by ale vyžadovalo samostatné pojednání. Zahraniční dluh v konvertibilních měnách včetně výpůjček od Mezinárodního měnového fondu měl podle plánu do konce roku 1991 dosáhnout 12 mld. USD, neboli 37 % HDP. K tomu není nutné opravdu, co dodat – republika byla vyprodána mezinárodnímu židovskému bankovnímu kapitálu. Klaus jako tehdejší koordinátor Mezinárodního měnového fondu byl služebníkem těchto židovských organizací. Je spolu s dalšími Židy – D. Třískou a T. Ježkem – „architektem“ kupónové privatizace, která byla připravena a nastavena tak, aby umožnila další beztržní rozkradení národního majetku. Klaus se rovněž později s ostatními podílel na rozsáhlém rabování bank. Co se týče skutečného počtu Židů v České republice, ten je před českou veřejností, stejně tak jako v ostatních státech, přísně utajován. Podle dobře informovaného zdroje jich u nás v současnost žije přes 200 tisíc včetně míšenců.“ Tolik Miroslav Dolejší.

Obdobný proces jako u nás byl nastaven v Polsku, kde vznikla tzv. Solidarita, jejíž poslání bylo stejné jako v případě Charty 77. Personální jádro tvořili přímí potomci Židů-bolševiků z Oděsy. Jejimi členy byli Židé Lech Wałęsa (Lejba Kohne), Adam Michnik (Aaron Szechter), Jacek Kuron (Izaak Cukerman), Bronisław Gere-

mek (Berela Lewartow), Włodzimierz Cimoszewicz (Dawid Goldstein), Karol Modzelewski (Samuel Mandel), Jan Maria Rokita (Izaak Goldwicht), atd. Špičky Solidarity dirigoval jiný vysokostupňový zednář z B'nai B'rith, Zbigniew Brzezinski. V Polsku tedy nastal stejný proces jako u nás i v celém východním bloku. Likvidace národní suverenity Polska, rabování národního bohatství mezinárodním Židovstvem a zatažení Polska do jeho struktur – Evropské unie a NATO. V Polsku tzv. šokovou terapii Židů Sachse a Söröse zavedl Leszek Balcerowicz, obdoba V. Klause u nás.

Ted' si ocitujme, co říkají o tomto muži dobře informované polské materiály:

Žid Leszek Balcerowicz (vl. jménem Aaron Bucholtz) – je hlavním nepřitelem polského národa i svobodného nezávislého Polska, zednář. Fanaticky a zuřivě nenávidí Poláky i Polsko. Od roku 1969 byl členem PZPR (Polská sjednocená dělnická strana). Globalista, stejně jako Klaus byl agent Sachse a Söröse. Můžeme říci, že je to hlavní „rabín“ židovské lichvy v Polsku. Ministr financí. Zavedl v Polsku po roce 1989 dravčí kapitalismus. Tato protipolská reforma (právě tak jako u nás reforma Klause) měla skrytý politický cíl, aby Polsko bylo donuceno vyprodat značnou část národního majetku mezinárodním (i tuzemským) Židům, kteří budou rozhodovat o osudech příštích polských generací, pracujících u Židů jako nevolníci – a to ve vlastní zemi. Balcerowicz je od 1. května roku 2000 v radě Evropské centrální banky. Je také členem globální organizace „Grupa 30“, založené roku 1978.

Byla založena z iniciativy Rockefellerovy nadace Židem, zednářem a globalistou jménem Geoffrey Bell. Současným presidentem této organizace je rovněž zednář a Žid, Alan Greenspan, který byl ještě nedávno představeným Federální Reservní Banky v USA.

Ukážeme si ještě, co říkají polské materiály o „hlavě“ Solidarity, Lechu Wałęsovi. Žid Lech Wałęsa (vl. jménem Lejba Kohne) – nepřítel číslo 1 polského národa i svobodného a nezávislého polského státu, polonofob, diversant, agent SB (obdoba StB, pseudonym „Bolek“) – spoluúčastník „dohody“, uzavřené mimo vědomí polského národa se zločinci z PZPR a SB – viz tajné rozhovory v Magdalence a „kulatý stůl“. Sehrál významnou úlohu při zablokování pokusu o skutečné zúčtování s komunismem a prosazení politiky „tlusté čáry“ (za minulostí), prokázal služby zločincům z UB a SB. Rytíř „Řádu Bílého Orla“ (kawaler Orderu Orła Białego) – byl vlastně prezidentem židokomuny a všech „Ubeków“ (v našem prostředí estébáků). Otcem Walesy byl německý Žid jménem Kohne, který však sloužil v německé armádě.

Další významný činitel ze Solidarity byl Žid Bronisław Geremek (vl. jménem Berela Lewartow) – Také přední nepřítel polského národa i svobodného a nezávislého polského státu, polonofob, diversant, komunista, zednář, příslušník nejlevicovějšího směru zednářstva – tzv. „Łoża Wielkiego Wschodu“, ateista. V době Polské lidové republiky byl ministrem MSZ, favoritem stalinistického období a (nadále) stalinista. V Polské lidové republice náležel ke „stranickému jádru“. Vychvaloval sovětské zřízení a J. V. Stalina. Pochází z Lodže, z chasidské rodiny Lewartovských (Lewartowskich) a je synem rabína. Nese velký díl odpovědnosti za vnucení „OKP“ (protinárodního ekonomického programu Židů Söröse a Sachse) Polsku! Jeden z nejvlivnějších a nejnebezpečnějších Židů v Polsku. Inicioval různé změny

v ústavě, stanovách, zákonodárství, zásadně ovlivňující budoucnost Polska tak, aby se tuzemským a zahraničním Židům zabezpečily podmínky pro uchvácení polského národního majetku, usídlování Židů a především upevnění židovské moci, která by rozhodovala o osudu polského národa.

I on je členem protipolské Nadace Štěpána Báthoryho, která je spojena se zednářstvem a světovými židovskými finančními kruhy. Byl vyznamenán Řádem Bílého Orla (Orderem Orła Białego). I on je zločinec – účastník dohod „za zády polského národa“ se zločinci z PZPR a SB a účastník tajných rozhovorů v Magdalence – tzv. „kulatého stolu“!

Další, který se podílel na devastaci Polska a jeho podřízení mezinárodnímu mocenskému Židovstvu, byl Žid Aleksander Kwasniewski (vl. jménem Izaak Stoltzman) – bývalý prezident Polska, rovněž nepřítel první třídy polského národa i svobodného nezávislého polského státu. Je rovněž polonofob, diversant, agent SB-TW (pseudonym „Alek“), agent sovětské KGB (pseudonym „Kat“) a zednář. V osmdesátých a devadesátých letech pak – spolu s Oleksym, Szmajdzińskim a Millerem – v lukrativních místech Varšavy kupoval nové byty za neuvěřitelně nízké ceny dva tisíce zlotých za byt! Po rozpuštění PZPR (Polská sjednocená dělnická strana) v roce 1990 se stal – spolu s Leszkiem Millerem – spoluzakladatelem „Socjaldemokracji Rzeczypospolitej Polskiej“ (Sociální demokracie Polské republiky). I on je zločinec, účastník dohod za zády polského národa se zločinci z PZPR a SB. Účastník rozhovorů v Magdalence, tzv. „kulatého stolu“. Aleksander Kwasniewski je synem zvrhlého zločince a kata z NKVD a UB, Zdzisława Stoltzmana. Ten si po II. světové válce změnil příjmení na „polské“ – Kwasniewski.

Dalším vlivným Židem, pracujícím od počátku proti Polsku, je Žid Adam Michnik (vl. jménem Aaron Szechter) – rovněž nepřítel prvního řádu polského národa i svobodného a nezávislého státu, polonofob, diversant, provokatér a hanopisec. Agent UB a SB, od roku 1968 blízký spolupracovník generála SB Kiczaka, člen a účastník tzv. „Klubu Krzywego Kola“. Tento klub byl založen se souhlasem a za podpory Julia Brystygery (ředitel Politického oddělení Ministerstva veřejné bezpečnosti a Bezpečnostního úřadu). Jednalo se o diskusní klub, který působil ve Varšavě v letech 1955-1962. Zmíněný klub se měl stát jakousi „kavárnou“ budoucích kádrů, jež „nesly rukopis“ Jakuba Bermana a Morawského. Klub navázal těsnou spolupráci s týdeníkem „Po Prostu“ – v jehož redakci pracovali samí Židé! Klub soustřeďoval „intelektuální elity“ (židokomunistické) – tj. tzv. intelektuální opozici, laickou levici. Diskuse, které se uskutečňovaly ve zmíněném klubu, se mj. týkaly problematiky kulturní, politické, filosofické, umělecké, i ideologické. Schůzek se v tomto klubu účastnili mimo jiné Jan Jozef Lipski (Žid a zednář), Witold Jedlicki (rovněž Žid), Aleksander Malachowski (Žid a zednář), Stanisław Ossowski (Polák), Paweł Jasienica (Žid), Antoni Slonimski (Žid – stalinista a zednář), Władysław Bartoszewski (Žid a zednář), Jerzy Urban (Žid a komunista), Jan Olszewski (Žid a zednář), Ludwik Hass (Žid a zednář), Leszek Kolakowski (Žid a marxista – stalinista), Aniela Stajnsbergowa (Židovka), Karol Modzelewski (Žid a komunista), Jacek Kuron (Žid a trockista), Adam Michnik (Žid a komunista-trockista), Anna Rudzinska (Židovka), Jerzy Kornacki (Žid), Adam Schaf (Žid a stalinista – marxista). Adam Michnik při vystoupení v australské televizi (s jarmulkou na hlavě) řekl,

že se Židé v Polsku připravují na expanzi a mohou jí také uskutečnit, protože Poláci jsou pouze stádo tupých beranů! Bratr Michnika – Stefan Szwedowicz, zločinec z UB, justiční vrah, jenž mnohokrát vynesl rozsudek smrti nad polskými národními hrdiny – vojáky AK, WiN a NSZ. Otec Michnika – Szechter, agent NKVD i UB, stalinista, fanatický komunista, jeden z předáků Komunistické strany západní Ukrajiny. Tato strana důsledně usilovala o zničení (předválečného) Polska a odtržení velké části jeho území, jež chtěla připojit k východní Ukrajině, která byla již dříve rusifikovaná extrémním sovětským terorem. Byl zatčen a odsouzen v tzv. „procesie Luckim“ (Luckém procesu) za špionáž ve prospěch Sovětského svazu.

Ukažme si dále, co vypovídají polské materiály:

Čtyři miliony Židů, kteří v současnosti sídlí v Polsku, jsou příslušníky Světové židovské federace – podle svědectví Szymona Szurmieja, které poskytl ve varšavské televizi. V archivních fondech MSW (Ministerstva vnitra) je uloženo přibližně dva miliony sedm set tisíc položek. Z toho největší položku (soubor) tvoří Židé, kteří skrývají svůj původ. Většina Židů zaujímá klíčové postavení v hromadných sdělovacích prostředcích, kultuře, politice a ekonomice.

Židé tvrdili, že za II. světové války zahynulo v koncentračních táborech 3,4 milionu Židů z Polska – tj. téměř 100 % celé předválečné židovské populace. Podle posledních výzkumů to však bylo pouze cca 110 000! Před rokem 1939 i po něm polští Židé odcházeli převážně na území SSSR. Na konci války se vraceli hlavně pod záštitou 2. pěchotní divize tzv. Polské armády (tzv. Wojska Polskiego). Jakub Berman a další židovští váleční zločinci uskutečňovali terorem vládu „židokomuny“. Židé, vyškolení NKVD, tvořili 70 % celkového počtu pracovníků a prakticky celé vedení Bezpečnostního úřadu (Urzedu Bezpieczenstwa). Lidé v Polsku umírali stejně jako za bolševické revoluce v Rusku. Více než milion polských vlastenců tehdy prošel těžkým vězením a tábory nucených prací – např. v uranovém dole v Kowarach. Přibližně 1 100 000 Poláků pak bylo deportováno do pracovních táborů přímo na území SSSR. V tomto počtu bylo nejméně 300 000 příslušníků inteligence, kteří mohli zajistit administrativu (polského) státu.

Nezjištěný počet vlastenců z AK (Armia Krajowa), NSZ, BCH a další opozice padl za oběť teroru; byli zastřeleni, utýráni k smrti nebo dlouhá léta strádali ve vězeních. Za války proti hitlerovským okupantům zahynulo přibližně 10 % celkového stavu mužstva AK (Armia Krajowa). Pod sovětskou okupací však zahynulo přibližně 90% příslušníků AK! Polští Židé špiclovali a pátrali po příslušnících polské opozice a zhotovovali jejich seznamy pro židovské úřady. Podle nich potom NKVD likvidoval polské vlastence.

Roku 1989 byl na polském národu spáchán další zločin – a to rozhodnutím tajné židovské vlády, bruselského Sanhedrinu. Mezinárodní měnový fond pak celou zemi zdevastoval pomocí „privatizace“ a lichvářským zadlužením, což se dělo především prostřednictvím Židů Sachse a Söröse. Současná politická elita v Polsku je složena z dětí těchto vrahů – jako např. V. Cimoszewicz nebo M. Borowski. Jejich politický rodokmen představují organizace KPP, PPR, PZPR, UW a UP. Když do USA přicestoval Netanjahu, setkal se tam se židovskými organizacemi. – Když tam přicestovali Ciekmoszewicz a Kwasniewski, učinili totéž. S polským kongresem (Kongresem Polskim) a polskými emigranty se ovšem nesešli!

Židé si změnili příjmení, někteří dokonce i jména rodičů, a v dnešní době se vydávají za nejlepší Poláky! Naučili se využívat všech výhod v době „židokomunismu“ a nyní se učí „kultivovat“ svoji mysl (intelekt) na různých soukromých školách i na zahraničních univerzitách. Židé kontrolují 90 % tisku i nakladatelství a také televizi i rozhlas, a zpracovávají tak veřejné mínění. Působí ve dvojím směru – využíváním pravdy i dezinformace – podporují chaos ve společnosti a šíří demoralizaci. Snižují katolickou víru, z níž národ čerpá svou sílu, podporují nesouhlas s naukou Církve, atd. Židovstvo si vybudovalo stát ve státě. Všechny politické strany jsou infiltrovány židovskými manipulátory. Do (polského) hospodářství a politiky proniklo okolo dvou tisíc agentů Mossadu!

Tolik dobře informované polské materiály.

Tzv. svobodné demokratické volby jsou ve všech demokraciích pouhým podvodem na obyvatelstvu. Protože všechny strany jsou bez ohledu na název a program založeny a řízeny zednáři z pověření svých židovských příkazců, nežádoucí osoby nejsou do parlamentu vpuštěny. Zmanipulované a dezorientované obyvatelstvo pak „volí“ toho, kdo je v židovských médiích představován jako „favorit“ – a divadlo je dokonalé. To byl také jeden z důvodů ústupu bolševismu a jeho stažení ze světové politiky, protože demokracie (skrytá diktatura) je mnohem rafinovanějším systémem vlády, než otevřená bolševická vláda, což ovšem zdaleka neznamená, že jako „tvrdá“ (a v sovětském impériu dokonale vyzkoušená) varianta nemůže být v případě potřeby znovu v nějaké modifikované instalována. Ostatně poměry v současných USA, především s dosazením Baraka Obamy do funkce prezidenta, se tomu až nápadně podobají.

K pochopení a doložení právě řečeného ovšem nesmíme zůstat zahleděni jen do současnosti. Koncepce integrace všech národních států, která je viditelná po roce 1989 v návaznosti na sjednocování Evropy a dalších tzv. světových regionů s konečným cílem protikřesťanské židovské světovlády a ustavení One World, není vůbec „nová“. Satanova synagoga vždy pracovala na realizaci svých plánů v dlouhodobé perspektivě, přesahující hranice generací. Byla to také jediná cesta, jak nově generaci učinit „stravitelným“ to, co by generace jejích otců ještě rozhořčeně a pevně odmítla. Dokladů této „salámové taktiky“, tj. pomalého a nenápadného „odkrajování“ všeho, na čem křesťanská společnost stojí, najdeme v historii víc než dost. Můžeme si to ukázat na příkladu boje Satanovy synagogy proti katolické církvi, jejímu nejpevnějšímu a vlastně jedinému skutečnému odpůrci. Otevřený boj nového komunistického režimu v Československu začal dosazováním tzv. vládních zmocněnců do biskupských konzistoří. Oporu k tomu měli komunisté v zákonu z doby císaře Josefa II., který nebyl formálně nikdy zrušen. Na základě zmíněného zákona mohly biskupské konzistoře rozhodovat o čistě církevních záležitostech pouze s výslovným souhlasem zmíněných vládních zmocněnců. Je jasné, že tím o celém životě Církve rozhodoval komunistický stát resp. strana. Ani nový zákon z roku 1949, který duchovním ukládal povinnost složit slib věrnosti republice, nebyl čistě „komunistickou vymožeností“. V podstatě šlo pouze o obnovení slibu věrnosti Masarykově republice z roku 1928, kterou si dodnes i katolíci mnohdy tak zaslepeně idealizují. Komunisté tehdy jen zmíněnou povinnost slibu věrnosti republice rozšířili z arcibiskupů, diecézních biskupů a několika dalších vysokých církevních hod-

nostářů na všechny duchovní bez výjimky až po vesnické kaplany. Jen v první fázi úderu komunistického režimu proti církevní organizaci, tzv. „akci K“, bylo policejními orgány přepadeno 75 klášterů a internováno 875 řeholníků. Druhá etapa postihla 69 klášterů a 364 řeholníky. A to jsou jen dílčí údaje z českých zemí bez Slovenska. Podle plánu „akce Ř“ pak následovaly také ženské kláštery. Boj Satanovy synagogy proti Církvi nezačal však ani v „osvícené“ josefínské době, nýbrž doslova od první chvíle, kdy Ježíš Kristus založil svou jedinou pravou církev na apoštola Petrovi.

To byla ovšem jen jedna, „viditelná“ stránka tažení proti katolické církvi. Druhá, mnohem nebezpečnější, probíhala utajeně před zraky věřící veřejnosti. Satanova synagoga si uvědomovala, že likvidaci Církve může dokázat jen „zevnitř“, infiltrací do nejvyšších církevních míst včetně papežského úřadu, a tedy naprostým pervertováním pravé církve Kristovy, která pak bude „legalizována“ tzv. II. vatikánským koncilem. Není zde místo k podrobnému vyličení obrovského úsilí všech možných složek Satanovy synagogy v čele se zednářstvem k přípravě a kádrovému zajištění koncilu, a proto se omezíme na metody, použité u nás a v dalších zemích tzv. východního bloku. Internováním resp. vězněním duchovním, kteří ve své většině zůstali věrní Církvi a jejímu tradičnímu učení, byla pod dohledem komunistické policie do vězení „pašována“ modernistická „katolická“ literatura, kterou kněží v dobré víře pokládali za „správnou“. Je to samozřejmě řečeno jen v nejhrušších rysech, ale výsledkem rafinovaného podvodu nakonec bylo, že poctiví duchovní postupně destrukci Církve přijali jako správnou. Nesmíme jejich postoje soudit příliš přísně, a to tím spíše ne, že všechny zhoubné změny přicházely z Vatikánu, který byl již tehdy v osobách Jana XXIII. a Pavla VI. i mnoha dalších vysokých hodnostářů infiltrován nejhoršími nepřáteli Církve. Ve „svobodném světě“ se ke stejnému cíli pracovalo „jemnějšími“, ale o to rafinovanějšími metodami. Konečný výsledek může vidět každý – skutečnou autodestrukci Kristovy církve pak na II. vatikánském koncilu svými podpisy schválili všichni koncilní otcové s čestnou výjimkou dvou!

Komunismus se všemi hroznými průvodními jevy je tedy údajně „mrtvý“. Ale jeho někdejší duchovní i mocenskopoličtí vůdci loutek žijí mezi námi jako dřív. Změnili svou taktiku, ne však strategický cíl – totální světovládu. Oficiální dějepisné knihy včetně médií od začátku až do konce vytrvale zamlčovaly, *jaké* skryté síly svého času dosadily k moci sovětský komunismus – a nakonec jej především z čistě taktických důvodů nechaly padnout. Rovněž nám stejně tak zamlčely, které utajené protikřesťanské mocnosti byly a jsou odpovědné za dlouholeté a nepředstavitelně kruté „komunistické“ pronásledování křesťanů za železnou oponou.

Rumun Traian Romanescu po svém útěku do „svobodného světa“ roku 1956 tuto zeď lživého mlčení prolomil jako jeden z prvních. Jeho v roce 1962 doplněné, do několika jazyků přeložené a stále znovu vydávané dílo, se již stalo „klasikou“ pravdivého dějepisu 20. století.

Romanescu disponoval mimořádným množstvím detailních informací, týkajících se skutečné identity a ideologických cílů předních „komunistů“ v Sovětském svazu i jeho satelitních zemích. Ale jako bystrý pozorovatel politické scény „kapitalistického“ Západu se rychle dopracoval k hodně nadprůměrné a precizní znalosti pravých pánů za kulisami i jejich skryté spolupráce s údajným „nepřitelem“ na Východě.

dě. Mimořádná cena této knihy spočívá v geniálním propojení znalostí početných a veřejnosti jen sotva známých detailních informací s jasným pochopením a odhalením za nimi skrytých a mnohem důležitějších souvislostí. Početné důležité kamínky mozaiky k rekonstrukci skutečné historie dvacátého století jsou *výhradně* v tomto díle.

Předmluva (německých) překladatelů

Předkládané dílo pochází z roku 1962. Na to je třeba při četbě ustavičně myslet, a to zvláště tam, kde jsou časové údaje „dnes“, „v současnosti“ atd. Přestože některé z tehdejších úvah, hodnocení a prognóz mezitím zastaraly, záměrně jsme při překladu upustili od krácení a korektur text.

Pro usnadnění současnému čtenáři jsme toto první německé vydání díla doplnili aktualizací a příležitostně také doplňujícími poznámkami pod čarou tam, kde nám to připadalo potřebné a prospěšné. Všechny poznámky v této knize jsou tedy dílem překladatelů.

leden 1995 překladatelé

Úvod

Tato kniha se obrací hlavně na západního dělníka, který vydělává si více či méně krušně na své živobytí, by mohl pomýšlet na nezbytnost změn politických, hospodářských a společenských struktur své země v naději, že tím dosáhne lepších životních podmínek. Rád bych tímto varoval před změnami, jež by jej snadno mohly proměnit v otroka, před změnami, které jsou již v různých zemích Židy zavedeny prostřednictvím komunismu.

Své knize jsem dal titul *Páni a otroci 20. století*, protože již skutečně žijeme v epoše, kdy stovky milionů lidí Evropy a Asie žijí v nejhorším otroctví dějin, ovládnuty hrstkou Židů, skrývajících se pod pseudonymy, a jejich poslušnými nástroji, rekrutujícími se z nejnižších vrstev lidské společnosti. A jsou to právě dělníci komunistických zemí, kteří nejvíce trpí v tomto otroctví, protože jsou zcela odkázáni na to, co vydělají prací svých rukou, a tím jsou také vydáni na milost komunistického „státu“. Tento „stát“ bez ohledu na to, kde se nachází, není ničím jiným než „trustem“ na vykořisťování národů k výhradnímu profitu internacionálního Židovstva, které se prostřednictvím komunismu chce stát pánem světa. Aby toho dosáhlo, používá dělnickou třídu jako nástroj, a jakmile jednou dosáhne svého cíle, změní ji ve stádo tažných soumarů, nucených až do smrti pracovat nebo zemřít pod pásy tanků v okamžiku, kdy se pokusí setřást židovsko-komunistické jho.¹

Tuto knihu jsem napsal především pro pracující „svobodných zemí“ ve rdousícím sevření komunismu, i když rovněž ty nejsou uchráněny ani Židovstva, ani jeho zednářských, „liberálních“, socialistických, anarchistických atd. nástrojů. Napsal jsem ji pro pracující, kteří byt' i něco zaslechli o hrozné kalvárii svých kolegů v komunismem přímo ovládaných zemích, jsou ovlivňováni tiskem, rozhlasem, filmem a všemi dalšími zpravodajskými médii Západu v židovských rukou, která falšují skutečnost a dávají na srozuměnou, že to, co se děje za železnou oponou, „není tak strašné, jak se tvrdí“...

Jsem přesvědčen, že jen plním svou povinnost, když dělníkům „svobodného světa“ ukazuji, jak komunisté pracují na zotročení lidí, a také netrvám na tom, aby věřili tomu, co se jim v tomto díle vykládá. Těm, kteří i nadále sní o „komunistickém ráji“, přeji, aby mohli komunismus zkusmo zažít na vlastním těle a tím se dokonale přesvědčit, že všechno, co jim říkám, není nic jiného než realita, na jejíž hrůznost mnohdy psané slovo vůbec nestačí.

Dopis, zaslaný rumunským dělníkem pařížským novinám prostřednictvím důvěryhodné osoby, zní takto:

„Kamarádi! Co vám dále vyličím, nejsou slova, nýbrž krvavé skutečnosti neuvěřitelné hrůznosti. Vyličím vám barbarství, jež jsme nuceni snášet my, masa dělníků a rolníků. Přáli bychom si, abyste se z četby poučili a co nejrychleji procitli dříve, než budete zotročeni jako my.

Ti, kteří nebudou chtít uvěřit tomu, co zde píši, mohou přece požádat své odbory, aby k nám poslaly své zástupce a vložili prsty do našich ran jako nevěřící svatý

¹ Nekrvavý „zvrát“ neboli „revoluce na Východě“ z roku 1989 se tomu zdá odporovat. Ve skutečnosti však tyto události jen zahájily plánovitou realizaci – z taktických důvodů ještě zastíraného – posledního stupně porobení celého světa židovsko-socialistické světovládě.

Tomáš. Je přirozené, že nesmějí přijít jako oficiálně pozvaní a jezdit s našimi katy v luxusních amerických autech, ale jako prostí dělníci, kteří jen chtějí poznat naše pracovní metody. Pak na vlastním těle pocítí, co je komunistická diktatura a jak je nám vnucována.

Jak je pro nás bolestné číst, že někteří z vás s využitím svobody statisícům lidí doporučují demonstrovat za Sovětský svaz, tzv. „mírovou hráz“.

Kdybyste jen věděli, co slova *mír a svoboda* znamenají na druhé straně železné opony.“

Pokusím se co možná stručně podat obraz života dělníka pod komunismem se zřetelem na jeden z mnoha problémů, jež jsou spojené s komunismem a judaismem – hnutími, která dnes nelze studovat odděleně!

Zmíním se zde o většině propagandistických metod a triků k oklamání, spoutání a zotročení dělníků. Chci dát pracujícím „svobodných zemí“ možnost vymanit se z léčky, do níž jsou právě lákáni Židovstvem a komunismem. Je nezbytně třeba pochopit, proč se pracující v komunismem ovládaných zemích mnohokrát pozdvihli proti tíživému jhu a vrhali se do zoufalého boje proti rudým tankům, jak se to stalo ve Východním Berlíně, Poznani, Plzni, Praze, Budapešti, Pécsi,² Reșițe, Petrošeni³ a mnoha dalších místech rudého impéria.

Komunismus, používající dělnickou třídu jako bojový a rozvratný nástroj, je ve skutečnosti její nejhorší nepřítel, sadistický vykořisťovatel a nejzrádnější podvodník světa pracujících, které během několika málo let promění v galejníky.⁴

autor

² Pécs (Pětikostelí) na jihu Maďarska; pozn. překl.

³ Reșița a Petroșeni na jihozápadě Rumunska; pozn. překl.

⁴ Podle všeho to v tak radikální formě již není zamýšleno, protože se to mezitím ukázalo být kontraproduktivní. Namísto toho se na celém světě odehrává – jako předtím již ve „svobodném“ resp. „západním“ světě a ještě mnohem drastičtěji v „rozvojových zemích“ – průběžné a nepřetržité vyvlastňování národů ve prospěch židovských finančních magnátů a jejich soukmenovců.

Kapitola I: Co je třeba vědět

Abychom měli přehled o skutečné politické situaci světa a pochopili, proč svět dělníka nebyl a není hnací silou komunismu, nýbrž pouze a výhradně jeho nástrojem a nakonec i jeho nejnešťastnější obětí, je třeba objasnit následující:

1. Celá současná světová krize je důsledkem rozkladné práce obrovského židovského spiknutí se záměrem zmocnit se světovlády přes komunismus a s pomocí zednářstva i všech levicových stran a sdružení vytvořit světovou unii sovětských republik, řízených Židovstvem a Izraelem jako nejvyššími pány.⁵

2. Na tomto cíli, získání totální světovlády, což by na první pohled mohlo vypadat jako utopie nebo pomatenost, pracuje Židovstvo potají a nepřetržitě již více než 300 let, a viditelněji od doby, kdy Oliver Cromwell v roce 1649 dovolil Židům usadit se v Anglii, přestože jejich světovládné plány jsou tak staré jako jejich náboženství, neboť se považují na Bohem „vyvolený“ národ, který má vládnout všem ostatním. A s pomocí komunismu již Židé dospěli na práh uskutečnění svého tisíciletého snu.

3. Vůdčím sdružením velkého židovského spiknutí, doufajícím, že ještě před rokem 2000 dosáhne absolutního panství, je dodnes *sanhedrin*, tj. tajná židovská světová vláda, složená ze 300 členů⁶ Židovstva všech zemí, včetně komunistických. Mezi jeho členy figurují mj. Bernard Baruch, Lazar Kaganovič, Ruffus Isaacs (lord Reading), Pierre Mendès France, David Ben Gurion a rabín Stephen Wise z New Yorku.

4. Tajný plán, na jehož základě se v současnosti odehrává židovské spiknutí, byl definitivně sepsán roku 1897 ve Švýcarsku na prvním světovém kongresu, známém jako „sionistický“⁷.

5. Tyto směrnice tvoří skutečný plán, na jehož podkladě pracuje sovětské impérium a své uplatnění nachází v jiné formě i ve „svobodných zemích“.

6. Všichni komunističtí teoretici jako Marx, Engels, Lasalle, Bernstein, Hirsch, Lastrow atd. byli Židé, a jejich pseudovědecké teorie sloužily jedině a výhradně k podvedení mas, zvláště dělníků, kterých se pak užívalo jako zbraně proti nežidovským národům, společnostem, náboženstvím a civilizacím.

⁵ Tento dříve nepochybně sledovaný model byl postupně opuštěn – ve prospěch relativně umírněného socialistického resp. státně monopolního světového hospodářského systému pod světovou židovskou vládou. Tomuto novému vytčení cíle slouží současné, bezmála překotné vytváření několika obrovských (kontinentálních) „zón volného obchodu“, které mají být navzájem propojeny příp. již z větší části jsou.

⁶ Byl to židovský velkopřemyslník, přední politik a zasvěcenec Walter Rathenau, který 24. prosince 1912 v „Neue Wiener Presse“ poprvé mluvil o „300 mužích“, kteří údajně „řídí osudy světa“. Tak početné grémium jistě není schopné skutečně efektivní práce. Proto je třeba si vlastní *sanhedrin* představit jako mnohem menší „vnitřní kruh“ v tomto přísně tajném grémiu.

⁷ Resp. na tajném paralelně konaném kongresu židovského zednářského řádu B'nai B'rith, pozn. překl.

7. Komunistická revoluce v Rusku byla zcela připravena, rozpoutána a vedena Židy. Z 502 komunistických vůdců prvního řádu z roku 1917 bylo 459 Izraelitů, mezi nimi i následující prominenti: Lenin (Položid vlastním jménem Vladimír Iljič Ulin-Blank), Trockij (Lev Davidovič Bronštejn), Zinověv (Apfelbaum), Kameněv (Rosenfeld), Martov (Zederbaum), Radek (Sobelsohn), Rappoport atd.

8. Židovsko-komunistický režim Ruska si jen v této zemi mezi lety 1917 až 1947 vyžádal 48 992 000 obětí, převážně křesťanů bílé rasy, kteří byli zavražděni, umučeni v pracovních táborech nebo vyhladověni.

9. Téměř celý sovětský státní aparát se od roku 1917 až dodnes nachází v rukou Židů, kteří jsou známi převážně pod slovanskými jmény, a oficiálních padělaných biografií užívají k tomu, aby se zdáli jako Rusové. Jen v samotné Moskvě má židovské obyvatelstvo 500 000 jedinců, kteří kontrolují celý ústřední státní aparát.

10. V sovětských vládních kruzích nikdy neexistoval skutečný antisemitismus, jak tvrdí židozедnářský tisk na Západě, nýbrž jen jeho fraška, sloužící k odvrácení pozornosti „svobodného světa“. Kromě toho zmíněné žvásty nabízejí příležitost doštávat pod touto falešnou záminkou ve SSSR „pronásledované“ Židy na Západ, kde pak potají kolaborují se Sověty.

11. Boj mezi Stalinem a Trockým i později mezi Stalinem a skupinou Kameněv/Zinověv nebyl ideologický spor, jak se nám tvrdí, nýbrž zcela prostě boj mezi soupeřícími židovskými bandami.

12. Současný vojenský štáb sovětského komunismu je téměř výhradně složen ze Židů, skrývajících se za ruskými pseudonymy. Za zmínku mezi nimi stojí zvláště Lazar M. Kaganovič, Bulganin (Geizer), Chruščov (Pearlmutter), Malenkov (Maxim Malenk), Ilja Ehrenburg, Cherburg, Mikojan atd. Jedinými Nežidy mezi „velikány“ Kremlu jsou Vorošilov, prezident SSSR⁸ a loutka v rukou výše jmenovaných, která má ukazovat, že v čele SSSR stojí Rus. Dále je to Molotov, exministr zahraničí do roku 1956, a Šepilov, ministr zahraničí roku 1957; oba byli spolu s Lazarem Kaganovičem a Malenkovem roku 1957 vyloučeni z ústředního výboru v důsledku nových mocenských bojů v Kremlu. Chruščov je potomek „chazarských“ Židů, kteří až do 20. století měli na jihu Ruska svou „říši“. Molotov, který se ve skutečnosti jmenuje Skrjabin, je Bělorus, má však za manželku sestru Žida Sama Karpa, majitele firmy „Karp Export Import Co.“ v Bridgeportu (Connecticut), a jeho dcera Světlana je manželkou Vasilije Stalina.

13. Totéž vidíme i ve všech porobených zemích Východní Evropy, kde se komunismus etabloval prostřednictvím místních a/nebo z Ruska přivandrovalých Židů, a s pomocí sovětské armády: Anna Rabinsohn Paukerová, Teohari Georgescu (Burač Teskowitsch), Josif Kisinexski (Joska Broitman), Avram Bunaciu (Abraham Gutman) atd. v Rumunsku; Tito (Josif Walter Weiss), Moisés Pijade, Bebler, atd. v Jugoslávii; Gottwald, Slánský (Salzman), Clementis, Štěpán Reicin, Václav David, Jiří Hendrych atd. v Československu; Matías Rakosi (Toth Rosenkrantz) Geroe (Singer), Revai, Dessy atd. v Maďarsku; Jakob Berman, Hilary Minc, Skryeszew-

⁸ Přesněji předseda rady ministrů; pozn. překl.

ski, Modzelewski, Julius Kazuki (Katz) atd. v Polsku; Wilhelm Pick, Otto Grotewohl, Hilde Benjaminová, Gerhart Eisler, Zeisser atd. ve Východním Německu. To znamená, že téměř všichni hlavní vůdci komunistických režimů v těchto zemích jsou Židé. Mnozí z nich byli v posledních letech odstaveni během řady vnitřních bojů mezi různými židovskými bandami, ale na rozdíl od toho, co nám říká západní tisk, není v těchto zemích žádná forma antisemitismu v komunistických vládnoucích kruzích, protože Semité nemohou být skutečnými antisemity...“⁹

14. Od Stalinovy smrti se v Rusku v zásadě nic nezměnilo s výjimkou klamných metod vůči Západu. Krvavé potlačení antikomunistického povstání maďarského lidu je jasným příkladem „změn“, k nimž došlo v komunistickém světě po Stalinově éře.

15. Všechny komunistické strany „svobodného světa“ jsou skrytě dirigovány Židy, vystupujícími pod domorodými jmény. Příkladem toho jsou komunistické strany Francie, Anglie, Holandska, Dánska, Jižní Afriky, Austrálie, Kanady, Spojených států atd., jejichž ústřední vedení je téměř zcela židovské.

16. Páteří komunistické špionáže a rudou pátou kolonu ve všech západních zemích jsou také téměř výhradně Židé. Více než 90 procent komunistických špiónů a agentů, odhalených za posledních 12 let v USA, představují Židé. A jsou to rovněž Židé, zapletení do případů „Amerasia“, „Gerhart Eisler“, „Judith Coplanová“, „Alger Hiss“, do kauzy deseti komunistických spisovatelů Hollywoodu, do případů „Eugene Dennis“, „Rosenberg-Sobell“, atd. Kdykoli se někde na Západě odhalí komunistické spiknutí nebo špionážní síť ve prospěch SSSR, nezbytně se v jeho vedení narazí na Židy.

17. Židovská internacionála řídí tzv. „osvobozovací hnutí“ barevných národů proti „imperialistickým mocnostem“, aby tak vyhnáním Evropanů z koloniálních zemí je bylo možné snadněji vztáhnout do sféry komunistického vlivu, jak se již stalo v Indonésii, Indii, Barmě, Kambodži, na Ceylonu¹⁰ atd. Židy jsou Sálomón Bandaranaike, šéf „nacionalistického“ hnutí Ceylonu a současný předseda vlády ve službách Moskvy; David Marshall, vůdce „osvobozovacího“ hnutí britské kolonie Singapur; Kahn, předák hnutí barevných proti bílým v Jižní Africe; Janet Rosenbergová, žena dr. Jagana a hlava protibritské „Lidové strany“, složené z Indiánů Britské Guayany. V tomto případě jde o Židovku z Chicaga.

18. OSN, známá Organizace spojených národů, je rovněž skrytě řízena Židy, kteří tam ovládají všechny klíčové pozice. Pod záminkou „podpory snah barevných národů o nezávislost“ je podněcují k revoltám vůči bílým a nutí je k odchodu z obrovských oblastí Asie a Afriky, tedy z oblastí, které se z evropských kolonií stávají koloniemi sovětskými. OSN pracuje na zhroucení evropské koloniální říše a také již v italských, anglických, francouzských a holandských oblastech vlivu toho většinou dosáhlo – samozřejmě ne se záměrem osvobodit koloniální národy, protože

⁹ Rozhodně ne v běžném smyslu, sionistickými masmédií preferovanými a zlomyslně záludnými *rasistickými* a tedy *mimožidovskými* útoky na „židovskou rasu“!

¹⁰ Barma a Ceylon jsou dnešní Thajsko a Srí Lanka; pozn. překl.

hned po odchodu Evropanů upadají do anarchie a občanských válek, nýbrž v zájmu komunistické expanze, které tyto národy nejsou bez Evropanů schopné vzdorovat. Největším imperialistickým státem naší doby je komunistické Rusko. Vlastní Rusko má zhruba tři miliony čtverečních kilometrů a 90 milionů obyvatel. Avšak komunistické impérium Ruska bez evropských a asijských satelitů, které jsou ve skutečnosti jen bezohledně vykořisťované kolonie, má více než 22 milionů čtverečních kilometrů a 220 milionů obyvatel, složených ze 30 různých národů, které od časů carské říše bojují za svou nezávislost. Většinu z těchto národů tvoří bílí. Proč potom „apoštolové humanity“, řídící OSN a volající po „svobodě“ pro africké kmeny a lovce lebek nemají jediné slovo ohledně svobody tolika potlačovaných a vykořisťovaných národů sovětského impéria? A navíc, pod záminkou udržení (sovětského) míru Židé v čele OSN systematicky blokují každé volání lidu křesťanského Západu po zastavení komunistické expanze silou zbraní nebo poskytnutí vojenské moci tanky drceným národům, jako tomu bylo v případě Maďarska roku 1956. OSN se maskuje písničkami o míru, humanitou a lidskými právy, ale její skrývaný cíl je den ze dne zřejmější. Jako zarytý nepřítel západního kolonialismu nehnula OSN prstem proti sovětským tankům v Polsku, Východním Německu i Maďarsku, a mlčí k bolševickému rozbíjení Tibetu i vraždění v Laosu a Jižním Vietnamu. Když komunista Patrice Lumumba zbolševizoval Kongo a podněcoval své hordy proti místním řádovým sestrám, neudělala OSN vůbec nic. Později však poslala armády šesti zemí zničit Katangu, protože její prezident Moses Čombe se zdráhal spojit s prokomunistickým režimem Lumumbových dědiců Aduly a Gizenga. Když se 13. prosince 1961 Čombe vydal za papežem jako „nejvyšší morální autoritě jménem 600 000 katolíků nezávislého státu Katanga“ a prosil jej o pomoc, ukázalo se, že „Katanga je baštou proti komunismu a pevností křesťanstva v Africe“.

19. Židé jsou také smrtelným nepřítelem arabského světa, ale internacionální Židovstvo současně podněcuje severoafrické Araby proti Evropanům se záměrem vyvolat výbuchy vzájemné nenávisti a trvalého nepřátelství. To má mezinárodnímu komunismu umožnit obě strany izolovat a ujařmit je.¹¹ Arabský svět, respektive jeho vůdci, se z této dvojí hry Židovstva nepoučili a některé arabské státy jako Sýrie a Egypt se chytily do pastí tím, že důvěřovaly SSSR, zatímco další jako třeba Maroko šly tak daleko, že do svých vlád jmenovaly přímo židovské ministry. Dvojí hra internacionálního Židovstva ohledně arabského světa se jasně ukázala v egyptsko-izraelském konfliktu i suezské aféře. Zatímco tehdy na jedné straně Izraelci, podporovaní severoamerickými Židy, beztretně vtrhli do Egypta, na druhé straně Židovstvo, řídící OSN, vyvolávalo zdání, že stojí za Egyptem resp. arabským světem. Požadovaný výsledek, zmobilizovat Araby proti křesťanskému Západu, byl dosažen...¹²

¹¹ Tak to bylo přinejmenším dočasně plánováno, ale již dávno převážila alternativní strategie prosazovat světový židovský stát z „kapitalisticko“-zednářské hemisféry a nechat padnout sovětský komunismus: cukr místo biče! Proto také nedávná izraelská mírová jednání se sousedními arabskými státy.

¹² Viz předcházející poznámku.

20. Zednářstvo, socialismus a komunismus jsou tři židovské výtvořky a sledují tentýž cíl. Zatímco tedy Židovstvo prostřednictvím komunismu nyní ovládá téměř 900 milionů lidí v Eurasii, nahání pomocí socialismu ještě „svobodné“ země Evropy a Asie do náručí komunismu a svým zednářstvem má totální politickou kontrolu nad všemi státy Ameriky. Země, které jsou oficiálně „antikomunistické“, jsou židovským zednářstvem pomalu – aby si toho křesťané nepovšimli – naháněny do komunismu. S pomocí zednářstva se také Židovstvu daří ustavičně oslabovat Jižní Ameriku, s jeho pomocí již dokázalo, že Severní Amerika a Anglie vydaly komunistickým chapadlům národy východní i střední Evropy spolu s Čínou, Severní Koreou a Severním Vietnamem.¹³

21. Zednářstvo operuje napříč všemi „demokratickými“, „liberálními“ nebo „radikálními“ politickými stranami, napříč internacionálními vysokými financemi, tiskem, rozhlasem a kinem v rukou Židů, a těmito médii silně ovlivňuje celý západní svět a téměř absolutně i Severní Ameriku.

22. Vysoké židovské finance v New Yorku umožnily komunistickou revoluci v Rusku tím, že Trockému a jeho bandě přes různé evropské banky opatřily v letech 1916 až 1920 neméně než 312 milionů dolarů, na tehdejší dobu mimořádnou částku, která posloužila mj. k vytvoření a vyzbrojení Rudé armády, s jejíž pomocí pak byly poraženy antikomunistické ruské jednotky. Většina zmíněných peněz přišla z banky Kuhn, Loeb and Co. v New Yorku, která se nachází výhradně v židovském vlastnictví a dnes disponuje kapitálem kolem 22 miliard dolarů.¹⁴ K předání peněz došlo na příkaz židovského bankéře Jacoba Schiffa¹⁵ se souhlasem jeho souvěrců Hanauera, Guggenheima, Maxe Breitunga atd. Na financování rudé revoluce se rovněž podílela banka Žida Maxe Warburga ve Stockholmu, „Nya Banken“ Žida Olafa Aschberga rovněž ve Stockholmu, a dále Rýnsko-Vestfálský syndikát, židovský bankovní podnik v Německu, atd.

23. Byli to hlavně severoameričtí inženýři, smluvně najatí Židy ve Spojených státech, kteří položili základy sovětského těžkého průmyslu a vědomě k tomu využívali pracovních sil otroků režimu. Mezi řečenými inženýry je nejznámější Cooper, stavitel obrovské hydrocentrály v Dněpropetrovsku, první velké stavby tohoto druhu ve SSSR, která dodávala elektrickou energii celému ukrajinskému průmyslu.

24. Něco podobného se stalo také v komunistické Číně, kde Schneider, velký židovský průmyslový trust Francie, s využitím pracovní síly čínských otroků postavil mohutná zařízení těžkého průmyslu na řece Han.

25. Země, které mají ve svém znaku pěticípou hvězdu, ať už rudou, žlutou nebo bílou, jsou ve znamení židovského panství prostřednictvím komunismu nebo zednářstva.

¹³ Také zde se od časů skutečné hrůzovlády vykročilo „pokojnou cestou“ „zpětného chodu“ ve smyslu nové strategie, samozřejmě bez toho, že by s komunistickým systémem byla opuštěna židozednářská – většinou skrytá – kontrola nad dotyčnými národy.

¹⁴ Dnes je pod jménem „Chase Manhattan Bank“ nominálně v rockefellerovském, de facto však již dávno v rothschildovském vlastnictví, a je obecně považována za nejvlivnější banku světa.

¹⁵ Který však byl také jen loutkou evropských Rothschildů!

26. Ve Spojených státech mají kromě pěticípé hvězdy jako symbolu každého státu Unie také Davidovu hvězdu se šesti cípy, tedy symbol Izraele. Dokonce polní uniformy Američanů za poslední světové války měly knoflíky se šesticípou hvězdou.

27. Od roku 1915 až dodnes jsou Spojené státy prakticky dirigovány Bernardem Baruchem, členem sanhedrinu a předákem univerzálního zednářstva.

28. Dosavadní prezidenti USA, tedy Roosevelt, Truman a Eisenhower, byli židovského původu, přestože dva posledně jmenovaní byli z politických důvodů „oficiálně“ členy křesťanských sekt.

29. Židovští předci Eisenhowera jménem *Jacob* a *Rebecca Eisenhower* pocházeli z německého Odenwaldu u Darmstadtu a roku 1750 vycestovali do Ameriky. Jejich potomek Dwight David Eisenhower se během druhé světové války vrátil do Německa pomstít své předky. Mezi jeho „hrdinskými válečnými činy“, jako bylo masové vraždění milionů lidí v Evropě nesmyslným bombardováním, je třeba zmínit rozkaz, který vydal roku 1945 jednotkám na Labi, střílet do zástupů uprchlíků z východních částí Německa na západ ve snaze uniknout sovětským hordám.

30. Současně s komunismem a socialismem – kterým otevřela dveře americká armáda – proniklo do Japonska zednářství, a japonský premiér do r. 1955, Hatoyama, i 60 dalších významných osobností velké politiky, hospodářství, tisku atd. současného Japonska jsou rovněž zednáři. Usnadňují další postup komunismu a naléhají na opětovné navázání „normálních vztahů“ s komunistickou Čínou s cílem postavit japonský průmysl do služeb industrializace čínského komunistického kolosu.¹⁶

31. „Neutralista“ Nehru v Indii je členem zednářstva a současně zakuklený bytostný komunista, což je zřejmé nejen z jeho prosovětské politiky, ale také z vlastních spisů. Ve své knize *Můj život a mé zajetí* Nehru doslova říká: „V zápase, jímž jsem se stavěl ke II. i III. internacionále, platily mé sympatie té poslední. Celou duší i dobrou vůlí jsem se *obrátil ke komunismu*.“ ... „V gigantické bitvě, která všude uvolňuje hospodářské a politické síly, silily mé *sympatie ke komunistickému táboru*.“ ... „Existence a *příklad Sovětů* byly pro mne motivací v temné propasti.“ ... Věřím, že to postačí k objasnění skutečných politických postojů „dobrého Eisenhowerova přítele“. A to pořád ještě není všechno. Nejlepším přítelem a spolupracovníkem Nehrua je zednář a zakuklený komunista Krišna Menon, známý jako „létající posel“ Indie, pověstný svou nenávistí ke křesťanskému Západu. Nehru a Menon pilně připravují půdu pro komunistickou Indii podobně, jako ruský Žid Keren-ský (Kirbis-Adler) – rovněž zednář – připravoval podmínky pro předání Ruska do chapadel komunistů Lenina, Trockého, Zinověva atd. nebo jako zednář hrabě Karoly a Žid Pogany roku 1919 zajistili vydání Maďarska do krvavých rukou komunistického Žida Bély Kuna (Kohna nebo Cohna).

¹⁶ Od založení „Trilaterální komise“ hraje zednářsky infiltrované Japonsko v sionistických světovládných plánech roli hospodářsko-politického jádra východoasijské/pacifické „zóny volného obchodu“ i úlohu spojovacího článku na sousední panamerickou „zónu volného obchodu“.

32. Židovská účast na ovlivňování vlády Spojených států již dokázala, že většina ze severoamerických generálů a admirálů, kteří správně viděli komunistické nebezpečí, byla v posledních sedmi letech propuštěna nebo donucena k odchodu z vojenské služby. Mezi nimi bych uvedl generály Mac Arthura, Wedemeyera, Clarcka, Van Fleeta, Ridgwaye a Gruenthera, admirály Carneye, Theobalda, atd. Tím Židovstvo sleduje ochromení bojové síly i morálky severoamerické armády, jediné v dnešním světě, která by se mohla účinně postavit komunistické expanzi, kdyby se USA vymkly židovské kontrole, která je hlavní příčinou současného technického i vojenského zaostávání Spojených států za SSSR.¹⁷

33. Rabíni každé země jsou aktivními vůdci židovských manévřů proti danému národu. V tajném shromáždění evropských rabínů v Budapešti pod předsednictvím velkorabína Maďarska 12. února 1952 tyto židovští „duchovní“ rozhodli následující:

a) Má se připravovat třetí světová válka se záměrem především zničit země Evropy a Severní Ameriky, aby se skoncovalo s mocí bílé rasy, která je Izraelity považována za největší překážku na cestě k zotročení světa.¹⁸

b) Ve třetí světové válce má Izrael co nejdéle zůstat neutrální, aby po skončení nepřátelství mohl vyslat do bílých zemí své delegáty s cílem oficiálního převzetí vedení, protože izraelští Židé mluví téměř všemi jazyky světa a mohou vystupovat jako Američané, Francouzi, Angličané atd., jakmile nastane vhodný okamžik.

c) Po třetí světové válce budou preferována manželství bílých žen s barevnými muži a naopak v rámci kampaně za „překonání rasových předsudků“ s jediným záměrem, degenerace bílé rasy, protože Židé doufají, že se časem smísí všechny národy s výjimkou hebrejského. Věří, že takto smíšené národy snadněji udrží pod svým jařmem než bílé.

d) Po zřízení židovského panství nad světem – přirozeně prostřednictvím komunismu – avšak s velitelským ústředím nikoli v Moskvě, nýbrž v Izraeli, rabíni rozhodli, že kněží všech ostatních náboženství budou muset být odstraněni z povrchu země, aby národy nadále neměly své duchovní vůdce.

e) Současně bylo rozhodnuto pokračovat v tlaku na západní vlády a především na severoamerickou, aby urychlily aplikování bodu 4 programu o technické a hospodářské pomoci zaostávajícím zemím Asie a Afriky, aby tamní zbolševizované barevné národy měly v příští válce nad bílými nejen početní,

¹⁷ Takové zaostávání však ve skutečnosti nikdy neexistovalo, jak veřejně připustil vysoce postavený člen tajné služby USA, což ovšem Romanescu ve své době nemohl vědět. Neustále mluvit o zaostávání a stěžovat si na ně bylo nedílnou součástí divadelně zinscenované „studené války“, která však úspěšně demoralizovala ohloupené západní národy.

¹⁸ Také tento ďábelský plán byl již dávno postupně nahrazen, svým způsobem ovšem neméně ďábelským: tzv. „třetí světová válka“ již léta probíhá před očima více či méně šokovaných televizních diváků jako permanentní světová občanská válka s rychle se zvětšujícím dějištěm. Přímé válečné zničení bohatých zemí Evropy a Severní Ameriky již z hospodářských a politicko-strategických důvodů není na programu. „Moc bílých“ se namísto toho nyní likviduje „pokojnou cestou“ pomocí „multikulturně“ zamaskovaného, ale zcela cíleně podporovaného rasového míšení!

ale i technickou a průmyslovou převahu. S pomocí snadno ovladatelných barevných lidí Židé doufají podmanit si bílé národy až do jejich naprostého zničení.

Tajné shromáždění, na němž rabíni projednávali výše zmíněné plány, je mezi Židy známé jako „Naléhavé setkání evropských rabínů“.

34. V dopisu Allianti Israélite Universelle se sídlem v Paříži, který zaslal Roosevelt roku 1945 krátce před smrtí, se chlubí svým zločinem z Jalty, kde vydal Stalinovi půl Evropy. Mimo jiné Roosevelt řekl, že se rozhodlo o rozdělení světa na dvě poloviny tím, že se Asie a Evropa až po Labe vydá Stalinovi, a on sám že se spokojí s druhou polovinou, protože podle jeho „předpovědí“ spadne Čína pod komunistické panství, a Anglie se svým impériem i další západní země se nezbytně změní v satelity Spojených států. Ohledně Francie, tehdejší země „velké pětky“, Roosevelt v dopisu výsměšně prohlásil, že „Francouzi, kteří mají literárního ducha, najdou uplatnění jako *tajemníci* nových světovládců“.

35. Obchodní výměna mezi Ruskem a Čínou se v současnosti odehrává na otrokářském základě. Čína dostává z Ruska stroje, průmyslové výrobky a suroviny, ale protože nemá ani devízy, ani zlato nebo hospodářské přebytky, platí Rusku *lidmi*, tj. Číňany, které mu přenechává jako otrocké síly pro sovětské a východoevropské pracovní lágry a doly. Pro toto lidské zboží neexistuje jiné vysvobození než smrt. V rámci r. 1952 zahájeného ohavného otrokářského obchodu mezi Ruskem a Čínou byla většina práce schopného obyvatelstva čínské provincie Sing-chiang dopravena do sovětských táborů severní Sibiře, zatímco miliony obyvatel Mandžuska putovaly do dolů na Ukrajině, v Sedmihradsku a Moldávii.

36. V celém západním světě vedlo Židovstvo intenzivní tajnou kampaň na získání vedoucích míst ve všech důležitých oblastech a svými masmédií vytrubovalo, že Židé jsou všude prostě ti nejlepší. Slovem, rozšiřovalo všemožné výstřednosti a fabrikovalo „génie“, patřící k vlastní rase. Tímto způsobem bylo za posledních 150 let předhozeno veřejnosti mnoho Hebrejců jako „geniální lidé“. Zmíníme si z nich alespoň některé: Heinrich Heine, Jakob Wassermann, Stephan Zweig, Thomas Mann, Albert Einstein, Waldo Frank, André Maurois, Max Jakob, Lewis Sinclair, Emil Ludwig, Erich Maria Remarque, Curzio Malaparte, Sigmund Freud, Cesare Lombroso, Salomon Reinach, Otto Weininger, Max Nordau, Meyerson, Bernard Lazare, Israel Abrahams, Henri Bergson, José Salvador, Karman, Lewis Brown, Benamozegh, Jacques Offenbach, Kadmi Kohen, Jonas Salk, Gershwin, Menuhin, Heifetz, atd. Všichni tito „géniové“ dosáhli postavení „velikánů“ ani ne tak svými osobními schopnostmi, jako mnohem spíše mimořádnou reklamou, která jim byla systematicky dělána. Podobně je tomu se židovskými filmovými herci případně těmi, kdo mají židovského partnera jako Jennifer Jonesová, Janet Leightová, Claudette Colbertová, George Jessel, John Garfield, Melvyn Douglas, Kirk Douglas, Edward G. Robinson, Paul Muni, Mischa Auer, Silvia Sydneyová, Paulette Goddardová, Eddie Cantor, Judy Holiadyová, Marilyn Monroeová, Arthur Miller, Irving Berlin, Shelley Wintersová, Jack Benny, Al Jolson, Danny Kaye, George Gershwin, Vittorio Gasman, Charles Chaplin, Marlene Dietrichová, Deborah Kerrová, atd. Za tím účelem využívají Židé tisk, rozhlas, televizi, kino i všechny možné dru-

hy triků. A protože Židé rovněž kontrolují velkou část větších vydavatelství na Západě, je každá Židem sepsaná průměrná kniha okamžitě vydána a s obrovským mediálním humbukem veřejnosti prezentována, takže je snadné uvěřit, že se skutečně jedná o mistrovská díla, zatímco Nežidy sepsané knihy jsou přecházeny mlčením, zesměšňovány a mnohdy se i brání jejich rozšiřování.

Všechna naše díla jsou zpochybňována a zesměšňována. Všechno je převrácené a infikované židovskými idejemi a představami s jediným cílem zatlačit nás do dekadence, do morálního rozkladu, a nakazit nás nedůvěrou k vlastním lidem a institucím. Celá obrovitá kampaň je navíc založena systematicky, i když subtilně a navenek velice „zahaleně“.

37. Kromě všeho výše řečeného je také třeba vědět, že Židovstvo vede po celém světě rozkladnou ateizační kampaň, a to především mezi mládeží křesťanských národů prostřednictvím filmů, rozhlasu, tisku, televize, pornografické nebo „fantastické“ literatury, rozšiřováním alkoholismu, drogami i zkrášlovacími a tzv. omlazovacími kampaněmi (ustavičně „odvážnější“ módou) i hudbou a tanci afrického původu, atd.

Všechny dekadentní proudy, charakterizující v naší epoše každou oblast lidské činnosti, jako jsou „surrealismus“, „kubismus“, „impresionismus“, „existencialismus“ atd. v malířství, sochařství, hudbě, literatuře a pod. dostávají vždy impuls od Židů z Paříže, Londýna, New Yorku nebo ostatních hlavních měst. Když se objeví nějaký výstředník jako Elvis Presley se svým rokenrolem a epileptickým tancem, všechny židovské reklamní, filmové, rozhlasové a tiskové agentury celého světa mu jako na povel začínají vyrábět „popularitu“ s vědomím, že takové věci napomáhají morálnímu rozkladu Nežidů.

V rámci řečené kampaně na zničení všech výsledků naší civilizace se Židům podařilo založit ve Francii „sdružení avantgardních sochařů“ pod názvem „nová doba“, které zcela vážně navrhuje „dynamitovými náložemi demolovat řadu *ohavných* soch a sousoší, jež *zohyzďují* světová města, protože zobrazují hypotetické osoby, na nichž nemá mladá generace žádný zájem“... Mezi obrazoborci tohoto sdružení „odsouzenými“ sochami jsou např. plastiky svaté Jany Orleánské, Michelangelova díla, prý „znehodnocená realismem“, socha knížete Alberta v londýnském Hyde Parku, socha El Cida ve španělském Burgasu, atd. Moderní vandalové budou snad již zítra požadovat stržení katedrály Notre Dame v Paříži nebo chrámu svatého Petra v Římě. A proč ne, když se nelíbí Izraelitům, kteří všechna taková bořitelská hnutí podporují?

Obsah těchto 37 bodů bychom měli mít stále před očima, abychom znali vysvětlení toho, co se ve světě děje. Ti, kdo by se chtěli podrobněji informovat o židovském problému, ústředním problému i naší doby, od jehož řešení závisí naše přítomnost i budoucnost jako svobodných nebo zotročených lidí, měl by vzít do ruky knihy, které věc bez okolků a přímo projednávají: Traian Romanescu, *Zrada na Západě*; Frank L. Britton, *Behind Communism*; M. Karl, *Rooseveltova zrada*; anonymní *Protokoly sionských mudrců* s rezolucemi židovského kongresu v Basileji; Paul Rosen, *Satan a spol. (Konec zednářstva)*; Ricardo C. Albanés, *Světová revoluce a marxistický komunismus*, atd. V těchto dílech najdeme detailně popsány činy

„vyvoleného národa“ i způsoby a metody, jimiž Židovstvo operuje pomocí zednářstva, vysokých financí, komunismu, „liberálních“ stran, atd. Jsou tam neocenitelné podrobnosti pro každého, kdo chce vědět, jakým způsobem jsme vedeni na dno rudé propasti i jak se můžeme zachránit, dokud ještě není pozdě.

V Bílé knize anglické vlády (Rusko, č. 1, duben 1919) je otištěna zpráva holandského vyslance v Petrohradě, M. Ouddendyka, který tam během komunistické revoluce zastupoval anglické zájmy. Vyslanec konstatuje následující:

„Nebezpečí je veliké, a proto považují za svoji povinnost obrátit pozornost britské vlády i všech ostatních na skutečnost, že když nebude v Rusku neodkladně učiněn konec bolševismu, bude tím ohrožena civilizace na celém světě...

Jsem hluboce přesvědčen, že potlačení bolševismu má pro svět nejvyšší důležitost, neboť když nebude potlačen hned v zárodku, neodvratně se v té či oné formě rozšíří po celé Evropě, protože *bolševismus je organizován a prováděn Židy, kteří nejsou vázáni k žádnému národu a vidí svoji úlohu ve zničení stávajícího řádu věcí ke svému vlastnímu prospěchu*. Jedinou možností, která by mohla toto nebezpečí odvrátit, je společná akce všech mocností.”

Nyní si uvedeme několik citátů z množství židovských i nežidovských materiálů, v nichž se autoři dotýkají zde nadhozených otázek:

V knize *Frank und die polnische Frankisten (Frank a polští frankisté)*, Krakov 1895, píše židovský advokát Alexander Kraushaar: „Musíme podvod umět balit do sladkých slovíček, aby všechno připadlo do našich rukou.”

V čísle z 16. ledna 1919 londýnský židovský časopis „The Jewish World“ se tvrdí zcela jasně a srozumitelně: „Mezinárodní Židovstvo *donutilo* Evropu k válce nejen proto, aby se nesmírně obohatilo, ale také aby jejím prostřednictvím začalo *novou světovou židovskou válku*.”

Nejdůležitější tiskový orgán Židů ve Spojených státech, „American Hebrew“, otiskl 30. září 1920 následující: „Ruská revoluce byla z největší části dílem lidí se židovskými idejemi, židovskou nespokojeností a židovským plánováním, *jejímž cílem je vytvoření nového světového řádu*. Co bylo židovsky myslícími lidmi a židovským plánovacím duchem tak skvěle uskutečněno, *bude týmiž silami židovského ducha skutečností i v ostatních zemích*.”

Dokládá to následující citát. Italské noviny „La Divina Parola“ v čísle z 25. dubna 1920 psaly: „Již pár měsíců se v Budapešti zjišťuje, že se stovky Hebrejců nechávají vyškrtnout z izraelitských registrů, aby se jako katechumeni přidali ke katolickému náboženství. Tito katechumeni se rekrutují ze všech společenských vrstev, především však z měšťanstva. Dotázaný vrchní rabín připisuje tento exodus svých souvěrců „sílící nenávisti a strachu z bolševismu i jeho zločineckých vůdců. ... Béla Kun (Abel Cohen) *je Izraelita stejně tak, jako 30 z 35 členů jeho kabinetu*. V průběhu protikomunistického povstání byly nalezeny mrtvolky mnichů a jeptišek, naházených do sklepů. Zahraniční diplomati, pozvaní lidem, aby se na vlastní oči přesvědčili o takových a podobných hrůznostech, shodně dosvědčili, že jeptišky, které jsou povinny nosit na hrdle křížek, byly zabity ranou dýky do srdce a *kuličky růžence jim byly kladivem roztloukány na spáncích i na celé hlavě*.”

V londýnských židovských novinách „Jewish Chronicle“ vyšel roku 1920 následující komentář: „Největší význam pro bolševismus má skutečnost, že mnoho

Hebrejců je bolševiky, a také že *ideály bolševismu se v početných bodech shodují s nejvyššími ideály Židovstva.*“ (Převzato z „Morning Post“, 5. února 1920.)

V článku pařížské „Revue des deux mondes“ z 15. 4. 1920 pod titulem „Ofenzíva Asie“ říká komentátor mezinárodní politiky, René Pinon, mimo jiné: „Ofenzíva rusko-mongolské, panislámské atd. Asie proti západní Evropě je monstrózní koalice, na níž aktivně pracuje bolševické centrum Ruska, přesněji řečeno hebrejsko-ruské centrum. Koalice hebrejského bolševismu s panislamismem, ať otomanským (je známo, že skutečnými vůdci Mladoturků jsou islamizovaní Kryptohebrejci, zvaní demnöh, tj. hebrejské rodiny především ze Soluně, které navenek konvertovaly na islám), nebo turkmenským (mongolským) či indickým, chce obnovit časy vpádu Tatarů za Tamerlána a Džingischána, aby spolu se svými komplici bolševiky (čti: Hebrejci) zničila náš Západ.“

Pařížské židovské noviny „Le Peuple Juif“ roku 1919 nám potvrdily: „Ruská revoluce je revolucí Židovstva. Znamená obratník v dějinách židovského národa. Řekněme si otevřeně, že tato *revoluce je židovská, protože Židé byli nejaktivnějšími revolucionáři Ruska.*“

Rabín Judas L. Magnes v newyorském projevu roku 1919 prohlásil: „Porovnejme současnou situaci v Německu se situací v Rusku: v obou zemích uvolnila revoluce tvůrčí síly. Jsme plni obdivu nad tím, v jakém rozsahu se v těchto zemích Židé bez meškání s živou činorodostí postavili do služeb revoluce. Revolucionáři, menševici, socialisté, nezávislí i starosocialisté (můžeme je nazývat jak chceme), ale *všichni jsou to Židé a ve všech revolučních seskupeních je najdeme v činnosti na vedoucích postech.*“

Varšavské židovské noviny „Haijut“ v roce 1928 tvrdily: „V čele ruské revoluce *pochodovali odchovanci rabínské školy.*“

Když se Žid Joseph Heim vrátil z cest po Sovětském svazu, v newyorských židovských novinách „Hebrew Tribune“ r. 1929 mj. napsal: „A tak v Sovětském svazu nemáme diktaturu proletariátu, nýbrž *židovskou diktaturu nad proletariátem.*“

Sionistický Žid Vladimír Jabotinsky v židovském časopisu „Natcha Retch“, vycházejícím v Rumunsku, v článku z 1. prosince 1934 psal: „Boj proti Německu vychází se všech židovských komunit, ze židovských obchodních sdružení i od každého jednotlivého Žida. V celém světě je tím boj proti Německu takto ideologicky povzbuzován a podporován. Nebezpečí pro nás, pro Židy, *spočívá v celém německém obyvatelstvu, v celém Německu.*“ (Vladimír Jabotinsky byl jedním z největších sionistických vůdců a zakladatel revizionistického hnutí, k němž patřily teroristické židovské bandy „Stern“ a „Irgun Zwi Leumi“, které v Palestině spáchaly početné atentáty.)

Žid Pierre Créane ve své knize „Epîtres aux Juifs“ z roku 1938 píše: „Náš boj proti Německu půjde tak daleko, jak to bude možné. Izrael je napaden, hajme jej tedy. Proti probuzenému Německu stavíme probuzený Izrael. *A svět nás bude bránit.*“

Po osvobození Litvy od bolševiků německými jednotkami roku 1941 byl tisk této země plný ořesných zpráv o éře bolševického režimu. Noviny „Laisve“ v čísle 23 z 19. července otiskly následující líčení: „V Lankeliekasu zatkli bolševici první den války faráře Balsyse, kaplana Petrika a profesora Dabrinku z Vilaviekisu. Zat-

čení byli odvezeni do blízkého lesa, krutě mučeni a pak zastřeleni. Farář Balsys byl nalezen *ukřižovaný* na stromě. Ze zad mu byly staženy pruhy kůže. Ve městě Zarassi zase bolševici z hrudi faráře Baltrimase vyřízli kus kůže ve tvaru kříže, v hlavě a očích měl zaražené hřebíky.“ (Litva měla za prezidenta Žida Kirkensteina a celý státní aparát včetně policie této malé země byl monopolem komunistických Židů.)

V čísle z 8. října 1942 chicagského židovského časopisu „The Sentinel“ vyšlo následující: „Druhá světová válka je vedena na *obhajobu základních principů Židovstva*.“

Newyorské židovské noviny „Forwards“ v čísle z 22. září 1943 psaly: „Baruch je názoru, že vojenské letectvo je nejdůležitější a rozhodující pro výsledek této války. Je přesvědčen o tom, že dostačující počet letadel může *Německo a Japonsko proměnit v haldu popele*.“ (Žid Bernard Baruch byl diktátor průmyslu Spojených států za první světové války, a během druhé „poradcem“ šéfa válečné mobilizace Jamese Byrnesa. Baruch je „poradce“ prezidenta USA a prakticky skrytý diktátor Severní Ameriky od roku 1915 do dnešního dne. On je zodpovědný za katastrofu křesťanského západního světa svou politikou zrady Spojených států. Poslední severoameričtí prezidenti byli zásadně ovlivňováni Baruchem a jeho židovskou sebrankou.)

V projevu před tzv. naléhavým shromážděním evropských rabínů 12. 2. 1952 v Budapešti vrchní maďarský rabín prohlásil: „Mohu vám s jistotou slíbit, že již v příštích deseti letech naše rasa zaujme ve světovém hospodářství rozhodující postavení s každým Židem jako králem a pohanem jako otrokem. Mohu spolehlivě říci, že se již narodila *poslední generace bílých dětí*. Mezi úlohami našich kontrolních komisí (po třetí světové válce)¹⁹ bude odstranění rasových předsudků. Bílá žena bude povzbuzována k soužití s příslušníkem tmavé rasy, a bílý muž se ožení s černoškou. Pak bílá rasa konečně zmizí, protože rasové míšení znamená konec bílého člověka. Založíme éru našeho *tisíciletého bohatství, židovského míru*, a naše rasa bude nepopíratelně panovat celému světu. Naše vysoká inteligence je schopna vést a ovládat černého člověka.“ – „K našim zájmům ve Washingtonu patří zásadní zdůraznění čtyřbodového programu (od Trumana) k průmyslovému rozvoji zaostalých zemí, aby po zničení průmyslových center Evropy a Ameriky již bílí nebyli schopni klást odpor nesmírným masám barevných lidí, kteří pak budou mít také technickou i průmyslovou převahu!“

I když Izrael stále ještě nedokázal a pravděpodobně také nikdy nedokáže uskutečnit svůj „ideál“ vlastního světového „trustu“, přesto se obří chobotnici, jejíž chapadla již ovíjejí celý svět, podařilo vytvořit velká sdružení a aliance – byť i zatím na hliněných nohou. Jakkoli jejich panství nad světem ještě zatím není možné považovat za absolutní, přesto již morálně sužuje všechno a všechny.

¹⁹ Viz předcházející poznámku (německého překladatele)!

Kapitola II: Propaganda a skutečnost

V porobených zemích včetně Ruska neexistuje tzv. „diktatura proletariátu“, nýbrž skrytá židovská diktatura nad proletariátem i celou masou postižených národů, a dělnická třída je využívána pouze jako nástroj.

Propaganda je lživá zástěrka, jejíž pomocí se židovští komunisté snaží před světem zakrýt hroznou realitu toho, co svým barbarským režimem vytvořili za tzv. železnou oponou. Když lidé „svobodného světa“ chtějí vědět, jaká je skutečná situace v komunismem ovládaných zemích, stačí jim pouze číst komunistické noviny nebo poslouchat rádiové vysílání z Moskvy a pak nalézt pravdu tím, že celý obsah komunistické propagandy si prostě obrátí v pravý opak. Jednou z obvyklých metod komunistické propagandy je používání libozvučných slov, vyvolávajících dojem jako demokracie, svoboda, spravedlnost, rovnost – tedy slovní beranidla, používaná zednářstvem se záměrem podvést a pomýlit.

Když je více než dvacet milionů lidí, „státních občanů“ SSSR, trvale vězněno v táborech nucených prací a dalších 190 milionů vydáno na milost tajné policii, která má moc nad jejich životem a smrtí, komunistická propaganda s příznačnou nestydatostí tvrdí, že Sovětský svaz je – „*rodnou vlastí svobody*“. A ve stejnou dobu říkají sovětské propagandisty, že ve „svobodných zemích“ Západu, kde se nikdo nemusí bát černých vozů KGB a kde se *zatím* může svobodně mluvit a myslet, prý vládne – *otroctví*...

Dělníci Severní Ameriky, Anglie nebo Francie jsou komunistickou propagandou líčeni jako „otroci kapitalismu“, zatímco sovětské dělníci, nucený státem k nesnesitelným pracovním výkonům, které nejsou přiměřeně placeny a jen málo se liší od táborů nucených prací, pak tito dělníci židobolševického „ráje“, změnění na nejubožeji otroky dějin, jsou propagandou nazýváni... „svobodnými a šťastnými lidmi“.

Moskevští demagogové vykřikují, že ve Španělsku panuje „fašistická diktatura“, protože Španělé zlikvidovali komunismus dříve, než stačil zesílit. Křičí, že v Řecku vládne „diktatura“, protože Řekové odstranili komunismus po jeho počátečním etablování v zemi, vykřikují, že v Turecku je „diktatura“, protože Turci nedovolují činnost místní komunistické straně stejně tak, jako Batista na Kubě a Pérez Jiménez ve Venezuele nedovolují jejich rozšíření ve svých zemích. Komunističtí propagandisté rovněž vykřikují do světa, že v Jižní Africe panuje „odporná diktatura“, protože tam křesťanská vláda židovskému komunistovi Kahnovi nedovoluje rasovou agitaci mezi černými, aby se s jejich pomocí dostal k moci!²⁰ Současně však podle rudých cyniků v Sovětském svazu, Číně, Jugoslávii, Bulharsku, Rumunsku, Albánii atd., tj. v komunismem totálně zotročených zemích, existují „demokratické“ režimy, ba dokonce „demokracie nového typu“... „lidové demokracie“.

²⁰ Kahnův nástupce Joe Slovo, litevský Žid, důstojník KGB a šéf komunistické strany Jižní Afriky, toho mezitím přece jen dosáhl. V létě 1994 se stal ministrem výstavby a veřejného blaha v nové jihoafrické vládě s černou většinou.

Tzv. „volby“ s jednotnými kandidátkami, které musí volit 99,97 procent občanů ujařmených zemí, jsou v komunistickém žargonu opravdově „demokratickými“²¹ volbami. Masové deportace celých národů jsou možné jen v „demokratických státech“ jako je SSSR, protože v monarchofašistických „diktaturách“ jako třeba v Řecku technika likvidace lidí ještě tak nepokročila...

Komunisté předstírají, že v jimi ovládaných státech jsou si lidé „rovni“ před zákonem, dělníci dostávají „stejnou mzdu za stejnou práci“ a těší se totožným životním podmínkám.

Skutečnost, že každý občan komunistického státu může být židovským komisařem nebo jiným mocipánem tajné policie poslán do vězení nebo pracovního tábora, aniž by proběhl soudní proces a byl vynesena rozsudek, zatímco členové komunistické strany téhož státu jsou před zákonem chráněni a mají právo na řádný soudní proces, nijak rudým propagandistům nevádí v tvrzení, že v zemích socialismu jsou si před zákonem všichni rovni.

Skutečnost, že agent sovětské tajné policie má měsíční plat až do 10 000 rublů, aby své krajany terorizoval a zabíjel, zatímco průměrný dělník dostává měsíčně jen 600 rublů, překládá se v komunistické hantýrce tak, že „v Sovětském svazu všichni zaměstnanci dostávají stejný plat za stejnou práci“... Když komunistický vrah za měsíc patnáctkrát víc „pracuje“ než dělník, „musí také za to patnáctkrát víc dostat“...

Komunisté s neslýchanou drzostí tvrdí, že člen strany, který byl jmenován vedoucím podniku a je podle toho velmi dobře placen, má tytéž životní podmínky jako dělník, protože podle propagandy bydlet v luxusním domě v centru Moskvy je totéž jako žít v ubohém předměstském bytě, kde žije masa sovětských dělníků. Co může těmto mistrům lži bránit v tom, aby všechno to nazývali „rovností“, když je jejich jediným cílem podvádět a získávat proselyty ve „svobodném světě“?

Když komunisté mluví o „spravedlnosti“, dopouštějí se ve skutečnosti nejhorší nespravedlnosti. Spravedlnost, jak ji rozumějí svobodní lidé, je cosi, co ve všech komunistických zemích neexistuje. Avšak „spravedlnost“ jak ji chápou komunisté, můžeme najít všude od Labe až po Vladivostok, neboť v důsledku této „spravedlnosti“ trpí a umírají miliony lidí ve věznicích a pracovních táborech.

Mocí řečené „spravedlnosti nového typu“, nestydatě nazývané také „lidová spravedlnost“, bylo jen během dvou let v mém rodném Rumunsku posláno do vězení a pracovních táborů více než 250 000 lidí pod průhlednou záminkou „hospodářské sabotáže“. A protože většina z nich byli otcové rodin, může si čtenář sám představit, do jaké bídy jsou jejich blízcí uvrženi. Když bylo v carském Rusku 270 000 vězněných a zatčených, samozřejmě hlavně vzbouřenců a elementů, páchajících činy proti bezpečnosti státu a veřejnému životu či majetku, je dnes v Sovětském svazu zhruba 27 milionů zatčených a vězněných v otrockých táborech jen pro podezření, že nesmyslejí jako stát a milují svou vlast, náboženství a staré tradice.

Podle komunistického slovníku je „spravedlivé“, že rudý bandita, placený hlavními zločinci v Kremlu, vraždí muže, ženy i děti ve Španělsku (během občanské

²¹ Také v tzv. demokraciích jsou „volby“ jen divadelním představením pro zmanipulované a dezorientované masy, protože všechny strany bez ohledu na název a program jsou založeny a řízeny zednáři z pověření svých židovských příkazců; pozn. překl.

války a za druhé republiky), v Řecku, Číně nebo Maďarsku. Podle téhož slovníku je však „nespravedlivé“, když jsou takoví vrazi popraveni, padnou-li do rukou anti-komunistům. A navíc ještě tito sovětským světem vysílání rudí vrazi jsou v komunistické hantýrce nazýváni... „hrdinové proletářské věci“ a pro svou bestialitu zatčení a potrestaní zločinci nejsou ničím jiným než... „mučedníky“! Sovětský lump, který při vtažení do Východní Evropy jako příslušník rudé „osvobozovací armády“ zastřelil kdovíkolik rodin, znásilnil mnoho žen a nahnal k deportacím stovky a tisíce mužů i žen našich zemí, je komunistickou propagandou povýšen na „hrdinu Sovětského svazu“, a antikomunisty po tolika zločinech zastřelený rudý lotr je „mučedníkem lidové demokracie“.

Pro všechny, kdo nenávidějí komunistický režim a jeho stoupence, protože je dobře znají, vynalezli židovští propagandisté velice užívaný výraz, totiž „reakcionářští fašisté“. Pokud někdo není komunista, Žid, zednář nebo alespoň sympatizant SSSR, musí být nepochybně... „reakcionářský fašista“.

Kdo by ještě nikdy neslyšel komunistické propagandisty mluvit o „lidu“ a „nepřátelích lidu“? Ale „lid“, o němž mluví, je ve skutečnosti hrstka Židů a ostatních elementů, organizovaných v komunistické straně.

Nikoli komunistická strana nařizuje nucené kolektivizace soukromých pozemků a provádí je, nýbrž... lid! To není komunistická strana, kdo zničil a ničí štěstí milionů utlačených lidí, nýbrž... lid! Nepřátelé komunistické strany jsou... nepřáteli lidu!...

Kdo ještě nikdy neslyšel, že v komunismem ovládaných zemích všechno probíhá „dobrovolně“? Dělníci pracují v akordu... dobrovolně. Mnohdy i několikrát týdně jdou do ulic projevit své sympatie k režimu... dobrovolně. Když je občan „ráje“ tak velké svobody přesycen, putuje do vězení... dobrovolně, aby tam strávil zbytek života mezi nepřáteli lidu. Nikdo se nesmí divit tomu, že všechno v zemích sovětského bloku je „dobrovolné“, protože se toho slova užívá tam, kde by se mělo mnohem spíše nahradit výrazem z *donucení*, ale to první zní přece lépe...

Celý svět slyšel mluvit o tzv. „doznáních“, která následují jedno za druhým v nespočetných procesech, inscenovaných komunisty za železnou oponou. Tato „doznání“ jsou fabrikována biřící tajné policie, zatímco zatčenému nezbývá nic jiného než podepsat nebo zemřít za nepředstavitelného utrpení.

Již po léta komunistická propaganda vykřikuje, že Rudá armáda osvobodila Rumunsko, Maďarsko, Bulharsko, Československo atd. od „fašistické tyranie“, ale kdo v těchto zemích žil, ten velice dobře ví, že na místě „tyranie“, která se ostatně příliš nelišila od autoritativních válečných režimů včetně Spojených států, nastolila Rudá armáda nejhorší tyranii celých dějin, totiž tyranii židobolševickou. Přinejmenším pro nás Rumuny, Maďary, Bulhary, Poláky atd. znamenal příchod Sovětů ztrátu každé svobody, a to nejen politické, nýbrž i náboženské, hospodářské, kulturní, společenské atd.

Vzdor všem těmto obludnostem se komunističtí propagandisté snaží skrývat nad slunce jasnější skutečnost a křičí, že komunismus nás „osvobodil“, protože v jejich hantýrce je totální otroctví zaobaleno do hezkého slůvka „svoboda“. Kdyby jednoho dne sovětská armáda vtrhla do Anglie nebo do Spojených států, žádný posluchač Radia Moskva by se nesměl divit hlášení, že „Rudá armáda na svém vítězném po-

stupu osvobodila anglický a americký lid, úpící dosud pod „reakčně-fašistickým“ jařmem“... A to přirozeně všechno ve stejnou dobu, kdy by miliony lidí v Anglii a Severní Americe byly zabíjeny nebo odvlékány do pracovních táborů.²²

Stejně mluví komunistická propaganda také o „sovětském ráji“, který je reálně „sovětským peklem“. Propaganda ustavičně vykřikuje o „obdivuhodných životních podmínkách dělníků“, i když se ve skutečnosti jedná o nejhorší bídu. Mluví tak o „ústředích pracovní rekvalifikace“, jde-li o centra masové likvidace nucenou prací a podvýživou. Vykalkulované a soustavné plundrování satelitních zemí SSSR se v propagandistické mluvě nazývá „bratrskou hospodářskou pomocí“, ustavičné přípravy ovládaných zemí na válku se v hantýrce moskevských loutek nazývají „přípravami na obranu míru“. Lidé, kteří si skutečně přejí mír a svobodu národů, jsou označováni za „válečné štváče“, vtrhne-li však jedna z komunisty ovládaných zemí do jiné, jak tomu bylo v případě Severní a Jižní Koreje, komunisté hlasitě prohlašují, že agresorská země se pouze bránila invazi stejně tak, jako se Izrael pouze „bránil“ při vtržení do Egypta roku 1956...

Vidíme tedy, jak pracuje řízená komunistická propaganda, protože všichni její šéfové jako Cherburg a Ilja Ehrenburg jsou Židé.

A právě dělnická třída je první obětí této obludné propagandy. Většina komunistických dělníků „svobodného světa“ je komunisty prostě proto, že nepochopili, jak jsou podváděni, a také z toho důvodu, že znají sotva víc než jen to, co jim předkládají jejich štvaví učitelé. A totéž platí o komunistických vůdcích „svobodných zemí“, pokud nejsou Židy nebo elementy, které se Židovstvu totálně zaprodaly. Věřím, že fanatičtí komunisté křesťanského původu jako Laszlo Rajk v Maďarsku, Lucretiu Patrascanu v Rumunsku nebo Trajčo Kostov v Bulharsku by se komunisty nikdy nestali, kdyby bývali od začátku rozpoznali skutečnou situaci Ruska pod režimem, který ve svých zemích pomáhali budovat. Kdyby ji byli včas poznali, změnili by své názory, ale bylo pozdě a jejich židovští „soudruzi“, sedící potají u mocenských pák rudých vlád, je všechny poslali na šibenici. Kdyby se jednoho dne komunismus etabloval v celém světě, čekalo by to samé všechny nežidovské komunistické vůdce přesně tak, jako Židé bez milosti likvidují zednáře, kteří jim připravovali cestu, ale pak jsou již nepotřební. Jedním takovým konkrétním historickým příkladem je ve Francii Ludvík XVI., který byl zednářským velmistrem – a také prvním, který byl zlikvidován francouzskými revolucionáři, svými „bratry“ a zednáři.²³

Aby ukázal na propast, dělicí skutečnost ujařmených zemí od komunistické propagandy, dělník bukurešťské továrny Rivitza v dopise ze zimy 1956 příteli, který již dávno před tím uprchl do Paříže, vypráví následující anekdotu z doby po Stalinově smrti:

„Říká se, že duše ‚velkého Stalina‘ po jeho smrti přišla do ráje. Tam ji s veškerou úctou přijal svatý Petr a dal mu k dispozici všechny vymoženosti nebeské za-

²² To se ovšem obyvatelům vytouženého sionistického státu ve skutečnosti může stát i v poslední fázi současné „mírné“ strategie – ne-li něco ještě horšího...

²³ Zde jde zjevně o nechtěnou záměnu Ludvíka XVI. s jeho příbuzným, „Filipem Egalité“, stejně ctižádostivým jako naivním vévodou z Orléansu.

hrady, ale po krátké době se Stalin začal nudit. Proto se obrátil na svatého Petra řekl mu:

„Jsem sytý modliteb a rajského ovoce i dalších plodů, kterými mě krmí. Na cestě do nebe jsem šel kolem pootevřené brány pekla a zvědavě jsem tam nahlédl. Kolik je tam šťastných a svobodných lidí! Jeho obyvatelé mají všechno, co si jen přejí. Muži jedí jen to, co jim chutná, a celou dobu se baví ve společnosti pěkné hudby a krásných žen. Šampaňské tam teče proudem. Rád bych tam šel...“

Svatý Petr s tím souhlasil a bez otálení jej poslal k Satanovi do pekla. Sotva někdejší „tatiček“ národů do tohoto lákavého místa vstoupil, popadl jej v letu ďábel a hodil do kotle s vařící smolou.

„Běda, běda,“ začal křičet Stalin, „vždyť shořím. Co to je? Kde to jsem?“

„Tam, kam jsi chtěl, v pekle,“ odpověděl mu Belzebub.

„Ale to nesouhlasí. Kde jsou krásné ženy, skvělá jídla a šampaňské? Za chvíli shořím. Vytáhni mě! Dej mně to, co jsem viděl skrze bránu...“

„To nejde, generalissime,“ odpověděl Lucifer. „Co jsi viděl bránou, byla jen návnada, volavka na takové, kteří unikli ráji, prostě jen výkladní skříň, pozlátka propagandy pekla. Nelíbí se ti snad takový postup? Jedná se přece o komunistický vynález, o nejobdivuhodnější a nejúčinnější komunistický vynález, který jsi tam na zemi v Rusku používal. Líbil se mně tolik, že jsem jej pod dojmem jeho geniality nařídil zavést i v pekle. Jsem šťastný, že se mně pomocí takové propagandy podařilo tě sem dostat, tebe, geniálního vynálezce...“

„Na to nemáš právo,“ protestoval Stalin zuřivě.

„A teď ticho“ nařídil nejvyšší ďábel, „protože odsud se už nikdy nedostaneš. Hola, mládenci, přiložte pořádně pod kotel!““

Vyprávění by snad mohlo být zábavné, kdyby nebylo bohužel tragické, protože přesně odráží hroznou skutečnost tolika národů, které se dobrovolně nebo z donucení zakously do návnady, předhozené jim komunistickým Molochem.

Kapitola III: Proč ustavičné zvyšování mezd?

Dělníci celého světa jsou permanentně nespokojeni se svými platy, protože nikdy nemohou být považováni za dostatečné.

V žádné zemi na světě není dělník placen za plný pracovní výkon, který odvádí, a to bez ohledu na to, zda pracuje v soukromém nebo státním podniku. Dokud se podniky nacházejí v rukou privátních kapitalistů nebo dokonce těch nejhorších kapitalistů, totiž státu, bude dělník vždy odvádět ve větší či menší míře neplacenou práci, což je zdrojem zisku kapitalistů. Jedině tehdy, když bude dělník vlastníkem či spoluvlastníkem podniku, v němž pracuje, nebo alespoň jeho akcionářem a bude se v odpovídající míře také podílet na zisku, může se takovému vykořisťování vyhnout. Až dosud musel vždy volit mezi soukromým a státním kapitalismem, jehož nejhorší formou je sovětský státní kapitalismus.

Z objektivního studia mezd a jejich kupní síly ve „svobodných“ a komunisty ovládaných zemích, kde je zaveden státní kapitalismus, jasně vyplývá, že mzdy v komunistickém světě jsou podstatně nižší než ty nejhorší v západním světě.

Aby dělníkům západních zemí ukázali, že oni jsou „těmi“, kdo se zajímají o jejich osud, požadují pro ně židobolševici pokrytecky vyšší mzdy za práci, přestože i jim připravují dobře známé otroctví za železnou oponou. Samozřejmě to naprosto není život dělníků, co zajímá skryté příznivce marxismu. Využívají jen rostoucí počet vhodných nástrojů a pomáhají si množstvím triků, aby je dostali. Dělník obecně považuje za své přátele ty, kdo v jeho zájmu vystupují, ale naprostá většina z nich jsou falešní obhájci.

Když dělníci dostanou zvýšenou mzdu, vybízejí je podporovat boj o moc, a když zvýšení mezd nepřijde, přesto je k solidaritě vyzývají a poukazují na to, že „jsou jedinými obhájci dělníků vůči zaměstnavateli“. Za všemi takovými manévry lze nakonec poznat skrytou ruku židobolševického hnutí.

Kdykoli jsou požadavky na zvýšení mezd přehnané a způsobí bankrot zaměstnavatele, upadnou propuštění dělníci do ještě horší situace a z jejich nespokojenosti se vytluče tím více politického kapitálu. A pokud podniku požadované zvýšení mezd neuškodí, protože zvýší ceny svých výrobků, nastává oslabení kupní síly dané měny. Viditelně se tím vytváří všeobecná bída, která je velice vhod stoupencům komunismu.

Není však tomu tak, že by zde byl před námi neřešitelný problém. Normální zvýšení mezd jako logický důsledek růstu vyráběného zboží je rozumné a spravedlivé, ale umělé zvyšování mezd jen za účelem předstírání „obranu zájmů proletariátu“ na straně jedné, a zostření hospodářské krize celého národa na straně druhé, je rafinovaný zločin, ďábelsky vymyšlená bojová taktika pokryteckých autorů internacionálního komunismu.

Kde se již komunismus etabloval, jsou soukromí kapitalisté nahrazováni kapitalistickým monstrem, tj. státem. Užívá se tam stejné taktiky „rozděl a panuj“, ale jen mezi samotnými dělníky. Za tím účelem jsou rozděleni do různých výrobních kategorií a nestejně placeni, takže hůře placení druhou kategorií dělníků nenávidí a pokud by snad chtěli protestovat, nedostane se jim od ní podpory. Tím je dělnická třída pod komunistickým panstvím morálně rozštěpena do dvou skupin, které se ne-

návidějí víc, než dělníci obecně řevní na své kapitalistické zaměstnavatele. V mnoha zemích se komunistickým stranám daří získávat stále více dělníků opakovanými požadavky po zvýšení mezd, až dělník nakonec uvěří, že je skutečným stoupencem komunismu, aniž by si uvědomil, že tím jen pomáhá do sedla těm, kteří mu po převzetí moci připraví osud tisíckrát horší než současný. V jiných zemích se komunistická strana setkává s nezájmem nebo dokonce pohrdáním, a v tom případě se židovští agitátoři vydávají za demokraty, jako je tomu například ve Spojených státech.

Je známo, že ve Spojených státech tvoří 90 procent předáků dělnických odborů Židé v čele s „demokratem“ Walterem Reutherem. Ti konec konců vedou boj se společností prostředky, které se – kromě jména – ničím neliší od toho, čeho užívají jejich soudruzi ve Francii, Itálii a dalších zemích. Těmito „demokraty“ v USA sledované cíle jsou stejné, jako jejich soukmenovců na celém světě, tedy zotročení národů s pomocí neinformovaných a neopatrných dělnických mas.

Kratší pracovní doba. Je zcela přirozené, že každý námezdně pracující touží po zkrácení pracovního dne při současném výdělku, postačujícím k dobrému živobytí. Všichni lidé si přejí mít tu a tam více volného času k rozptýlení, uspokojení kulturních potřeb nebo prostému lenošení. Ve „svobodných zemích“ se pracovní den postupně zkrátil ze 16 na 10 a z 10 na 8 hodin.

Ve většině západních zemí pracuje dělník 40 hodin týdně, čímž se tělesně nevyčerpává a dostává více či méně postačující mzdu na uspokojování nejnaléhavějších potřeb. Přesto si většina dělníků přeje zkrácení pracovního dne a zvýšení mezd. To je zcela lidsky pochopitelné přání.

Avšak spekulováním s legitimními tužbami většiny pracujících se levicové síly snaží posílit samy sebe a současně oslabit západní země. Francie je dobrým příkladem takové dvojí hry falešných marxistických spasitelů, kteří stávkami a nepokoji dosahují posílení moci vůdců levice od časů izraelity Léona Bluma až dodnes. A francouzští dělníci z toho prakticky nijak neprofitovali, protože po každém zvýšení mezd následuje drastické zvýšení cen i z toho plynoucí hospodářské poruchy pro národ. Tento neužitečný, ale pro proletariát zdánlivě úspěšný boj změnil Francii v „mocnost“ třetího řádu, a to do té míry, že již nedokáže ubránit své kolonie ani dosáhnout vyrovnaného státního rozpočtu. V roce 1958 byla Francie nucena sáhnout po státní půjčce z Washingtonu, aby zabránila skandálnímu bankrotu.

Když se marxismus na Západě vydává za spasitele proletariátu, není to samozřejmě osud dělnictva, co jej zajímá; snaží se pouze o něj opřít a s jeho pomocí infiltrovat politické i hospodářské organizace s cílem přípravy Marxem hlásané světové revoluce, tj. etablování komunismu ve všech zemích.

Kdyby komunismu a jeho falešným prorokům skutečně šlo o osud proletariátu, byl by především jiný jeho život v samotných komunistických zemích. Avšak ve SSSR i v „osvobozených“ zemích se dělník plahočí někdy až 16 hodin denně ke splnění tíživých „výrobních norem“ nebo ve snaze uspět v tzv. „socialistické soutěži“, spočívající v předčasném splnění úkolů pověstných pětiletých plánů.

Páni komunistického světa požadují, aby jejich dělníci za nízkou denní mzdu vyráběli stále víc, a současně se snaží oslabovat nekomunistický svět prosazováním kratšího pracovního dne a vyššími mzdovými náklady. Takto, říkají si, je bude

možné vyvést z rovnováhy, aby tím již v nedaleké budoucnosti snadněji padly za oběť světové revoluci!²⁴ Pouze a jedině to nám vysvětluje zdánlivé sympatie rudých vůdců k pracujícím „svobodného světa“.

To přirozeně neznamená, že by se západní dělníci museli zřeknout každého přání po zlepšení svých životních podmínek i snah po jejich dosažení. Avšak je doslova životně důležité, aby se nenechávali zlákat nesmyslnými požadavky a sebevražednými akcemi, protože tím, že budou škodit národu a hospodářsky jej ruinit, uškodí konec konců sami sobě. Je zcela zřejmé, že všechno, co se týká organismu národa, se nakonec přičítá ke škodě jednotlivce, části i celku.

²⁴ Přesně se shoduje se zhroucením sovětského komunismu, že na „kapitalistickém“ Západě se ze strany „zaměstnavatelů“ (tedy konec konců od židovsky ovládaných bank jako velkoakcionářů většiny průmyslových podniků) i jejich mediální mašinérii již delší dobu znovu vážně diskutuje a požaduje delší pracovní týden i nižší mzdy resp. sociální dávky!

Kapitola IV: Komunisty podněcované stávky

V kapitalistickém státě je právo na stávku nezbytné. Když jsou majitelé firem spravedliví a rozumní lidé a dbají na to, aby byli dělníci slušně placeni a také se s nimi tak jednalo, důvody ke stávce nejsou. Pokud se však podnikatel nestará o zajištění alespoň minimálního životního standardu pro své dělníky, musejí nezbytně přicházet stávky, když jim nezbývá jiný prostředek k vynucení spravedlivé mzdy.

Je pravda, že se dělníci v mnoha „svobodných zemích“ netěší takovým životním podmínkám, na něž by měli podle své práce nesporně nárok, a že jsou zcela v právu, když spontánně vstoupí do stávky proti těm, kdo je vykořisťují. Jakmile se však do věci vloží internacionální buřiči, mělo by již být jasné, že těmto banditům nejde o blaho dělníků, nýbrž o podněcování nepokojů, o podírání hospodářství „svobodných zemí“, získávání sympatií a obecně o lovení v kalných vodách.

Komunisté svobodné pracující ustavičně provokují ke stávkám a předstírají, že jim jde výhradně o to, aby pracující netrpěli bezprávím, ale jakými lživými triky mohou rudí agenti ospravedlnit skutečnost, že v Sověty ovládaných zemích jsou životní podmínky tak špatné a právo na stávku neexistuje? Jak placení šířitelé lži vysvětlí fakt, že jakmile dělníci SSSR, Polska, Maďarska nebo jiného podrobeného státu projeví veřejně nespokojenost, jsou okamžitě deportováni do pracovních táborů nebo rozdraceni pásy tanků, jako tomu bylo v Berlíně, Poznani, Budapešti i na mnoha dalších místech rudé sféry?

Dokonce i když dělníci mají dobrý životní „standard“, komunističtí Židé je ustavičně podněcují ke stávce s jediným záměrem vyvolávat a udržovat stav nejistoty, neklidu a nespokojenosti v každé nekomunistické zemi. Stávky nezbytně následující poruchy v hospodářství pomáhají výhradně komunistickým stranám. Když je policie nucena zakročit k udržení veřejného pořádku během stávky, vyvolají komunističtí agitátoři obrovské pozdvižení. Vykřikují, „že kapitalisté posílají svou policii na dělnickou třídu, která jen hájí svá práva“... Představují události záměrně tak, že vládám „vytýkají zločiny proti těm, kdo pouze hájí svůj denní chléb“. Jakmile je někdo z těchto štváčů, jejichž posláním je zasévání svárů mezi pracující a podnikatele, poslán do vězení, události se hned zuřivě zmocní tucty komunisticky, židovsky a zednářsky kontrolovaných novin, rozhlasových i televizních stanic, a jednohlasně ji označí za „antidemokratickou“... Ale okolnost, že miliony nevinných dělníků v porobených zemích umírají a živoří ve věznicích a pracovních táborech, a to nejen na pár dní, nýbrž často doživotně, je pro rudé legitimní a „ultrademokratický“ postup...

Aby bylo možné dělnické masy „svobodných zemí“ podle libosti manipulovat, snaží se agitátoři komunistických stran nebo kryptokomunisté mimo sovětský blok zmocnit všemi prostředky vedení odborů. Jestliže se například ve Francii nebo Itálii vyskytnou stávky tak často, pak je to hlavně důsledek okolnosti, že se tam většina odborů nachází pod komunistickou kontrolou.

Jestliže někdo pozorně sleduje události v různých zemích, pak zjistí, že existuje souvislý řetěz dělnických stávek. Sotva v nějaké zemi jedna skončí, není ani okamžik, aby nepropukly „dělnické boje“ v jiné zemi „svobodného světa“. Většina těchto „konfliktů“ totiž probíhá podle pečlivě nastudovaného a Moskvou ustavičně

aktualizovaného plánu, a je to sovětská komunistická strana, která řídí nepřetržité stávkové kampaně v jiných zemích.²⁵

Není tedy pouhá „náhoda“, že dnes vypukne velká stávka ve Francii, zhruba za měsíc v Itálii, později v Anglii a krátce na to v Severní Americe. Jsou to světový komunismus a světové Židovstvo, kdo rozpoutává tyto třídní boje. Momentálně se zatím jedná o ojedinělé stávky, ale v případě války mezi Východem a Západem by celé hospodářství „svobodného světa“ bylo ochromeno vlnou stávek, vyvolaných ve stejný čas židovskými komunisty a jejich nohsledy ve všech západních zemích. Bulganin, Chruščov, Mikojan a ostatní bandité v Kremlu v současnosti zatím pořádají cvičné manévry s dělnickými masami, sváděnými komunismem a Židovstvem. Zkoušejí své podvrtné tlupy, své páte kolony, aby byly připravené na budoucí údery, o nichž doufají, že budou rozhodující.²⁶

Komunistické odbory „svobodných zemí“ platí obrovské částky stávkujícím, kteří se řídí jejich pokyny. Peníze jsou jim potají posílány ze SSSR a ostatních komunistických zemí. Jedna ze skrytých metod zasílání peněz komunistické strany odborům „svobodného světa“ je prostřednictvím výrobků a zboží pod hlavičkami různých, většinou židovských obchodních firem. Peníze z prodeje zboží jsou pak dávány k dispozici agitátorům a organizátorům stávek. Další obrovské částky pocházejí z otrocké práce dělníků v ujařmených zemích a jsou rudými odbory posílány přes komunistická vyslanectví do neutrálních zemí jako Švýcarsko nebo Švédsko a pak dále tam, kde je záměr vyvolat „třídní boj“ podporováním stávek, jaké nedávno ochromily velkou část britského hospodářství.

Okolnost, že vlády „svobodných zemí“ nesahají k drastickým opatřením proti komunistům a kryptokomunistům, kteří z ciziny zasílaných peněz užívají na vyvolávání stávek, je bezprostředním důsledkem nadvlády Židovstva a zednářstva, které pro vítězství komunismu vždy pracovaly a samozřejmě dodnes pracují. Židovstvo je pravým, i když skrytým poháněčem světového komunismu, a zednářstvo je jeho předvoj, tj. organizace, která „demokratickými“ metodami připravuje půdu pro rudou expanzi.

²⁵ Přestože to může znít neuvěřitelně, také Moskva a Komunistická strana SSSR dostávaly své pokyny z New Yorku, největšího židovského města na světě! Korunním svědkem je bývalá americká komunistická vůdkyně dr. *Bella Doddová*. „Dr. Doddová řekla, že poprvé byla na tajemné supervedení upozorněna po druhé světové válce, když Komunistická strana USA měla problémy se získáváním instrukcí z Moskvy, které se týkaly životně důležitých věcí a vyžadovaly okamžitou pozornost. Americkému komunistickému vedení bylo sděleno, že pokud by znovu upadlo do podobně překerní situace, má kontaktovat tři blíže neoznačené osoby ve Waldorfských věžích. Dr. Doddová zjistila, že všechny instrukce, které strana od zmíněných tří mužů dostávala, Moskva plně potvrdila. Dr. Doddovou zmátlo, že žádný z těchto tří kontaktních lidí nebyl Rus a rovněž mezi nimi nebyl komunista. Skutečně byli všichni tři mimořádně bohatí američtí kapitalisté!“ (W. Cleon Skousen, *The Naked Capitalist. A Review and Commentary on Dr. Carroll Quigley's Book: Tragedy and Hope – A History of The World In Our Time*, nákl. vlastním, 10. vyd. Salt Lake City 1972, str. 1.)

²⁶ Variantu destabilizace západní Evropy a její následné podřízení sovětskému komunismu nechával Sion podle všeho otevřenou ještě krátce před „obratem“. Podle tiskových zpráv z jara 1993 každopádně v NDR existoval až do samého konce velice detailně vypracovaný plán vojenské invaze do Západního Německa.

Kromě toho se komunisté nesnaží pouze o vyvolávání stávek v různých zemích, které mají většinou lokální důvody, ale také usiluje o „solidaritu“ s dělníky jiných zemí. Připomeňme si stávku anglických přístavních dělníků, vyvolanou roku 1949 komunisty ze „solidarity“ se stávkující kanadskými dokaři, kteří svou stávku však ukončili již o několik měsíců dříve. Proč by potom dnes nevystoupili angličtí dělníci ve znamení „solidarity“ s rudými kováky, kteří stávkovali roku 1907 v Petrohradě? Od rudých agitátorů lze čekat všechno...

Vedle nepokojů, excesů a projevů nespokojenosti všeho druhu, vyvolávaných ve „svobodných zemích“ pomocí dělnických stávek, sledují otcové komunismu současně svůj pradávný cíl redukování průmyslové produkce a zvýšení životních nákladů. Současně světový komunismus každou stávkou ve „svobodné zemi“ vyvolává jisté oslabení její hospodářské síly, což v dlouhodobém pohledu musí vést k hospodářské nerovnováze obou bloků, tedy k situaci, která by komunistům vůči Západu přinesla velké výhody a vyzbrojila je na jeho dobytí a ovládnutí na účet jeho svobody.²⁷

²⁷ Jak již řečeno, i tato varianta byla pro případ nouze držena otevřená, ale časem se ukazovala jako stále méně realistická, protože Sion již nadále nemohl zakrývat naprosté selhání bolševického experimentu. Natrvalo nefungoval ani v samotném Izraeli tak vychvalovaný socialismus kibuců!

Kapitola V: Nucená práce, ne!

Nespočetné tisíce dělníků mnohdy trpí hladem a bídou, protože nemohou najít práci nebo jsou za ni špatně placeni, ale židovské komunisty jejich utrpení vůbec nezajímá. Pro nezaměstnané má komunismus pracovní tábory, protože všichni, kdo nemohou najít zaměstnání, jsou prohlášeni za tuláky a posíláni do zmíněných lágrů.

V zemích, kde hospodářská struktura spočívá na soukromém kapitalismu, je možné se nezaměstnanosti vyhnout, pokud je vláda schopná a odpovědná. Například v Západním Německu a ve skandinávských zemích téměř neexistují dělnické nepokoje díky dobré organizaci průmyslu i celého hospodářství. A pokud v těchto zemích určité malé množství nezaměstnaných existuje, pak jen proto, že jde o zcela nekvalifikované pracovníky anebo nemohou najít dobře placené zaměstnání a proto dávají přednost nicnedělání a žijí ze státní podpory!²⁸ V té míře, v jaké rostou finanční požadavky dělníků, stoupá i počet nezaměstnaných, protože zaměstnavatelé, postavení pod tlak vyplácení vyšších mezd snižují počet zaměstnanců a pokud možno je nahrazují automatizací. Existují mnohá průmyslová odvětví, která ji překotně zavádějí právě pro ustavičné požadavky svých dělníků.

Rychlá automatizace průmyslu v co možná velkém počtu pracovních oblastí nepostupuje pouze v západních zemích, ale také ještě více v komunismem ovládaných státech, pouze s tím rozdílem, že kdo ztratí práci, musí si nové místo hledat na vlastní pěst, jinak automaticky upadne do moci státu. Nezaměstnaní v porobených zemích nejsou svobodní jako na Západě, nýbrž tvoří volnou rezervu státu, který je zcela podle libosti zařazuje do tzv. „pracovních táborů“. V okamžiku, kdy v komunistické zemi dělník ztratí své zaměstnání, ví s naprostou jistotou, že bude poslán na ještě mnohem hůře placenou a často i tvrdší a nebezpečnější práci. Nemá však sebemenší možnost protestovat, protože pak jej v nejlepším případě čeká tábor nucených prací.

Nezaměstnaní v komunistických zemích jsou ve skutečnosti ještě početnější než v zemích soukromého kapitalismu. Komunisté to však pečlivě tají a nezveřejňují žádné statistiky, aby vyvolávali dojem, že v jejich „ráji“ jde všechno dobře. ... Příčiny problematice nezaměstnanosti, existující ve všech komunistických zemích, jsou rozmanité. První z nich je skutečnost, že značná část podniků, určených k výrobě spotřebního zboží, postupně mizí, protože jsou v komunistické „společnosti“ považovány za „nepotřebné“. Existují tisíce artiklů, které jsou v libovolném množství ve všech městech Západu, ale ve SSSR se nedají sehnat, protože se nevyrábějí a mnohdy domácí obyvatelstvo ani neví, že vůbec existují. Je jen přirozené, že krátce po vypuknutí „vlády proletariátu“ zůstala masa dělníků v tomto odvětví bez práce.

A tak zatímco je komunisty zcela ignorováno, co se v jimi ovládaných zemích děje, ukazují s velkým propagandistickým rámcem na nezaměstnané ve „svobodných zemích“. Komunistický tisk zveřejňuje statistiky o počtu těch, kteří jsou bez

²⁸ Bohužel to již dávno není pravda. Zvrácené principy tzv. „volného tržního hospodářství“ resp. „kapitalismu“ musí nezbytně po delší době vést k masové nezaměstnanosti. Romanescu nerozpoznal *úrokové hospodářství* jako nejvlastnější příčinu inflace i základní princip vykořisťování národů, nebo na něj nebere zřetel.

práce ve Spojených státech, Francii, Itálii atd., ale pečlivě se vyhýbají zmínce o tom, že každý americký nezaměstnaný dostává měsíční podporu, která je vyšší než nejlepší plat libovolného dělníka v komunistickém „pracovním táboře“. Pokud se dělníci v západních zemích nechávají oklamat propagandisty a slepě se vrhají do náručí komunismu, zhoršují tím nejen svou vlastní situaci, a pokud by jednou jejich vinou padla i na jejich země rudá opona, očekává je nejzločinnější systém celých lidských dějin – Židy s pomocí komunismu na ně uvalené otroctví.

Sabotáže. Komunismus je velice plodný ve vynalézání zbraní, triků a klamání za účelem svržení společenského řádu západních zemí i podkopání jejich důvěry, morálky a institucí. Podle právě daných okolností užívá marxismus různé prostředky. Již jsme výše viděli, jak pracuje se stávkami a ostatními metodami, aby se mohl vydávat za obhájce dělnické třídy. Používá však také sabotáže k oslabení vlád, které mu brání v rozvíjení jeho zločinných plánů.

Jakmile zájmy bolševismu v nějaké zemi nenalézají jinou cestu k pronikání, sahají po sabotáži jako nejúčinnějším prostředku a vyvolání sociálního chaosu a nouze, nespokojenosti i demoralizace. Tím působí na výměnu vlády v naději, že se v nových podmínkách spíše prosadí. Proto především vyvolávají chaotické poměry, nejistotu a strach z budoucnosti, stav napětí mas kvůli nepořádným poměrům, a nakonec se celá vina podsune dotyčné vládě. Mluví se o „špatné organizaci“, „nedostatku odpovědnosti“, o „nedbalosti“, „diktatuře“, atd.

Sabotáž je nedílnou součástí permanentní války nervů, kterou komunismus a jeho otec, Židovstvo, rozpoutal proti „svobodnému světu“.²⁹ Čím více sílí nepořádek, tím lepší má komunismus příležitost lovit v kalných vodách.

²⁹ To je poněkud zkratově řečeno, protože v následujících kapitolách Romanescu sám jasně ukazuje, že ani západní hemisféru nelze nejpozději od poloviny 19. století označit za „svobodnou“.

Kapitola VI: Demonstrace proti svobodě

Pracující „svobodného světa“ nevynechávají téměř žádnou příležitost k účasti na protivládních demonstracích, organizovaných komunisty a jejich agenty. Ať to již s nějakým důvodem nebo bez něj opouštějí statisíce dělníků svá pracoviště a vrhají se do ulic, povzbuzováni hrstkou agitátorů, a vykřikují otřepané „slogany“ a nadávky. K vyvolávání nepokojů a zmatků ve všech zemích, které nejsou pod jejich kontrolou, využívají komunisté sebenepatrnějších incidentů a nespokojenosti k pobízení dělníků k opuštění práce a formování řvoucích davů. Štváči, popichující dělníky k revoltám a nepokojům, nejsou nic jiného než zločinci, usilující o narušení vnitřního smíru nekomunistických národů, a ti, kdo se za tím účelem nechávají vyhánět do ulic, většinou ani nevědí, proč tak činí. Tím se nevědomí dělníci „svobodných zemí“ skutečně bouří proti vlastní svobodě, protože jejich poháněči usilují o zřízení komunistické diktatury, v níž neexistuje nejen svoboda vyjít do ulic a libovolně pokřikovat, nýbrž vůbec žádná forma svobody.

Často mají masové dělnické demonstrace původ v tom, že do řad pracujících infiltrovaný komunistický agent je propuštěn ze zaměstnání nebo dokonce zatčen. Tyto projevy jsou pak komunisty údajně pořádány jako ukázka bytostné „solidarity“ dělnické třídy.

Ve skutečnosti však tyto projevy západních dělníků jen slouží sovětské propagandě v ujařmených zemích k „demonstrativní ukázce“ toho, v jak „hrozných“ životních podmínkách pracující „kapitalistického tábora“ trpí; protože takové „otroctví nemohou nadále snášet“, jdou do ulic a požadují svá práva. ... Moskvou plně kontrolovaný tisk ve SSSR i satelitních státech je každý den plný zpráv o tzv. „demonstracích“ západních dělníků.

Nejpokrokovější třída. Jedním z nejrafinovanějších triků, kterým se komunismus snaží získat dělnické masy, je tvrzení o dělnické třídě jako „nejpokrokovější společnosti“ a tedy takové, která má největší právo chopit se řízení záležitostí lidstva. ... Zatímco na jedné straně komunisté širokým vrstvám společnosti slibují zánik třídních rozdílů, tedy tzv. „beztrídní společnost“, snaží se na druhé straně dělníky přesvědčit, že komunismus především usiluje o vytvoření privilegovaného postavení pro „nejpokrokovější společenskou třídu“, tj. pro dělnickou. ... Rozpor mezi oběma tvrzeními komunistické propagandy je zcela zjevný. Kdyby například řízení veřejných záležitostí v rudém státu opravdu bylo v rukou dělnické třídy, jak by pak mohli komunisté tvrdit, že je jejich cílem vytvoření „beztrídní společnosti“? Buď tedy existuje „beztrídní společnost“ a tudíž žádná dělnická třída jako taková, nebo je zde společnost s velice rozdílnými třídami, a pak je dělnická třída jen jednou z mnoha, pro níž komunisté údajně chtějí vybojovat státní moc...

Lživá komunistická propaganda se vždy přizpůsobuje právě daným podmínkám. Zatímco jsou dělníci otravováni výše zmíněnými bajkami, říkají ti samí rudí propagandisté rolníkům, že „ve skutečnosti“ komunismus usiluje o „lepší život“ pro rolnický stav, „jedinou opravdově produktivní třídu ve společnosti“...

Intelektuálům se zase bájí, že „skutečně“ jediným cílem komunismu je vložit vedoucí postavení ve společnosti do rukou vrstvy inteligence, „jediné třídy“, která díky svému vzdělání je schopna řídit veřejné záležitosti a vést společnost „cestou

štěstí a pokroku“. Záměrem všech těchto lží je samozřejmě získávat proselyty režimu ve všech společenských třídách. Ve skutečnosti ovšem „vyvolená třída“, vládnoucí v komunismem porobených zemích, je výhradně tvořena individui, obratně skrytými za místními pseudonymy, patřícími k „vyvolenému národu“ a jejím lokajům, rekrutovaným z vyvrhelů společnosti.

Když se komunismus na cestě za svými cíli přednostně rozhodl udělat si z dělnické třídy poslušný nástroj, pak především proto, že dělníci jsou početnější a lépe organizovaní než ostatní společenské třídy, tzn. že dělnictvo je mnohem snadněji „manévrovatelné“ jako armáda, jakmile se někdo zmocní vedení jeho odborů, profesních a dalších organizací. Stačí, aby se komunisté a Židé zmocnili vedoucích pozic odborové organizace, a všechny její dělníky mohou poměrně snadno donutit k vykonávání komunistických příkazů a pokynů, i když ani zdaleka nejsou všichni komunisty. Sotva asi bude někdo tvrdit, že byly komunisty statisíce francouzských horníků, kteří na povel komunistické strany, tedy na pokyn Moskvy, vstoupili roku 1948 do obrovské stávky. Pravděpodobně ani ne polovina z nich patřila ke straně Maurice Thoreze, ale komunisty kontrolovanými odbory byli ostatní k účasti na rebelii donuceni.

Přesvědčení, že jedině s pomocí dělnické třídy, tedy pod komunistickým vedením spojeného „proletariátu všech zemí“, se jim podaří zmocnit celého světa, vypracovali Židé Marx, Engels, Lassalle, Bernstein, Lenin atd. teoretický komunismus resp. „vědecký socialismus“ jako návnadu na dělníky. Ti se bohužel nechali doslova vodit za nos sliby osvobození od kapitalistického vykořisťování s tím, že podniky, v nichž pracují, budou předány do jejich vlastnictví a správy. Rolníkům se zase namluvilo, že bohatým budou pozemky vyvlastněny a dány těm nejchudším. A dnes jsou to právě rolníci, kdo všude v komunistické světě rudý režim nejvíce nenávidí a staví se mu na odpor.

Pokud jde o inteligenci, Židé si byli od počátku vědomi, že při zřizování komunismu nemohou s její pomocí počítat. Mám samozřejmě na mysli skutečné inteligenty, ne takové, jejichž povrchní „vzdělání“ je neschopné hlubšího pochopení problému. Skuteční intelektuálové od samého počátku chápali, co je komunismus, tedy že jde o zcela ohavnou židovskou záležitost, s níž nelze spolupracovat a sloužit jí, nýbrž kterou je třeba odhalovat. A byla to opravdová inteligence, která od počátku bojovala proti židovskému spiknutí, hrozícímu dnes zotročit celý svět. A přesně z toho důvodu byli také příslušníci inteligence v Rusku i dalších zemích první, kdo museli být Židy zlikvidováni, aby ujařmené národy zůstaly bez svých skutečných duchovních vůdců, kteří by jim ukázali na skutečné nepřátele a pobízeli k odporu vůči utiskovatelům. Proto také zůstala dělnická třída jako jediná společenská vrstva, použitelná za nástroj ke světovládě. Z toho důvodu rovněž všude vidíme snahu Židů v celém světě kontrolovat dělnické organizace a nejrůznějšími způsoby jich využívat.

Proč by měla mít dělnická třída převahu nad rolnickou? Proč by měla být pokrokovější? Komunisté, kteří mají odpověď na všechno, lživě prohlašují, že je spojena s nejpokrokovějšími výrobními prostředky, tedy se stroji. ... Avšak nikdy neříkají, že zmíněné stroje jsou dílem inženýrů a vědců, tj. inteligence, a tedy podle téže ko-

munistické teorie by nejpokrokovější třídou neměli být dělníci, nýbrž intelektuálové, protože obsluhovat stroje je méně náročné než je konstruovat a vynalézat...

Tak chabé jsou všechny argumenty židovských komunistů, uváděné na obranu jejich proslulých teorií.

Kapitola VII: Co je „stát dělníků“?

Jakmile se židobolševické hnutí chopilo státní moci, začalo tvrdit, že je základem tzv. „státu dělníků a rolníků“, ale když se po prvních kolektivizačních opatřeních rolníci změnili v nesmiřitelné nepřátele komunismu, přestali „soudruzi“ svůj totalitní stát nazývat „dělnicko-rolnický“ a říkali mu už jen „dělnický stát“. Jakmile pak definitivně ztratili i podporu dělníků a svou diktaturu již udržovali jen policejním terorem, začal se komunistický stát nazývat „socialistickým státem“ nebo „lidovou republikou“.

Ve vedení všech komunisty ovládaných států není a nemůže být jediný skutečný zástupce dělnické třídy. Ti, kteří v komunistických zemích skutečně vládou, dělníky nejsou a nikdy v životě nebyli. Většinou jsou to buržoazní Židé nebo individua z drobného měšťanstva, která se Židovstvu zaprodala, a někdy dokonce vysloveně staří kriminálníci, žijící předtím na samém okraji společnosti. Stalin, Anna Rabinsohn Paukerová, Slánský, Mathias Rákosi (Rosenkranz) a mnoho dalších proslulých „vůdců“ patřilo k měšťanstvu, než se stali komunisty, a rovněž tak k měšťanstvu patřili dnešní rudí vládcí, přestože komunistický tisk čas od času publikuje k oklamání veřejnosti falešné „biografie“ toho či onoho „soudruha“ ministra, kde se uvádí, že v mládí byl dělníkem, přestože nejspíš nikdy neměl ruce žádný pracovní nástroj.

Stává se, že se v komunistických zemích občas jako ministr vynoří individuum, o němž se s větší nebo menší jistotou ví, že bylo dělníkem v nějakém závodu; v tom případě jde vždy a bez výjimky o „ukázkový vzorek“ k zapůsobení na masy dělníků. Takoví lidé však nemají žádný vliv na vedení komunistických záležitostí. Musejí se pouze podepisovat a usmívat do kamery, zatímco veškerá moc je pevně v rukou jejich „podřízených“, lidu (jako takových) neznámých Židů, kteří jsou skutečnými vládci.

Jako příklad dnešního typicky „proletářského státu“ si vezmeme třeba Maďarsko a uvidíme, kdo byli od začátku skuteční bosové této „lidové demokracie“. Cituji zde francouzského novináře jménem François Honti, kterého rozhodně nelze označit za „fašistu“. V listu „Courrier de l'Occident“ (1949) o komunistickém vedení Maďarska říká: „Spolu s Rudou okupační armádou přišla do Maďarska rovněž v Moskvě vyškolená téměř celá základna komunistického státu: Stovka mužů, jejichž postavení ve veřejném životě země bylo od počátku utajováno. Téměř všichni byli tzv. „intelektuálové“ a patřili ke staré gardě Bély Kuna. Většina z nich byla v Maďarsku v různých dobách internována a vězněna pro svou komunistickou činnost.“

Nejdůležitější komunističtí předáci Maďarska jako Mathias Rákosi, bývalý zástupce lidového komisaře za Bély Kuna a nyní (1949) předseda *Lidové fronty za nezávislost*, ve skutečnosti místodržící Maďarska pod sovětským komandem; Michael Farkas, ministr obrany; Ernst Geroe, ministr financí; Zoltan Vas, generální tajemník nejvyšší hospodářské rady; Emeric Nagy, bývalý předseda Národního shromáždění; Lajos Bebies, ministr spojů; Georgy Lukacs, syn budapešťského bankéře, za Bély Kuna lidový komisař a nyní (1949) profesor budapešťské univerzity; Alexis Bolgart, bývalý lidový komisař za Bély Kuna a mnoho dalších, kteří

vesměš přišli s „tanky nepřátel“. Všichni mají ruské občanství, mnozí z nich jsou současně důstojníky Rudé armády. Ze sovětského pohledu jsou nesporně „elitou“ mezi nástroji, jimž nechybí ani činorodost, ani talent, ale pro maďarské dělníky nejsou ničím jiným než zrádci, kteří se dali do služeb cizí mocnosti.

Když v patách okupační armády překročili hranice své vlasti, nesli si v aktovkách plán a program, schválený moskevskou vládou, a bylo jim dovoleno postupně převzít do svých rukou všechna mocenská postavení.“

François Honti nám však již neříká – protože v časopisu „demokratického“ Západu by to byl přímo „smrtelný hřích –, že všechny jím zmíněné osoby byli nebo jsou Židé s dřívějším maďarským státním občanstvím. Jak vidno, žádný z těchto vůdců maďarského „dělnického“ státu nepatřil k dělnické třídě; nicméně vládli a dopouštěli se nesčetných zločinů jménem dělníků. Dělo se tak a stále i děje ve všech komunismem ovládaných zemích, a tam, kde Židé, tvůrci komunismu, z různých důvodů nemohou vystupovat jako přímí vůdci, mají k tomu své perfektně „kontrolované“ a „vychované“ nástroje. Například v komunistické Číně je vůdce Mao Ce-tung „básník“ a Čou En-laj korunní princ. A kde zůstali dělníci, když Čína je přece stále ještě „proletářský stát“? Vidíme tedy, že i tento „stát“ je jen další, židovskými komunisty šířenou bajkou k oklamání dělnických mas.

Demokracie nebo diktatura? Propagandisté internacionálního komunismu dělníkům ustavičně vykládají, že komunismem se dospělo ke zřízení „diktatury proletariátu“ a poté se prochází fází tzv. „lidové demokracie“. Internacionální spiklenci však nikdy neobjasnili, co měla „diktatura proletariátu“ a „lidová demokracie“ znamenat. Rovněž nevysvětlují, proti komu je diktatura zaměřena, ani kdo se z ní má těšit. ... Že komunistické režimy nejsou demokratické, to ví celý svět, a „lidové demokracie“ nejsou ničím jiným než zlehčujícím jménem, které Židé, pradávni experti na matení veřejnosti, dali demagogickému režimu srpu a kladiva, jednomu z mnoha jimi vymyšlených systémů na utiskování ostatních národů.

Jelikož nemůže jít o demokracii, když sami její propagandisté říkají, že to je diktatura, a protože tatáž věc nemůže být současně černá i bílá, shodneme se na tom, že komunismus je diktatura „nového typu“. Musíme však také vědět, že se nejedná o „diktaturu proletariátu“, protože její vládcí nejsou ani proletáři, ani nepracují v jejich zájmu, nýbrž že jde o „zakamuflovanou“ židovskou diktaturu!

Na rozdíl od toho, co se nám předkládá k věření, se proletáři, tedy dělníci, jejichž jediným majetkem je vlastní práce, stali první masovou obětí komunismu. A je to znovu komunistickou propagandou tak „hýčkaný“ proletář, později režimem zotročený, který mu pomohl k vítězství. A to proto, že je většinou závislý na své práci a tedy na těch, kteří o ní rozhodují. Pro toho, kdo by o této skutečnosti ještě pochyboval, budu citovat z dopisu, tajně poslaného v květnu 1949 rumunským dělníkem:

„Kdo toto píše, je jeden z milionů dělníků a rolníků, deptaných nejstrašnější katastrofou od potopy světa. Jsem dělník, který do poloviny tohoto století věřil v lidstvo, spasené socialismem, inteligencí, řádem a dobrotou. Muž, který se v současnosti odvrátil od svých kamarádů, kteří dobrovolně nebo ze strachu před sovětskou tyraníí ustoupili a rdousili skutečně socialistické hnutí. Ti z mých kamarádů, kteří se ozvali a protestovali, hynou v ruských stepích nebo zdejších věznicích. Zde je

tedy člověk, který volá o pomoc – člověk, ztracený mezi 18 miliony lidí, dělník, který se vždy snažil jít cestou pravdy.

Pokud jsou Sověty rdoušené nešťastné národy ještě schopné odporu, čemuž však nevěřím, prosím vás, kamarádi, pošlete sem na druhou stranu železné opony delegaci odborů i všech politických stran, aby se sama mohla přesvědčit o našich životních podmínkách, a to nejen v továrnách, nýbrž i přímo v našich domovech bez komunistických autorit. Kéž by se chopila možnosti přesvědčit se o následujících skutečnostech:

V komunistickém režimu neexistuje osmihodinová pracovní doba, za níž bojovalo a obětovalo se tolik statečných. Často má pracovní den čtrnáct, šestnáct i více hodin. Po šestnácti hodinách nepřetržitě práce v „socialistické soutěži“ se unavený dělník snadno stane krvavou obětí svého stroje. Známe tisíce takových příkladů.

Pracovní soutěžení není upřímným přáním dělníků, nýbrž drakonickým příkazem komunistické strany, který vyčerpává člověka až k smrti.

V posledních měsících je nám mzda vyplácena zálohově, aniž by byla pevně stanovena. O vánocích 1948-1949 dostalo mnoho dělníků po 300 lei, což stačí na kilogram makaronů.

K 1. dubnu 1949 byly konečně stanoveny mzdy. Co říká kolektivní smlouva, je jedna věc, ale tím, co pak najdeme ve výplatních sáčkích, se nám komunisté otevřeně vysmívají. Ženy pláčou, a kdo z dělníků protestuje, je okamžitě zatčen.

50 procent dělníků a drobných zaměstnanců bez speciální profesní kvalifikace bylo vybráno k odeslání do pracovního tábora. A tam, odloučení od rodin, byli posíláni do dolů nebo bažinatých oblastí, do pracovních (koncentračních) táborů s pěkně znějícími jmény jako „Loděnice Anny Paukerové“ nebo „Loděnice Gheorgiu Deje“. To se stalo v roce 1948. S nepoddajnými se zacházelo jako se sabotéry uvězněním na 4 až 12 let.

V kolektivní smlouvě byly stanoveny mzdy na tři až pět tisíc lei měsíčně. Když budeš pracovat do úpadu, můžeš vydělat i víc, ale přirozeně jen tehdy, pokud dosáhneš nejvyšší mzdové kategorie. Tímto opatřením si dělník nemůže vydělat víc, než co stačí na absolutně nezbytné potřeby, takže nemůže být ani řeči o sebemenších úsporách.

Takto je, kamarádi, člověk vykořisťován v (našem?) režimu, ne kapitalisty, nýbrž smečkou vlků, která si říká komunistická strana, bandou, jejíž materiální situace je nesrovnatelně lepší než mnohých kapitalistů. Komunisté se nemusejí obávat žádného rizika, žijí v palácích bývalé buržoazie, mají luxusní auta většinou americké výroby, dostávají pohádkové platy a nemají sebemenší soucit se svými bývalými soudruhy.

Prostřednictvím kolektivních smluv je každý nedobrovolným vazalem strany. Bez souhlasu „funkcionářů“ strany nesmí změnit zaměstnání a je jako pták v kleci.

Takto jsme již dva a půl roku pod komunistickou nadvládou. Krátce zde vyličím nucené práce. Musíte sem přijít, abyste se sami mohli přesvědčit, co to znamená nálezet údajně dobrovolně k dělnické třídě, a také co všechno se od nás a zvláště od našich žen a dětí vyžaduje. Nikdo nemůže zastávat veřejný úřad a děti nemají nárok na studium vyšší školy, pokud nevykonávají tzv. dobrovolnou práci.

Desetitisíce dětí, mladých mužů, dívek i žen bylo nahnáno na odklizení ruin, zanechaných válkou, a tam doslova na vlastních zádech tahají cihly, kameny a stavební suť. Jsou hlášeny stovky případů smrtelných úrazů. Není těžké si představit, jak taková otročina působí na těla i duše mladistvých.

Minulé léto bylo několik desítek tisíc studentů, žáků a mladých dělníků odvezeno na stavbu horských silnic, mostů a tunelů. Tzv. „nepřízpůsobiví“ byli nasazováni na nejnebezpečnější úseky.

V „závodu Anny Paukerové“ na vysoušení bažin řeky Prut pracovaly v chladné vodě tři tisíce mladých lidí. Osmdesát procent z nich se vrátilo s prokázanou tuberkulózou, což bylo i oficiálně potvrzeno. Nikdo neví, kolik dalších zemřelo.“

Dopis pak mluví o zásobovacích možnostech pracujících komunistického státu, konkrétně rumunského:

„Musíte také vědět, že státní obchodní domy, zabavené někdejšími obchodníky, jsou plné „dobrých věcí“, vystavených ve výkladech. Kdo si je však může koupit? Jak je může zaplatit dělník nebo zaměstnanec, který vydělává jen 3 000 lei měsíčně a má doma několik hladových krků? Je hotový luxus dovolit si kilogram cukru za 200 lei, kg másla za 560 lei, kg mouky za 40 lei nebo kg těstovin za dalších 200 lei. Všechny tyto věci stát vykupuje od výrobců za směšné ceny. Například kg mouky za 4 lei, kterou pak prodává jako takovou za 40 lei nebo v podobě těstovin za 200 lei za jeden kilogram. Není těžké pochopit, že zmíněné „dobré věci“ ve státních obchodních domech si mohou dovolit jen dobře situovaní straníci, jejichž měsíční příjem činí od 18 do 100 tisíc lei (k roku 1949).

Pokud jde o „lístky“ (poukazy na potraviny a ošacení), jsme nuceni je prodávat různým lidem na černém trhu, protože nemáme peníze na jejich výměnu za zboží.

Podle komunistické propagandy máme vynikající závodní jídelny, ale často si je nemůžeme pro vysoké ceny dovolit.

Náš život je jedno jediné utrpení od rána do noci. Lidé si musí ustavičně dávat pozor na slova i gesta, protože následkem bývá vězení a rodiny se mohou rovnou vzdát naděje, že se s nimi ještě někdy shledají.

Režim věznic a koncentračních táborů za železnou oponou je shodně líčen všemi, kterým se podařilo dostat na Západ. Ne každý z nich také mohl z vlastní zkušenosti vyprávět o bití, mučení a zabíjení...

Kamarádi, jistě víte, nebo jste o tom alespoň slyšeli, že dříve ani v dobách velkého sucha nikdo v Rumunsku nezemřel hladem. I za války si náš lid našel cesty, jak nashromáždit potraviny a posílat je do obsazené Francie a Řecka. Chléb, maso, mouka apod. byly bez „fronty“ a za cenu, kterou mohl zaplatit i ten nejchudší dělník. Dnes panuje hlad, nesmírný hlad v bohaté zemi, kde dříve nic nechybělo.

Je snad „hladový systém“ zaveden jen u nás Rumunů, protože jsme bojovali proti komunismu? Rozhodně ne! Vedlo snad Polsko a Československo válku proti Sovětům? Jistěže ne, ale děje se u nich něco hodně podobného, protože komunisté musí mj. platit nákladnou propagandu v celém světě.

Tak zvaní kapitalisté a měšťáci to přestáli lépe než my, protože mezi nimi jsou lidé, kterým se daří snesitelně. Jejich nemovité majetky, pozemky, továrny atd. jim sice byly zabaveny, ale oni mohli prodávat šperky a jiné cennosti, zatímco my nemůžeme k přežití prodávat nic jiného než své ruce a zdraví.

Zde je krátký přehled provinění, za něž je dělník souzen jako „sabotér“: neplnění stanoveného plánu výroby, nedbání komunistických nařízení, vyrobení zmetku, nehoda v rámci „socialistické soutěže“, neúčast na stranické schůzi před a po skončení pracovní doby, atd.

Kolik dobra může učinit Kristovo učení, tolik zla napáchalo „učení“ Karla Marxe a stále ještě páchá. Kamarádi z celého světa, toužíte snad po takovém životě? Jak byste mohli ustoupit tak otřesné realitě, do níž tolik lidí našich zemí upadlo jako válečná kořist?“

Celý ďábelský systém, z něhož citovaný dopis dělníka mé vlasti dává nahlédnout jen nepatrnou část, je dílem těch samých lidí, kteří se na Západě a především v Americe vydávají za obránce světa dělníků. Na Západě se věří, že se v komunistických zemích věci změnilы po Stalinově smrti a „očistě“ od zločinců Molotova, Malenkova a Kaganoviče jen jiným zločincem Chruščovem (Pearlmutterem). To je tragický omyl. Existuje pouze jeden jediný krutý, vykořisťovatelský a zločinný komunismus. „Titovský“, „nacionalistický“, „čínský“ a kdovíjaký další komunismus je pořád tentýž černý krkavec Kremlu, který jeho západní propagandisté líčí v přitažlivých barvách.

Z obavy, že současné boje mezi různými židobolševickými bandami o vládu v Kremlu by mohly znamenat konec „první země socialismu“, bojují Židé, zednáři a všichni jejich lokaji na Západě zoufale za „koexistenci“, která by měla zabránit vnitřnímu zhroucení komunistického bloku v důsledku celkově zhoršené situace i tlaku porobených národů. Komunismus jednoho dne padne, a pak uvidíme, kam jeho původci uprchnou!³⁰

³⁰ Již ze samotné skutečnosti, že původci sovětského komunismu v roce 1989 a po něm *vůbec nemuseli* nikam prchat (odhlédneme-li od průhledné frašky Honeckerova „útěku“ právě do Moskvy), je zcela zřejmé, že „komunismus“ rozhodně *nepadl*!

Kapitola VIII: Nejvyšší vůdci komunismu mají neuvěřitelný kapitál

Lidé, kteří komunistický režim znají jenom z propagandy, stále ještě věří pohádce o tzv. „socialismu“ i tomu, že současný boj mezi komunistickým blokem a západním světem – pokud takový boj vůbec existuje – má svou příčinu v ideologických motivech. Boj mezi sovětským blokem a západním světem nelze stavět na roveň s předstíraným bojem mezi kapitalismem a komunismem jako ideologickými nebo hospodářskými systémy prostě proto, že komunismus je ve skutečnosti kapitalismus. Komunismus je nejstrašnější a nejhorší forma kapitalismu. Je to nejbrutálnější a nejnelidštější kapitalismus, do gigantického rozměru celé národy vykořisťujícího „trustu“ zorganizovaný kapitalismus, řízený Židy a jejich zaprodanci, „trust“, který známe pod propagandistickým označením „proletářský stát“.

Přirozeně i v něm, jako v každém kapitalistickém státu, jsou jedinci, kteří disponují a využívají nesmírného bohatství, soustředěného v rukou komunistické země; na rozdíl od poměrů v západních zemích jsou v Sovětském svazu a jeho satelitních státech kapitalisté komunismu masám zcela neznámí. Tito magnáti tvoří jistý druh anonymní společnosti, která vykořisťující celé národy, celkem úspěšně předstírá, že bojuje proti „vykořisťování člověka člověkem“, proti vykořisťování průmyslových dělníků, rolníků, atd. A kdo jsou v této společnosti? Samozřejmě členové ústředního výboru komunistické strany, tzv. „prezídia“, ministři, ředitelé průmyslu, náčelníci pracovních táborů, velitelé policie, vyšší armádní důstojníci a další „nomenklaturní kádry“ režimu, kteří zase jsou naprostou většinou Židé, skrytí za místními pseudonymy, aby utlačované národy nepoznaly, kým opravdu jsou.

Řečená anonymita sovětských kapitalistů však nemůže být natrvalo zachována. Po Stalinově smrti a nejspíš pro upevnění svých pozic v nové občansko-kapitalistické společnosti, která diriguje komunismus, vypracovali roku 1954 moskevští „socialisté“ tzv. „statistiku“ materiální situace předních 1 670 „mužů práce“ Sovětského svazu.³¹ Rozumí se samo sebou, že „statistika“ nebyla publikována, ale vešla ve známost indiskrecí některých členů strany a vyvolala bouřlivou reakci mezi komunisty nižších kategorií, jejichž materiální situace se ani zdaleka neblížila situaci špiček partajní hierarchie. Ptáte se, proč podráždění a rozruch? Odpověď je jednoduchá: V Sovětském svazu, „vlasti socialismu“ a „rovnosti mezi lidmi“ je 730 multimilionářů a dalších 940 milionářů, tedy *kapitalistů*.

Mluvíme-li zde o 1 670 individuích, je jasné, že se jedná o ně a jejich rodiny. Seznam sovětských multimilionářů vede maršál Buďonnyj, jehož bohatství má původ v systematickém rabování Polska, když po první světové válce jím vedené jednotky vtrhly do Haliče a Běloruska. Buďonnyj kromě toho v „proletářském“ Rusku disponuje různými dalšími „maličkostmi“ jako jsou zámky v různých částech Sovětského svazu, rozlehlými venkovskými statky, vilami u Černého moře, loveckými revíry na Kavkazu, hřebčiny, atd.

Na žebříčku bohatství je následován židovskou rodinou Kaganovičů, tvořenou čtyřmi bratry a Rosou Kaganovičovou, bývalou Stalinovou ženou. Tato rodina soustředila svůj majetek do „státního průmyslu“, do uhelných dolů v Doněcké pánvi

³¹ I tato statistika je přirozeně „upravená“.

a těžby dřeva ze sibiřských lesů, kde na ni pracují otroci v koncentračních táborech. Tak mnohomyšlně komentovaný Kaganovičův „pád“ ve skutečnosti žádný pád není, protože Kaganovič – stejně jako Molotov – již téměř sedmdesátiletý musel být vyměněn, a podle všeho také ve snaze vyvolat ve světě dojem, že se poměry v Rusku „zlepšují“. V žádném případě však zbývající tři bratři Kaganovičové a jeho syn Michail (ženatý se Stalinovou dcerou) své pozice neztratili. Ostatně ani sám Kaganovič nepřišel o nic ze svého bohatství, což jej asi nejvíc zajímalo.

Dalšími kapitalistickými multimilionáři Sovětského svazu jsou oba bratři Mikojanové, za Armény se vydávající Židé. Jeden z nich je členem sovětského prezidia, druhý letecký konstruktér. V majetku posledně jmenovaného je zámek u Černého moře, luxusní vila v Moskvě a letní sídlo poblíž hlavního města.

Následuje Bulganin (Geizer), v roce 1958 „premiér“ Sovětského svazu, který má k dispozici vlastní luxusní apartmá v carském paláci v Kremlu, soukromé domy poblíž Rudého náměstí, kde jeho židovská manželka, dříve učitelka angličtiny, přijímá vybrané hosty, a dále vlastní parky, jezery i loveckým revírem obklopenou letní rezidenci Semenovka asi 20 kilometrů od Moskvy.

Chruščov (Pearlmutter), současný šéf komunistické strany SSSR, je zapojen do drancování rudných dolů v Doněcké pánvi na Ukrajině i do zemědělského vykořisťování Kazachstánu, kam byly po Stalinově smrti na nucené práce deportovány statisíce Rumunů, Poláků, Litevců, atd.

Následují židovský propagandista Ilja Ehrenburg, maršál Vorošilov („prezident“ SSSR), maršál Žukov, atd. Seznam 730 sovětských multimilionářů kromě jmen všech ministrů (jichž je v Chruščovově Rusku 84 podle jednotlivých svazových republik) zahrnuje i všechny sovětské maršály a admirály, kteří se obohatili vyrábáním zemí východní Evropy, dále nejvyšší šéfy policie a rovněž množství jmen, která jsou v zahraničí zcela neznámá, tedy individua, jež se nikdy neobjevují v tisku, přestože zastávají klíčová postavení v mašinérii sovětského státu.

Když byl Stalin ještě naživu, vyhradila si jeho rodina k soukromému užívání proslulý palác Ostrovského poblíž Moskvy, postavený za carské éry z bílého mramoru, a kromě původního zařízení ještě doplněný o umělecké předměty, které sovětské jednotky uloupily v muzejích i soukromých domech (jenom z Německa bylo Sověty ukradeno zhruba 90 000 uměleckých děl nevyčísitelné hodnoty). Ostrovského palác byl také oblíbeným místem divokých orgií. To ovšem není nic nového v „dělnickém ráji“, protože sotva roku 1920 komunistická revoluce triumfovala, obdržel každý potentát nového „proletářského státu“ – Žid i Nežid – svou daču (venkovské sídlo) a vlastní „harém“. Například u Petrohradu dovezli Židé do rezidence známého židovského komunisty Rappoporta mnoho dívek z vysoké ruské šlechty, které byly později zavražděny. Tentýž konec potkal v Kyjevě carské důstojníky, kteří uvěřili Vorošilovým slibům a roku 1919 se vzdali Rudé armádě.

Seznam sovětských milionářů tvoří 940 individuí, většinou tak či onak propagandistů komunistického režimu, tedy výtvarných umělců, komponistů, spisovatelů, sportovců, lékařů a inženýrů, kteří mohli volně cestovat na Západ. Z nejznámějších jmen stojí za zmínku Epstein, židovský magnát filmového průmyslu, šéf velkého studia v kazašské Alma Atě; Žid Mosserer, ředitel baletu Velkého divadla, Galina Uljanovová, primabalerína SSSR; Ljuba Orlová, filmová herečka; Aram

Chačaturjan, arménský hudební skladatel, Nikolaj Vobr, Žid a socialistický „spisovatel“, atd.

Je samozřejmé, že všichni tito „lidé práce“ žijí v nesmírném přepychu, ještě nepředstavitelnějším při srovnání s bídou dělnických a rolnických mas SSSR. Většina má také soukromé vily v Soči a na Krymu. Mnozí z nich investovali své peníze do „lukrativních“ podniků jako je černý obchod, který má v komunistických zemích netušené rozměry, do soukromých módních domů (pro komunistickou „aristokracii“), „neveřejných“ zábavních podniků, atd.³²

Většina zisků z peněz, investovaných do průmyslu, zemědělství a obchodu, končí v rukou sovětských kapitalistů „nového typu“ v podobě příjmů za „práci“, kterou konají jako členové „ředitelských komisí“ dotyčných podniků. Tato individua jsou samozřejmě členy „komisí“ toho či onoho podniku jen podle jména, protože nic nedělají a prakticky se tam ani neukazují, ale přesto shrabují fantastické „platy“, které jsou často mnohasetnásobně vyšší než příjmy lidí, kteří skutečně pracují. Za takových podmínek je zcela přirozené, že tito kapitalisté komunismu mají zájem jej propagovat a „bojovat za věc proletariátu...“

Mezi řečenou kapitalistickou „aristokracií“ Sovětského svazu existuje pozoruhodný rozdíl kategorií, viditelný na užívaných soukromých automobilech. Multimilionáři jezdí v autech značky „ZIS“, nejluxusnějších a tedy i nejdražších tuzemských vozech. Milionáři se musejí spokojit s vozy značky „ZIM“, poněkud méně luxusními a ne tak drahými. Obě kategorie však zásadně nechodí pěšky, protože jejich luxusní oblečení i celkově blahobytný vzhled by příliš kontrastoval s všeobecnou chudobou a noví páni by se mohli cítit „uráženi“ závistivými i nenávislivými pohledy masy obyvatelstva. Aby tito vyvolení poněkud uklidnili vzrušené myslí méně šťastných členů strany, jimž se nepodařilo zajistit si takovou materiální situaci a jsou jimi proto občas kritizováni z kosmopolitismu a buržoazních manýr, brání se poukazem na článek 7 sovětské ústavy, v němž je „garantováno soukromé vlastnictví občanů, nabyté legální cestou práce...“

Téměř ani nestojí za zmínku, že co se děje v Sovětském svazu, má svůj protějšek ve všech tzv. „lidových demokraciích“, kde velcí „vůdci lidu“ jsou také milionáři, kteří podle libosti disponují veškerým bohatstvím jimi utlačovaných zemí. Například v Číně byli staří mandaríni Říše středu jenom nahrazeni novými mandaríny srpu a kladiva, kteří jsou mnohem bohatší a zkorumpovanější než tradiční vládci, protože rudí disponují nejen bohatstvím této obrovské země, ale také obrovitou masou otroků, v něž proměnili čínský lid.

Židovský komisař neboli „aparátčík“ je symbolem komunistického teroru, který již po léta vládne nad stovkami milionů lidských duší v Evropě i Asii a den za dnem se dále šíří bez ohledu na všechny zdánlivé „změny“ ve SSSR a jeho satelitech, které jsou ve skutečnosti pouhou výměnou tyranů. Židé vytvořili komunismus jak nástroj své světovlády a k jeho udržení židovští „lidoví“ komisaři již popravili miliony a miliony lidí. Ruská carská rodina byla vyvražděna komunistickou bandou, které velel židovský komisař Jankel Jurovskij; stále ještě nespokojen do nebe

³² O neuvěřitelném rozsahu těchto podniků, které zřídila po údajném „pádu“ komunismu tak jako dříve vládnoucí sionistická „nomenklatura“, se lze mj. dočíst v knize Wenera Raitha, *Das neue Mafia-Kartell. Wie die Syndikate den Osten erobern*, Berlín 1994.

volajícím zločinem, nechal mrtvoly polít kyselinou sírovou a pozůstatky vhodit do šachty. Počet obětí komunismu v letech 1917 až 1948 již vystoupil na 50 milionů. Tak alespoň několik „portrétů“:

LEV TROCKIJ

Tento Žid, vlastním jménem Lejba Davidovič Bronštejn, byl tvůrcem Rudé armády a vlastním „původcem“ komunistické revoluce, která byla přes něj subvencována židovskými bankami USA i dalších zemí. Díky této podpoře, převážně od židovské bankovní skupiny Kuhn, Loeb and Co. v New Yorku, dostal Trockij v letech 1915 až 1919 neméně než 312 milionů dolarů, což byla podle tehdejší hodnoty peněz obrovská částka. Trockij židovskými penězi vyzbrojil masy a jimi pak dopomohl k vítězství režimu, který dnes ohrožuje celý svět. Jako „komisař“ Rudé armády, podporován tisíci „komisaři“ nižšího stupně, ale stejné rasy, proměnil Trockij Rusko v jediné moře krve a slz, které se dodnes zvětšuje. Pád tohoto Žida neznamenal sebemenší změnu v osudu milionů komunisty ovládaných lidí, protože podstata a činnost komunismu zůstávají stejné bez ohledu na to, kdo jej momentálně vede.³³

ŠTAJNBERG

Další Žid, „komisař spravedlnosti“ v první moskevské vládě komunistů (1918). Vládu tvořilo 19 členů, z nichž bylo 16 Židů. Co znamená „spravedlnost“ v komunistickém žargonu, ví již mezitím celý svět, a jménem této „spravedlnosti“ Štajnbergovi soukmenovci v Rusku během revoluce i po ní zlikvidovali celou křesťanskou šlechtu, veškeré křesťanské i mohamedánské duchovenstvo, intelektuální elitu, důstojnictvo carské armády i miliony mužů a žen, kteří internacionálním Židovstvem vnucovaný režim nemohli akceptovat. Štajnbergovými pomahači při jeho „jurisdikci“ bylo deset vyšších funkcionářů zmíněného komisariátu, bez výjimky Židé, mezi něž patřil Jakob Berman (pozdější šéf polského komunismu), Litzk, Berg, Goinbark, Šervin, Glausman, Legndorf ad.

ALEXANDR KERENSKIJ

Žid, ve skutečnosti Kirbiz nebo Adler, jeden z předáků ruského zednářstva za éry cara Mikuláše II. a nejdůležitější průkopník komunistického triumfu v Rusku. Židy skrytě řízené zednářstvo je předvojem komunismu. Ve všech zemích připravuje půdu pro marxistickou infiltraci rozkladem všech tradičních politických i společenských institucí a vytváří chaos, který pak vede k vítězství komunismu. Ruské zednářstvo pod vedením Kerenského a dalších zevnitř prakticky rozložilo carskou říši, a byl to znovu on, kdo 15. září 1917 provolal ruskou „republiku“ a sám se jmenoval prezidentem Prozatímní vlády i vrchním velitelem armády. O několik týdnů později předal moc do rukou židovských bolševiků Lenina a Trockého a „uprchl“

³³ Tento princip platí také v případě „pádu“ (sovětského) komunismu již jen proto, že Sion podle potřeby mění nanejvýš svou strategii a taktiku, ale *nikdy konečný cíl* – brutální zotročení „pohanských národů“ (gójů).

na Západ. Jeho zrádcovská úloha v Rusku byla splněna, a na Západě měl na starosti ochromování veškeré činnosti bílých uprchlíků hlavně tím, že se „prezentoval jako zákonný vůdce ruských antikomunistů...“, přičemž dodnes může počítat s plnou protekcí a podporou zednářských vlád Severní Ameriky, kde také požádal o „politický azyl“...

BÉLA KUHN

Žid, se ve skutečnosti jmenoval Kohn nebo Cohen a vedl revoluci roku 1919 v Maďarsku. A stejně jako židovský zednář Kerenskij předal Rusko židovským komunistům Leninovi, Trockému a spol., předal i maďarský zednář hrabě Károly těsně po první světové válce Maďarsko do rukou židovského komunisty Bély Kuhna. Ten pak zřídil první komunistickou vládu ve Střední Evropě. V zásadě se skládala ze 24 členů, tzv. „komisařů“, mezi nimiž bylo 18 Židů. Co spáchala tato vláda, trávající pouze 133 dny, bylo doslova strašlivé. Bylo tehdy neméně než 250 000 zavražděných, tj. téměř 2 000 denně. Rolníkům se konfiskovala půda a měšťanům nemovitosti ve městech, a vrcholem všeho pak byl zákaz katolického náboženství. Ve skupinách organizovaní židovští komisaři, známí jako „Leninovi hoši“, se svým „vlakem smrti“ udělali z Maďarska zemi hrůzy a zoufalství.

ZUJANOV

Žid jménem Gimel, člen ústředního výboru komunistické strany a všeruského výboru sovětů (1918). Ve zprávě 7-618-6, č. 912 S.R. 2, II generálního štábu severoamerické armády po komunistické revoluci v Rusku je zmiňován jako jeden z 29 nejvýznamnějších Židů, kteří zmíněnou revoluci řídili. Z téže zprávy, zaslané americkou tajnou službou vysokému komisaři Francie ve Spojených státech, André Tardieuovi, je rovněž zřejmá důležitá role, kterou v revoluci hráli američtí Židé, především velcí finančníci Jacob Schiff, Felix Warburg, Otto Kahn, Gugenheim, Max Breitung, Mortimer Schiff a Jéronimo Hanauer, kteří byli všichni ve spojení se židovsko-americkou velkobankou Kuhn, Loeb and Co. se sídlem na Wall Streetu. Také je tam zmiňována účast židovských bank Gunzburg v Petrohradu, Warburg a Nye Banken ve Stockholmu, Speyer v Londýně, Rýnsko-Vestfálský bankovní syndikát v Německu, atd. na finanční podpoře komunistické revoluce. A kromě toho, což je důležité, zde byla a je morální podpora amerických rabínů.

DZERŽINSKIJ

Polský Žid jménem Dershin, první šéf čety, monstrózní sovětské policie, která se později nazývala NKVD a MVD, ale vždy byla zločinnou institucí, na jejíž konto spadají miliony zavražděných jak v samotném Rusku, tak i mimo něj. Dzeržinskij byl ve své „práci“ podporován generálním štábem 34 „výkonných komisařů“ moskevské Čety, z nichž bylo 29 Židů, mezi nimi Limbert, Sverdlov, Vogel, Dejkyn, Buzeno, Jakob Model, Glajštajn, Voništajn, Grünberg, Blum a další. Také petrohradská četa měla mezi dvanácti „výkonnými komisaři“ devět Židů, mezi nimiž byli Anvert, Giller, Mehrbej, Rosmitovič a Mejchman.

ZINOVĚV

Žid jménem Apfelbaum a jeden z nejdůležitějších vůdců komunistické revoluce v Rusku, vedle jiných Izraelitů jako Kameněv (Rosenfeld), Bogdanov (Silverštajn) Gabeckij (Fürstenberg), Stěklav (Nachamkes) atd. rovněž tak zmiňovaný ve zprávě č. 912 S.R. 2, II tajné služby amerického generálního štábu. Zinověv byl jeden z nejhrolivějších propagátorů a průkopníků komunistické revoluce, zpočátku mnohem významnější nežli samotný Stalin. Během revoluce přítel Trockého, později se však od něj distancoval a pak spolu s Kameněvem podporoval Stalina v jeho boji s Trockým, který podlehl a musel uprchnout z Ruska. Ví se, že později „došlo“ i na Zinověva a Kameněva; byli obžalováni jako „nepřátelé lidu“ a popraveni. Jak se stále znovu ukazuje, sami Židé, kteří komunismus vytvořili, čas od času mezi sebou bojují o moc a pobíjejí se se stejnou brutalitou, s jakou likvidují protivníky komunismu.

AVANESOV

Žid a první tajemník politbyra sovětské bolševické strany během revoluce. Byl také „lidovým komisařem“ a zastával různá důležitá místa ve formujícím se státním aparátu. Později však zmizel, aniž by se vědělo, co se s ním stalo. Snad byl zavražděn svými „soudruhy“, nebo také možná zaujímá nějaké „tajné postavení“ pod změněným jménem. V komunismu stejně jako v zednářstvu a sionismu jsou nespočetné vysoce důležité a tajné funkce, které zaujímají osoby, o nichž se nikdy nemluví, a to právě za tím účelem, aby nebyli odhaleni jako členové vysoké hierarchie.

ANNA PAUKEROVÁ

Židovka Anna Paukerová byla hlavním sovětským nástrojem k etablování komunismu v Rumunsku. Jako dcera rabína a horlivá stoupenkyně judaismu vstoupila roku 1919 do právě vznikající komunistické strany. Podílela se na atentátu na rumunského prezidenta senátu a následně uprchla do Švýcarska, kde se provdala za Žida Marcela Paukera a odešla s ním do Ruska. Tam byl její manžel označen za „trockistu“ a po jeho zastřelení vedla výstřední život. Roku 1932 potají přišla do Rumunska s úmyslem zreorganizovat komunistickou stranu, byla však po nějaké době dopadena policií, postavena před soud a odsouzena na deset let do vězení. Nicméně díky svým zednářským kontaktům byla předána Sovětům výměnou za jistou osobnost, která byla 1940 internována při vpádu Sovětů do Bessarabie. Spolu s postupující Rudou armádou se roku 1944 vrátila do Rumunska v hodnosti plukovníka, opírajíc se o sovětské bajonety a organizované Židy, kteří již obsadili klíčové pozice země. Podařilo se jim vnutit Rumunsku komunismus, přestože v době příchodu Sovětů nebylo v zemi více než 400 jmenovitých komunistů. A co židovský komunismus pro Rumunsko znamenal? V roce 1939 mělo 22 milionů obyvatel, k roku 1949 byl jejich počet zredukován na 17 milionů. Zbytek Rumunů prostě zmizel, povražděn nebo deportován do pracovních táborů ve SSSR.

MATHIAS RÁKOSI

Žid jménem Matthew Toth Rosenkranz, komunistický vůdce Maďarska let 1945 až 1956. Byl členem vládní bandy Bély Kuna. Bilance „vlády“ Mathiase Rákosiho – v letech 1954 až 1956, s několika přestávkami – je otřesná. Stejně jako ve všech komunismem ovládaných zemích byli jeho spoluviníci všichni Židé, a mnozí z nich dodnes sedí na svých postech. Za zmínku mezi nimi stojí především Josef Reval (Moises Kahan), Zoltan Vas (Weinberger), Josef Gero (Singer) a Mihaly Farkas (Freedman). Vedle celkového zbídačení přiměli tuto katolickou zemi k rozpoutání krutého náboženského pronásledování, v jehož rámci pak byli vražděni biskupové i kněží, kardinál Mindszenty mučen a internován, všechny katolické školy a organizace zrušeny a zakázány, zavírány kostely a potlačovány jakékoli religiózní projevy. Tato krutá opatření spolu s terorem, páchaným pouhými 40 000 Židy v obávané tajné policii AVO, nakonec vedla k revolučnímu výbuchu v roce 1956, který byl za naprosté lhostejnosti Západu brutálně potlačen...

JAKOB BERMAN

Tento Izraelita panoval v Polsku v letech 1945 až 1956, kdy byl nahrazen Gomuškou, aniž by to znamenalo nějaké prospěšné změny pro polský lid. Již před druhou světovou válkou existovala v Polsku silná židovská kolonie se třemi miliony obyvatel, která sehrála důležitou roli v machinacích na vyprovokování války, jež pak skončila pod záminkou osvobození Polska z německé nadvlády. Na konci války Polsko zmizelo jako svobodná země a zůstalo pod jařmem komunismu, pod železnou rukou Jakoba Bermana. Národ utrpěl politickou, hospodářskou, společenskou, religiózní i kulturní katastrofu stejně tak, jako všechny Sovětskému svazu vydané země. Tentýž osud potkal Československo za Rudolfa Slánského.

TITO

Žid jménem Josef Walter Weiss, od roku 1945 komunistický diktátor Jugoslávie. Pravý Josef Brozović Tito byl Chorvat a roku 1939 zahynul v Barceloně jako příslušník internacionálních komunistických brigád, bojujících proti národnímu Španělsku. To poskytlo Židu Weissovi, bývalému agentu sovětské špiónáže, příležitost ke změně identity a během německé okupace odejít do Jugoslávie, přirozeně s pomocí mezinárodního Židovstva, především anglického. Komunistické jádro Jugoslávie tvořila hrstka Židů v Sarajevu, mezi nimiž byl důvěrný přítel současného „Tita“, známý Moses nebo Moše Pijade, současně přítel Bernarda M. Barucha, „otce“ amerických financí. Titovský masakr v Jugoslávii ještě před koncem války byl nepopsatelně děsivý. Komunistické bandy „titovců“ zavraždily v letech 1943 až 1945 neméně než 600 000 Chorvatů.

BERNARD M. BARUCH

Mezi Izraelity mu patří titul „knížete exilu“ a ve Spojených státech, kde žije, je považován za „otce financí“ a „hospodářského filosofa Wall Streetu“. Bernard M. Baruch je skrytý diktátor USA od roku 1915 dodnes. Američtí prezidenti po roce

1915 s výjimkou Coolidge a Hoovera jej měli za svého poradce. Bernard M. Baruch donutil USA vstoupit do první světové války a na jeho pokyn byla rozpoutána (uměle vytvořená) hospodářská krize roku 1929, díky níž se dostal v USA k moci Žid Roosevelt. A byl to znovu Baruch, kdo prostřednictvím Roosevelta vehnal Spojené státy do druhé světové války, spolu s Einsteinem se zasadil o použití atomové bomby a tím otevřel cestu jadernému zbrojení, které může skončit celosvětovou katastrofou, a konečně se také „zasloužil“ o vydání východní Evropy a většiny Asie komunismu.

Kapitola IX: Infiltrace do Severní Ameriky

Protikomunistické povstání v Maďarsku, zahájené studenty a inteligencí a pak vedené hlavně dělníky v Budapešti, Miškolci, Pécsi, Dunaújvárosi atd. v říjnu 1956 spočívalo na falešné naději, bez níž by nikdy nebylo vypuklo. Spočívala v tom, že jakmile se Maďarsko pozdvihne proti komunistické tyranii, okamžitě se mu dostane americké pomoci. Celé dva roky před říjnovým povstáním byl maďarský lid vystaven soustavné a perverzní kampani na pomýlení a vštěpování falešných nadějí ze strany mnichovské rozhlasové stanice „Svobodná Evropa“, provozované z daní amerického lidu, i když byla plně kontrolována Židy. Zmíněná „Svobodná Evropa“ i pomocí balonů rozšiřované letáky vytvářely v Maďarsku pevné přesvědčení, že si Západ toužebně přeje osvobození potlačovaných národů a také že se mu v případě povstání proti sovětské tyranii dostane okamžitě americké pomoci. Byla to naprostá utopie, protože Maďarsko, které se vzbouřilo proti komunismu a převážně ze Židů složené tajné policii AVO, žádnou pomoc nemohlo dostat od mocnosti, která byla a je *sama plně ovládána judaismem*.

Tajemství vítězství komunismu ve světě a soudobé katastrofy křesťanství přesně spočívají ve více či méně tajné nadvládě judaismu nad Spojenými státy, díky nimž se komunismus již mohl zmocnit téměř třetiny světa a dále se šíří díky vydatné pomoci lživého „antikomunistického“ žvanění židovských a zednářských kruhů. Protože by moje slova mohla vypadat jako přehnaná, níže si systematicky ukážeme, jak dalece sahá židovský vliv ve všech oblastech amerického života.

POLITIKA

Celá severoamerická politika je kontrolována zednářstvem, a zednáři jsou zase totálně kontrolováni Židy v čele s Bernardem Baruchem, Sydney Weinbergem, bratry Rockefeller, Herbertem Lehmanem, rabínem Stephanem Wisem, atd. V konečném důsledku je tedy celá politika křesťanské Ameriky skrytě kontrolována Židy. O výsledcích této politiky není třeba diskutovat a každý se může přesvědčit sám: všestranná pomoc komunismu, spolčování s ním, zrada celých národů ve prospěch komunistů, atd.³⁴

Postačí nám detaily, abychom se snadno přesvědčili, jak taková politická kontrola funguje. Tak například poslední tři prezidenti Spojených států, Franklin Delano Roosevelt (Rosenfeld), Harry *Salomon* Truman a Dwight *David* Eisenhower jsou izraelského původu. Předsedové republikánů i demokratů, Leonard Hall a Butler, jsou rovněž Izraelité. Kongres Spojených států měl v roce 1956 dvanáct židovských členů: republikáni Jakob Javits, Ludwig Teller, L. Farbstein, Emanuel Celler, L. Holtzman, Abraham Muller, H. Zelenco a Isidora Dollingerová, všichni „kongresmani“ z New Yorku, dále Richard Neuberger z Oregonu, Sydney Yates z Chicaga, Earl Chudoff z Filadelfie a S. Friedl z Baltimoru. Guvernérem New Yorku je Žid Averell Harriman a starostou města Žid Wagner.

³⁴ Příklad z nové doby: Kvetoucí hospodářské vztahy USA se stále ještě přísně komunistickou Čínou, kde o tolik proklamovaných tzv. „lidských právech“ nemůže být ani řeči.

Židé také plně kontrolují tři politicky nejvlivnější instituce Spojených států, Nejvyšší soud, Komisi pro jadernou energii (AEC) a Národní sdružení pro povznesení barevného obyvatelstva (Association for the Advancement of Coloured People, NAACP).

Nejvyšší soudní dvůr je prakticky tajná komunistická buňka, jejímiž nejdůležitějšími členy jsou židovští „soudci“ Cordas, Brandeis a Frankfurter, a „nejvyšším soudcem“ je zednář Douglas. Jedinou výjimku v kryptokomunistické klíci představuje soudce Clark, ale proti většině je bezmocný. Byly doby, kdy Nejvyšší soud působil ve prospěch komunismu ve skryté formě, ale v červnu 1957 již nechal masce spadnout – rozhodnutím, jímž bylo odsouzení komunistického špióna Johna Stewarta rovněž tak anulováno jako proces, vedený proti skupině devíti převážně židovských předáků Kalifornie. Věc vyvolala velký politický skandál, ale skončila komunistickým vítězstvím, protože prezident Eisenhower se osobně postavil za „právo“ Nejvyššího soudu dělat si, co chce.

Komise pro atomovou energii byla od počátku ovládána Židy, protože jejím „otcem“ je Bernard Baruch. Dnes je pod velením Žida Lewise Strausse a jejími členy jsou rovněž Židé jako Teller, Lilienstein, R. F. Bacher a další. K jejím členům patřili rovněž jako komunisté známí Židé David Lilienthal a Robert Oppenheimer, ale pro silné pobouření veřejnosti byli nahrazeni jinými, méně známými Židy. Velká „zásluha“ (přesněji zločin) Komise pro atomovou energii spočívá v tom, že sice potají, ale zcela reálně pomocí Židů menšího kalibru vydala Sovětům všechna jaderná tajemství USA včetně atomové a vodíkové bomby.

Národní sdružení pro povznesení barevného obyvatelstva (NAACP) je další politickou organizací s velkým vlivem ve Spojených státech, rovněž totálně kontrolovanou Židy, jejímž prezidentem byl od roku 1939 Žid Alvin Spingam. Jde o ryze prokomunistické sdružení, které pod záminkou podporování emancipace černých v Americe a jejich zrovnoprávnění s bílými vyvolává ostré rasové konflikty, které dnes všude vidíme. Původci rasových nepokojů v USA nejsou černí, nýbrž Židé, kteří je k rasovému boji podněcují.³⁵ Vzájemné výbuchy rasové nenávisti mezi bílými a černými jsou provokovány Židy jako hnací silou internacionálního komunismu.

Existují ještě další americké židovské organizace s mimořádným vlivem na domácí i zahraniční politiku. Mezi nejvýznamnější patří Židovsko-americký výbor,

³⁵ Zde je nepřehlédnutelná paralela s Jižní Afrikou současnosti. „Když se probíráme historii ANC a SACP (pozn.: Jihoafrické komunistické strany),“ píše Karl Joubert („FRAKTUR“, 3. květen 1992, str. 5), „nacházíme tam početná jména nečernochoů. Asi 80 procent všech předních strategiů ANC i teroristů nejsou černoši, a najdeme mezi nimi tak ‚zvučná‘ jména jako Dennis Goldberg, Hilda Bernsteinová, Sam Kahn, Issy Wolfson, Jaqueline Arensteinová, Lionel Bernstein, Yettah Barenblatt, Jack Isakowitz, Harold Wolpe, Michael Harmel, Vivian Ezra a Arthur Goldreich. – Jedním z dodnes aktivních a na předním místě činných nečernošských expertů terorismu je Ronald Kasrils, po 30 let člen ‚Umkhonto we Sizwe‘ a dnes hlavní zpravodajský důstojník a plánovač ‚speciálních operací‘. Je rovněž členem ústředního výboru SACP a od roku 1988 také člen národní výkonné rady ANC. Jako expert na terorismus byl mimo jiné vyškolen ve výcvikovém táboře KGB v Oděse, a v NDR také absolvoval školení pro tané služby. – Další vůdčí nečernošskou postavou ANC je profesor Albie Sachs, člen ‚High Command‘ ANC a intelektuál SACO.“

výhradně židovský zednářský řád B'nai B'rith, Židovský národní fond (Jewish National Fund), pověřený prožidovskou propagandou v Americe a disponující rozpočtem pěti milionů dolarů, a konečně United Jewish Appeal, americkému Červenému kříži podobná židovská organizace, která je přesto politickým tělesem a stará se ve Spojených státech o shromažďování peněz pro stát Izrael.

Není zde dost místa k výčtu mnoha dalších židovských organizací, které politiku Spojených států nejen kontrolují, ale přímo dirigují. Jejich řádění v USA prakticky ochromilo odpor proti komunismu a umožnilo již Sovětům získat vojenskou i hospodářskou převahu nad Západem, kterou prokázalo vypuštěním „sputniku“ ještě před Spojenými státy.³⁶

FINANČNICTVÍ

Jakmile se jednou Židé v nějaké zemi usadili, snažili se ze všeho nejdříve zmocnit jejich financí, bank a burzy, protože s nimi současně kontrovali i hospodářský život. V Severní Americe samozřejmě nemohli postupovat jinak. Nehledě ani na jejich praktickou kontrolu ústřední banky, tj. Federal Reserve Bank v čele se Židem Paulem Warburgem, jsou Židé výhradními vlastníky šesti gigantických bankovních skupin a nespočetných menších bank, a současně mají také podíly nebo alespoň velký vliv na banky, které jim přímo nepatří.

Výhradně v židovském vlastnictví se nalézající bankovní skupiny Spojených států jsou Kuhn, Loeb and Co. se sídlem na Wall Streetu, která je největší bankou světa s kapitálem 22 miliard dolarů, dále banka W. Seligman and Co., banka Lazard Bros., banka Ladenburg, Thalman and Co., banka Hallgarten and Co., banka Nachod and Kuhne, a konečně banka Goldman Sachs and Co. Židé rovněž kontrolují nejvýznamnější banku Federal Reserve vedle banky Kuhn, Loeb and Co., totiž Chase National Bank, přes níž se realizuje mnoho zahraničních „půjček“ a „finančních pomoci“ Spojených států.³⁷ Téměř polovina makléřů a agentů newyorské burzy, nejdůležitější na světě, jsou Židé, a velkým „patriarchou“ amerického finančního světa je „ctihodný“ Bernard Baruch.

PRŮMYSL A OBCHOD

Bankovní obchod spočívá ve vydělávání peněz jejich půjčováním, tedy v levném *nakupování* a prodávání za vyšší ceny. Úroková sazba, kterou si banky za půjčení peněz počítají, je pak jejich zisk. Bankovní obchod je nejsnadnější, ale rozhodně ne nejpoctivější, protože Židé byli jeho vynálezci a jsou to zase oni, kdo jej dodnes celosvětově kontroluje. A protože měli možnost dostat od svých souvěrců „levné“ peníze, pronikli také do průmyslu a obchodu. Aby američtí Židé nepřišli o svou „dobrou pověst“, kontrolují dnes zcela filmový, cukerný, tabákový, stříbrný, měděný i rtuťový průmysl, dále obchod s diamanty, doly v Coloradu, obchod s bavlnou, konfekcí, zlatem a šperky, obchod s alkoholem, masnými produkty, drogami a por-

³⁶ Tato převaha byla ovšem tak dramaticky „demonstrována“ právě proto, že ve skutečnosti neexistovala. Srv. Raith, str. 31-40!

³⁷ Banka mezitím fúzovala s domem Kuhn, Loeb and Co. na „Chase Manhattan Bank“ a je řízena Davidem Rockefellerem.

nografii, dále mají v rukou většinu dopravních společností všech druhů, atd. Existuje jen velice málo obchodních nebo průmyslových podniků, na nichž by Židé neměli alespoň „podílnictví“.

ODBORY

Kontrola pracujících mas je jedním ze Židy sledovaných politicko-hospodářských cílů prvního řádu. Politický proto, že dělnická třída dnes více než kdy dříve představuje politickou sílu, která propůjčuje kontrolu nad státem tomu, kdo ji kontroluje. Ten, kdo kontroluje dělnictvo, má v ruce klíč k hospodářskému životu každého státu. Takto se nechají vyvolávat stávky, ochromovat dopravní firmy, vnucovat zvyšování cen a pod.

Nejjednodušší cestou k ovládnutí dělnických mas v „demokratických“ zemích je zmocnit se vedení jejich odborů.³⁸ S takovou pákou v ruce je nepočtená menšina nesvědomitých individuí prakticky pánem dělnických mas, která jim často nejen diktátorsky vládne, ale také může na jejich účet blahobytně žít, protože odborově organizovaní dělníci jsou povinni platit příspěvky, jimiž vůdci odborů disponují podle své libosti. V Severní Americe se tak běžně děje již více než dvacet let. Početně bezvýznamná, výhradně Židy tvořená menšina se zmocnila odborů, jejichž řadoví členové jsou v naprosté většině křesťané, a má tím nejen absolutní a despoticou kontrolu nad 60 miliony amerických dělníků a zaměstnanců, ale také jich využívá jako politický nástroj tím, že je vyzývá dávat hlasy straně nebo kandidátům, kteří představují nejmenší nebezpečí pro Sovětský svaz a internacionální komunismus.

Největší americká odborářská organizace vznikla roku 1956 sloučením odborových svazů CIO a AFL, a kontroluje 15 milionů dělníků. Přestože jejím oficiálním předsedou je zednář George Meany, bývalý předseda AFL, skutečná moc této obří organizace je v rukou čtyř Židů. Jsou to Walter Reuther, dřívější předseda CIO a automobilových odborů, nyní viceprezident spojených odborů; Matthew Woll, viceprezident AFL; Arthur Goldberg, poradce CIO; a William Schnitzler, tajemník AFL.

Dalším velkým, Židy plně kontrolovaným svazem, je odborové sdružení autodopravců, řízené od počátku roku 1957 Židem Davidem Danielem Beckem, který byl později odstaven pro skandál, když vyšel najevo jeho nákladný život a soukromé obchody s penězi odborářů. Případ Beck však rozhodně není ojedinělý. Totéž se děje ve všech Židy kontrolovaných odborech, ale k veřejnému skandálu dojde jen zřídka, protože americké úřady jsou silně závislé na Židovstvu a tedy také nijak nespěchají s odhalováním toho, co se děje v zákulisí odborů.

Další, stoupenci mosaismu řízené odbory jsou kovoprůmyslové, jejichž šéfem je Žid David MacDonald. Odbory průmyslu ženského odívání mají v čele izraelitu Davida Dubinského. Odbory strojírenství řídí Hebrejec Albert J. Hayes. Gumárenským odborům vládne Žid L. S. Buckmaster. V čele stavebních odborů vidíme Žida Harry C. Batese. Odborům námořní plavby diktuje izraelita Joseph Curran. Odbory

³⁸ V České republice byl dlouholetým předsedou odborových svazů současný poslanec evropského parlamentu Žid Richard Falbr. V současnosti je jejich šéfem Žid Milan Štěch, pozn. editora.

textilního průmyslu má v rukou mosaista Frank Rosenblum. Naftařským odborům vládne Žid O. A. Knight, v čele elektrárenských odborů stojí Žid Albert Fitzgerald, atd.

Existují také americké odbory jako např. přístavních dělníků v New Yorku, Bostonu, New Orleansu, San Franciscu atd., kontrolované doslova gangsterskými bandami, které nutí dělníky do stávek, kdyby vykládali lodě, jejichž majitelé neplatili „šéfům“ vysoké úplatky. A v případě neuposlechnutí sahají ke všem prostředkům včetně vraždy. Bylo tomu tak třeba v případě odhalujícího filmu „Krysí hnízdo“, který při promítání vyvolal „pobouření“ mezi „lidmi“, tj. mezi Židy. Existují také skutečné odbory obchodníků s drogami, pašeráků atd., které jsou také pevně v rukou Židů a o jejichž kriminální činnost se nezajímá ani vláda, policie či kdokoli jiný.

ARISTOKRACIE

Jako všechny země včetně komunistických, které rodovou aristokracii nahradily partajní „elitou“, mají i Spojené státy svou vlastní „aristokracii“. Nejde přirozeně o tradiční dědičnou aristokracii s tituly, které po staletí přecházely z otců na syny, o křesťanskou šlechtu, jež hájila hodnoty západní civilizace, nýbrž o tzv. „hospodářskou aristokracii“, složenou z individuí, která přišla do Ameriky z celého světa „dělat peníze“. V průběhu nesmírného bohatnutí se tito lidé změnili v „šlechtu“ Nového světa, v „aristokraty“, jejichž symboly nadřazenosti jsou luxusní auta, jachty a také významná místa v zednářské lóži...

Avšak i mezi tímto novým typem šlechty existují „aristokrati“, kteří jsou „aristokratičtější“ než ostatní, protože mají víc peněz, rozsáhlejší průmyslové a obchodní monopoly, větší banky i vliv. Jde o „urozené“ rodiny, které uzavírají sňatky jenom mezi sebou kvůli zachování čisté rasy, každý šábes chodí do synagogy a jsou „prominentními občany“ v americké společnosti. Není snad třeba zdůrazňovat, že tato americká „super-aristokracie“ se skládá výhradně z izraelitů.

Uvedeme si zde alespoň malý přehled rodin, tvořících židovskou „aristokracii“ Spojených států: Rodina Rockefellerů, vlastníci Rockefellerova centra v New Yorku (sídlo židozednářského podniku, ovládající politicky svět a říkající si „Organizace spojených národů“), rodina, která má v rukou značnou část amerických financí i průmyslu; rodina Warburgů, židovských bankéřů, majitelů největší bankovní skupiny Kuhn, Loeb and Co. v New Yorku; rodina Morganů, bankéřů a průmyslníků; rodina Vanderbiltů, bankéřů a průmyslníků; americká větev rodiny Rothschildů, kromě bank a ostatních velkopodniků kontrolující průmysl a obchod Spojených států; rodina Schiffů, velkých bankéřů; rodina Pelayů, kontrolující většinu amerického rozhlasu a televize; rodina Barantů, kontrolující obchod s diamanty; rodiny Guggenheimů, Hallgartenů, Lazardů, Weinbergerů, Seligmanů, Aldrichů, Altschulů, Cohenů, Benjaminů, Straussů, Ladenburgů, Thalmanů, Goldmannů, Beitů, Lewisohnů a Schroederů, které všechny kontrolují obrovské finanční, průmyslové a obchodní sektory, atd. Severní Ameriky. Nezapomínejme rovněž na filmové magnáty Hollywoodu, kteří jsou také téměř všichni Židé. Je třeba zde ještě připomenout „politické“ rodiny Rooseveltů, Trumanů, Eisenhowerů, Harrimanů, Hoffmannů a Lehma-

nů, a samozřejmě i „knížata exilu“ Barucha, Weinberga a spol. Nicméně jsou to židovští „aristokrati“ ještě mnohem víc než výše zmínění...

„VEŘEJNÉ MÍNĚNÍ“

Nikdo nesmí podceňovat nesmírný vliv, který má dnes ve světě tzv. „veřejné mínění“, ale nikdo by se také neměl divit tvrzení, že řečené „mínění“ nebylo „veřejné“, není a také nikdy nebude, protože nepředstavuje názory široké veřejnosti, nýbrž je prostě míněním menšiny, která kontroluje informační a propagační kanály jako jsou tisk, rozhlas, televize, film, nakladatelství, atd.

V komunistických zemích jsou tato média naprostým státním monopolem; proto je „veřejné mínění“ míněním komunistické strany a nemá nic společného s názory ujařmených národů, které jsou diametrálně odlišné. V zemích „západní demokracie“ jsou média téměř zcela kontrolována židovským zednářstvem, to znamená, že „veřejné mínění“ těchto zemí je ve skutečnosti míněním židozednářské menšiny a konec konců „specifickým“ míněním judaismu.³⁹

Ve Spojených státech je židovská kontrola nad „veřejným míněním“ mnohem dokonalejší než v jakékoli jiné západní zemi. Jde bezmála o úplný monopol, protože Židé kontrolují všechny zpravodajské agentury, jsou vlastníky téměř všech velkých novin a časopisů (nebo v nich mají své „zájmy“), plně jim patří pět ze sedmi velkých hollywoodských filmových společností a kontrolují tři ze čtyř velkých televizí sítí této země. Také mají zcela pod kontrolou většinu velkých vydavatelství a z toho důvodu se jen sotva najde nějaký vydavatel nebo kniha, která by alespoň v obecné podobě kritizovala Židy, nemluvě už o tom, že by psala o hospodářské, politické a morální nadvládě judaismu nad americkým lidem. Kromě toho židovsko-americký řád B'nai B'rith disponuje tzv. Ligou proti pomluvám (Anti-defamation League), tedy organizací, jejíž úlohou je dohlížet, aby nedošlo k žádnému „pomlouvání“ a snižování „dobré pověsti“ na americké půdě usedlých Abrahámových potomků.

Pokud jde o mezinárodní tiskové agentury, tj. instituce, které shromažďují – politické nebo jiné – zprávy, „vybírají“ z nich a pak je předávají novinám, je třeba vědět, že Židé jsou neomezenými vlastníky agentur Associated Press (AP), United Press (UP), United Press International (UPI), Reuter a Havas. Tyto agentury cenzurují zprávy, které mohou být publikovány, takže v tisku se nedočteme téměř nic „pomlouvačného“ nebo „neslušného“ o Židech či zednářstvu. Naproti jsme zavaleni informacemi, které jsou někdy zcela falešné, ale Izraeli nebo izraelitům příznivé.

Protože je zde právě zmínka o americkém tisku, o ctihodném „demokratickém“ tisku „strýčka Sama“, dodáme ještě, že největším propagandistickým „trustem“ této země je tzv. Hearst Corporation, založená německým Židem Mauritiem Hirschem (přičemž „Hearst“ je přizpůsobení jména angličtině). Prezidentem společnosti je v současnosti Žid Richard E. Berlin, který se jako „praktikující katolík“ vychloubá

³⁹ „Tím také chápeme,“ komentoval tento setrvalý stav v říjnu 1994 kanadský novinář Doug Collins, „proč o jediném teroristy zabitým Židovi na výletní lodi byl natočen výpravný film, zatímco na druhé straně o 39 zabitých amerických námořnících při izraelském útoku na loď Liberty (pozn.: údajně „nedopatřením“) jsme žádný podobný film neviděli“ (cit. podle „Deutschland Report“ 10/1994, str. 6).

německým nebo irským původem. ... Hearst Corporation má v současnosti 17 novin s denním nákladem osmi milionů výtisků, 15 časopisů v USA a pět v Anglii s dalšími osmi miliony výtisků měsíčně, pět rozhlasových a televizních stanic, televizní zpravodajství „Metrotone“, atd. Řečený „trust“ spotřebuje ročně na 700 000 tun papíru a každý si může představit, jak gigantickou kontrolu a vliv tento židovský podnik má na anglosaské veřejné mínění.

Kromě množství čistě židovských novin, vydávaných pro speciální potřebu pěti nebo šesti milionů Židů Severní Ameriky, existují v New Yorku (se dvěma a půl miliony židovských obyvatel) dva velké deníky internacionálního významu, oba nakloněné komunismu a přirozeně také v židovském vlastnictví. Je to „New York Times“, majetek Žida Adolpha Ochse, jehož provozní ředitel Alden Whitman byl obviněn z komunismu a roku 1957 se v 19 případech dopustil pohrdání kongresem, protože odmítal oznámit jména lidí, spojovaných s komunistickou stranou. Druhým velkým deníkem jsou noviny „New York World“, majetek Žida Josepha Puliztera. Charakteristickou známkou celého izraelsky kontrolované tisku ve Spojených státech je „veřejný povyk“, spouštěný kolem „osobností“, o nichž by veřejnost bez něj vůbec nevěděla. Smyslem takové cirkusové reklamy je vždy velebení příslušníka „vyvoleného národa“. Jaký pokřik se jen ozval kolem „amerického dramaturga“ Arthura Millera, komunistického Žida a manžela „ženy všech“, Marilyn Monroe! Jaké to mediální pozdvižení kolem Oppenheimera a tolika jiných obřezaných „géniů“...!

Pokud jde o rozhlas, pak „Radio Corporation of America“ má v rukou Žid David Sarnoff, a prezidentem „Columbia Broadcasting System“ je Žid William Paley. Čistě na okraj budiž ještě zmíněno, že „Miss Paley“, jeho žena, byla v roce 1957 „jmenována“ za „nejlépe oblékanou ženu světa“ – volbou v rodinném kruhu. Když chybí dary ducha a morálky, kráší se Židé alespoň takovými cetkami...!

Izraelské kontroly amerického filmu zde níže věnuji samostatnou část, protože je téměř neuvěřitelná v zemi, kde žije 157 milionů křesťanů a pouhých šest milionů Židů.

KOMUNISTICKÁ STRANA

Je již celkem dostatečně známou věcí, že komunistická podvratná činnost ve všech západních zemích je podněcována a řízena Židy, a proto se zde omezím na jména „nejušlechtilejších“ vůdců komunistické strany USA. Mezi roku 1949 odhalenými členy národního výboru Americké komunistické strany nacházíme následující Židy: Gilbert Green, Gus Hall, Jacob Stachel, John Gates (Israel Regenstroif) a Carl Winter (Weissberg). Ve druhé skupině z vedoucí vrstvy komunistů ve Spojených státech, zatčených 21. června 1951, jasně rudě září Židé George B. Charney, Alexander Bittelman, Isidoro Begun, Israel Amter, Mariam Abt Maxwell, Sydney Steinberg, William Norman Marron, Jacob Mindel, Louis Weinstock, William Wold Weinston, Fred Fine, Simon W. Gerson, Victory Jeremy Jerome, atd. Ve skupině byli také dva černoši...

26. července 1951 zatkla FBI přední postavy komunistické strany na pacifickém pobřeží. Jako obvykle jsme znovu v nejlepší židovské společnosti: Frank Spector, Al Richmond, Henry Steinberg, Frank Carlson, Rose Chernin Kusnitzová, Carl Ru-

de Lambert, atd. Později byla zatčena také skupina „amerických“ komunistických předáků na atlantickém pobřeží. Čtyři z pěti členů byli Židé: Rose Blumbergová, Regina Frankfeldová, George Meyers a Philipp Frankfeld. Pouze tam, kde není dostatek Židů, se „posvátná“ úloha rudého převratu svěruje pohanům a jiným druhům „gójů“ (Nežidů).

KOMUNISTICKÁ ŠPIONÁŽ

V předcházející části jsem se omezil na jména v Americe zatčených a odsouzených komunistických špiónů za posledních osm let, protože jejich původ je dostatečně známý. Podle všeho není mezi nimi prakticky ani jediný, který by nebyl Žid nebo alespoň zednář. Při této příležitosti však musím dodat, že zmínění vyzvědači nejsou z nejvýznamnějších, nýbrž tvoří spíše jen spojky mezi sovětskou špionáží a velkými americkými agenty a zrádci, kteří dál beztréstně sedí v mocenských pozicích Bílého domu, kongresu, nejvyššího soudního dvora, v komisi pro atomovou energii a mnoha dalších životně důležitých institucích Spojených států.

Přesto je třeba zde uvést jména alespoň až dosud v USA zatčených a odsouzených komunistických špiónů: Philipp Jeffe, ředitel kryptokomunistického časopisu „Amerasia“; bývalý ředitel komunistických novin „Labor Defense“ a hlavní původce uloupení „sedmnácti set“ tajných dokumentů Spojených států a jejich vydání komunistům; Andrew Roth; Mark Gayn (alias Julius Ginsberg), přistěhovalec z Mandžuska; Judith Coplinová (Koplanová); Alger Hiss; David Greenglass; Harry Gold (Golodinsky); Abraham Brothman; Sydney Weinbaum; Miriam Moscovitzová; Israel Wienbaum; Morton Sobell; Julius a Ethel Rosenbergové (popraveni na elektrickém křesle); Joseph W. Weinberg („vědec X“ na univerzitě v Minnesotě); Steve Nelson (Mesaroch), atd. A hlavní „práce“ těchto agentů? Dodávali Sovětskému svazu životně důležitá jaderná a vojenská tajemství Spojených států. Většina z nich byla přesto odsouzena k mírným trestům pěti let vězení, a mnozí se již za pár let ocitli na svobodě, jako Alger Hiss a Judith Coplinová, znovu zapojeni do volného života a své „plodné“ činnosti...

FILM

Filmový průmysl USA je právě oním polem působnosti, díky němuž má židovské politické hnutí tak mimořádně velký morální vliv na široké masy amerického obyvatelstva i většinu světového. Protože tam podíl židovského obyvatelstva činí více než 60 procent, je Hollywood jedním z nejdůležitějších komunistických a podvratných center. V důsledku toho může – otevřeně nebo zahaleně – produkovat filmy, předváděné celému křesťanskému světu, a pak již není těžké pochopit, proč jsou skutečnou školou zločinu, nemorálnosti všeho druhu, alkoholismu, morální ubohosti, zrady, prostituce, podvracení společnosti, „lehkých mravů“, rozbití rodin, atd. Židé těmi filmy sledují znovu jen prastarý cíl všestranného zhroucení křesťanského světa, a také jej z největší části již dosáhli, neboť to již není křesťanská morálka, co dnes upravuje lidské vztahy, nýbrž „dokonalý vzor“ toho, co se nám ohledně morální špíny a ničemnosti prezentuje ve filmech „made in Hollywood“.

V Hollywoodu je sedm velkých filmových společností hraných i televizních filmů, které pak pronikají až do křesťanských obydlí. Z řečných sedmi společností je pět výhradně židovských s celkovým kapitálem mnoha milionů dolarů. Jsou to konkrétně:

Loews Inc., největší filmová společnost na světě s vlastním kapitálem (1956) 223 141 585 dolarů. Založil ji Žid Marcus Loew a jejím současným prezidentem je Žid Nicholas Schenck. „Loews Inc.“ vlastní Metro-Goldwyn-Mayer, jehož prezidentem byl po dlouhá léta Žid Louis B. Mayer a nyní je to Žid Dore Schary, jeden z mnoha komunistů, identifikovaných americkým kongresem.

Paramount Pictures Inc. s kapitálem 185 588 505 dolarů má nyní v čele Žida jménem Barney Balaban. „Paramount“ je současně vlastníkem společnosti *American Broadcasting Co.*, jedné z největších rozhlasových a televizních společností v USA.

Warner Brothers Pictures Inc. s kapitálem 176 284 761 dolarů, je vlastnictvím bratrů Samuela, Alberta, Jacka a Harry Warnera, polských Židů. Kromě zájmů v Hollywoodu vlastní tato společnost 530 kin ve Spojených státech a 35 filmových distribučních sítí po celém světě. Je známo, že Židé mají trojitý monopol filmové produkce, distribuce i předvádění nejen ve Spojených státech, nýbrž i téměř ve všech zemích, kde existuje filmový průmysl.⁴⁰ Tato okolnost jim umožňuje téměř absolutní kontrolu a produkci toho, co se jim „hodí“, tedy hlavně pornografických, „vědeckých“, absurdních a morálku podrývajících filmů.

Universal Pictures Inc. s kapitálem 47 984 034 dolarů, jejímž současným prezidentem je Žid Nate J. Blumberg.

Columbia Pictures Inc. s kapitálem 39 521 240 dolarů v čele s prezidentem Židem Harry Cohnem z New Yorku.

Jedinou společností (alespoň formálně) v rukou křesťanů byla v roce 1957 *20th Century Fox*, založená Židem Williamem Fuchsem (Foxem), která však přešla do držení Řeka Spyrose Skourase, stejně jako *R.K.O Radio Pictures*, která je de facto pod kontrolou křesťana Howarda Hughese.

Devadesát procent tzv. filmových „režisérů“ Hollywoodu tvoří Židé, mezi nimi Adolph Zukor, Leo Spitz, Harry Warner, Louis B. Mayer, Joseph Schenck, Dore Schary, Irving Briskin, Emmanuel Cohn, Samuel Goldwyn, Barney Balaban, Nate J. Blumberg, Armand Deutch, Harry Cohn, Robert Lippert, Simon S. Sylvan, Marcus Loew, atd.

Židy je také většina filmových producentů a ředitelů Hollywoodu: Jack H. Skirball, John N. Stahl, Joseph Sternberg, Ben Hecht, Garson Kanin, Elia Kazan, Bert Friedlob, Norman Krasna, Arthur Lubin, David Selznick, Jerry Wald, Walter Wan-ger, Norman Taurog, I. J. Schnitzer, Alfred Santel, Mark M. Sandrich, Charles Rogers, Max Reinhardt, Irving Rapper, Harry Rapf, Michael Curtiz, Max Fleischner, Pandro S. Berman, Michael Bacon, William Goetz, Joseph Pasternack, Herman Mankiewicz, Ernest Lubitsch, Sol Siegel, William Wellman, Sol Lesser, Mitchell Leisen, Sidney Lanfield, Carl Laemmle, Albert Kauffmann, Alex Korda (magnát

⁴⁰ V Německu nyní vlastní filmový distribuční monopol na televizní filmy (více než 80 %) v Mnichově sídlící židovský mediální magnát *Leo Kirch*, který byl kvůli tomu v prosinci 1994 dokonce zcela výjimečně v televizi kritizován – což mu však ani v nejmenším neuškodilo.

anglického filmového průmyslu a současně producent v Hollywoodu), Sam Zimbalist, Samuel J. Briskin, George Cukor, Irving Cummings, Leo Forbstein, Michael Toddt, Willim Fox, Marion Geringová, atd.

Nyní přejdeme k hollywoodským „umělcům“. Většina z nich jsou znovu Židé nebo alespoň se židovskými partnery.

Nejprve si zde uvedeme malý přehled „velkých“ židovských herců a hereček, jejich skutečná jména a politická spojení: Danny Kaye Kaminsky, „nejlepší komický herec světa“... a kongresem odhalený komunista; Paul Muni, přítel mudrců; Judy Holidayová, správně Tuvimová a odhalená komunistka; Judy Garlandová, správně Gummová; Douglas Fairbanks, správně Ullman a odhalený komunista; Paulette Goddardová, bývalá žena Charlie Chaplina a rovněž odhalená komunistka; Heddy Lamarrová, „Čechoslovačka“, ve skutečnosti Keislerová, hlavní představitelka filmu „Extáze“, jednoho z prvních Židy na trh uvedených nudistických filmů, který byl v USA dlouhou dobu zakázaný; Frankie Laine; John Garfield, správně Garfinkle, vyšetřovacím výborem kongresu odhalený komunista; Diana Durbinová, „nejlepší zpěvačka amerického filmu“; Melvin Douglas, správně Hesselberg, odhalený komunista; Marlene Dietrichová, „ctihodná babička Hollywoodu“ a „nevěsta geniálního novelisty“ (a přirozeně) Žida E. M. Remarquea, na filmovém plátně „stále mladá“ a stejně tak „proslavená“ skandály; Bette Davisová, „vynikající herečka“ a odhalená komunistka; Tony Curtis, správně Schwartz; Charles Chaplin, ve skutečnosti Thornstein, další „nejlepší komik světa“, odhalený jako komunista; Joan Blondellová; Eddie Kantor, ještě jiný „nejlepší filmový komik světa“ a rovněž odhalený komunista, k jehož „poctě“ byla roku 1957 uspořádána velká slavnost, již se účastnil jeho souvěrec Harry Salomon Truman; Larry Parks, odhalený komunista; „komici“ Groucho Marx a jeho bratři, také odhalení komunisté; Binnie Barnes, správně Gittelová; Marta Rayeová; Edward G. Robinson, pravým jménem Goldenberg, Žid z Rumunska a odhalený komunista; Clifton Fadiman, Phil Silvers, Irving Berlin, „nejlepší komponista – populární! – americké hudby; Victor Young; Jerry Lester; Kirk Douglas, jeden z největších „idolů“ Hollywoodu; Joe E. Lewis; Sophie Tuckerová; Piper Laurie; George Price; Bud Abbott (z dua komiků „Abbott a Costello“); Billy Rose; Harry Herschfield; Sam Levenson; Shelley Wintersová (žena italsko-židovského herce Vittorio Gassmanna); Lauerén Bacallová (vdova Humphreye Bogarta); Tony Martin, Ben Blue; George Stone; Conrad Veidt; Louis Wohlheim; Lou Holtzová; Abe Burrows; Ray Bolger; Gertude Bergová; Kennan Wynn, správně Leopold a odhalený komunista; Carmel Meyerová; Maurice Moscovitch; Florence Reedová; Ed Wynn; Farley Granger; Sylvia Sidneyová, ve skutečnosti Kaskowová, odhalená komunistka; Robert Merrill; bratři Ritzové, „komici“; The Andrew Sisters, skupina žen, interpretující písně a tance afrického původu, a vydávající se za Řekyně; Henry Morgan, odhalený komunista; Bobby Breen; Benny Baker, ve skutečnosti Zifkin; Jack Benny, správně Kubelsky; Mary Livingstonová, správně Marksová; George Burns, pravým jménem Birnbaum; Gracie Allenová; Theda Bara, původním jménem Goodmanová; J. Edward Bromberg, ve skutečnosti Bronberger a odhalený komunista; Kitty Carlisleová, vlastním jménem Ledererová; „Latino“ Ricaro Cortez; Milton Berle; Joseph Schildkraut, Sid Silvers; Elisabeth Bergnerová; Morris Carnovsky; Mary Ellisová; Sidney Fox; Sam Jaffe; Sam Levi-

ne; Noel Madison, Sally Eilersová; Al Jolson; Bert Lahr; Francis Lederer; Lew Lehr; Jerry Lewis; Peter Lorre; Alice Mac Mahonová; Pola Negri (vydávající se za „Italku“); Parkyakarkas, ve skutečnosti Harry Einstein; Louis Rainier; Mischka Auer, 1957 v Paříži oceněný jako „nejlepší herec roku“; Adolphe Menjou, „nejelegantnější herec“; Gregory Ratoff; Victor Borge; Pinkey Lee; Polly Bergenová; Albert Basserman; Morrie Amsterdam; Stella Adlerová; Sammy Kaye, atd.

Jen velice zřídka se křesťanské umělkyni podaří stát hollywoodskou „hvězdou“, pokud začíná s bezvýznamnými rolemi a konečně dospěje až k velkým producentům a ředitelům „sedmé múzy“. Většina nežidovských „stars“, jimž se podařilo po řadu let udržet na hollywoodském „nebi“, zapřela své náboženství a měla sexuální poměr se Židy, díky jimž si pak udržela „slávu“ a dostávala role i „ceny“. ... Existuje také řada mužů, kteří slavili triumfy v Hollywoodu odhozením svého náboženství a sňatkem se Židovkami.

Z celého balíku „velkých umělců“ Hollywoodu, kteří se jimi stali svými „milostnými“ vztahy a následnými sňatky se Židy nebo Židovkami, zde zmíním alespoň Ruth Romanovou, provdanou za Žida Halla Schiffa; Marilyn Monroeovou, „upíra“, svého času provdanou za Žida Arthura Millera; Elizabeth Taylorovou, po třetí provdanou, nyní za Žida Edie Fischera; Doris Dayovou, manželku Žida Melchera; Lili Palmerovou, ženu Žida Pesnera; Janet Leightovou, provdanou za Žida Tony Curtise (Schwartz); Claudette Colbertovou, rozenou Francouzku, manželku Žida Přesmana; Anitu Louiseovou, ženu Žida Adlera; Merle Oberonovou, ještě nedávno provdanou za Žida Kordu, nyní manželku Bruno Pagliaie v Mexiku; Martu Torenovou švédského původu a 1957 zemřelou, provdanou za Žida Leonarda Bercovitcha; Magde Evansovou, ženu Žida Kingsleye; Jennifer Jonesovou, provdanou za Žida Selznicka; Joan Bennettovou, manželku židovského producenta Waltera Wanger; Eleanor Parkerovou, ženu Žida Friedloba; Normu Shearerovou, provdanou za Žida Thalberga; Joyce Mathewsovou, manželku Žida Berleho; Nancy Olsonovou, provdanou za Žida Lerner; Eleanor Holmsovou, ženu Žida Roseho; Gig Youngovou, provdanou za Žida Rosensteina; Miriam Hopkinsovou, manželku židovského producenta Bibermana; Normu Talmadgeovou, manželku židovského producenta Schencka; Myrnu Dealovou, provdanou za Žida Buchtela; Wendy Barrieovou, ženu Žida Meyera; Jean Howardovou, ženu Žida Feldmana; Joan Blairovou, provdanou za Žida Coplina; Betty Garrietovou, ženu Žida Parkse, Ruby Keelerovou, provdanou za Žida Al Jolsona, atd.

Mezi umělci křesťanského původu, kteří za svou kariéru „vděčí“ sňatku se Židovkou, figurují zejména Alan Ladd, ženatý se Židovkou Sue Carolovou (Ledereovou); Dick Powell, ženatý se Židovkou Joan Blondellovou; John Loder, manžel Židovky Heddy Lammarové (Keislerové), atd.

K vytvoření filmového scénáře je zapotřebí „autorů“ a v Hollywoodu se za tím účelem sáhlo po vzdělaných komunistech k propašování dobře skrývané židovsko-komunistické ideologie a propagandy do filmu. K této důležité úloze byli – jako obvykle – vyvoleni početní Židé.

Zde jsou někteří z „nejlepších scénáristů“ Hollywoodu: Lester Cole, člen komunistické strany; Edward Dmytryk, komunist; Alvah Bessie, komunist; Herbert Biberman, odhalený komunist; Dalton Trumbo, komunist; Sam Ornitz, komunist;

Ring Lardner junior, komunista; Oscar Hammerstein II, odhalený komunista; Moss Hart, komunista; Norman Corwin; Lawrence Hart; Lillian Hellmanová, komunistka; Howard J. Green; Sam Hellman; James Ryan; S. G. Hoffenstein; Arthur Kober; Fannie Hurstová; Sidney Kingsley; Dorothy Fieldsová; Herbert Fields; Joseph Fields; Daniel Fuchs, odhalený komunista; Michael Gold; Edmund Goulding a Albert Maltz, odhalení komunisté; Clifford Odets; Elmer Rice; Dorothy Parkerová; Irwin Shaw; Richard Rodgers; George Sklar; Sam Spewacks; John Wexley; Morrie Ryskind; Richard Maibaum; Philipp Epstein; Iulius Epstein; Howard Dietz; Jerome Chodorov; Edward Chodorov; Sidney Buchman; Allen Bortz; Leonard Bercovitch; Arthur Sheekman; Edwin Justus Mayer, rovněž všichni odhalení členové komunistické strany.

Také většina „komponistů, dirigentů a slavných sólistů“, kteří se „starají“ o hudební část amerických filmů, jsou Židé. Tak zde jsou alespoň někteří z nich: Alexander Brailowsky, dirigent; Irving Berlin (Berliner), skladatel; Jascha Heifetz, houslista; Misha Elman, houslista; Fritz Kresler, houslista; Nathan Milstein a Nathaniel Fiston, hudební vedoucí; Boris Morros, dirigent; Hugo Reisenfeld, dirigent; Alfred Neuman, skladatel; Max Steiner, skladatel; Erno Rappee, skladatel a dirigent; Joseph Szegeti; Isaac Stern; Jan Peerce; Wanda Landowská; Vladimír Horowitz; Arthur Rubinstein, „nejlepší pianista světa“, Arthur Schnabel; Oscar Levant, atd., počítaje v to i mizející „idoly“ George Gershwin, Jehudi Menuhina a další, pracující v zájmu dlouhodobé politiky...

Kolem velkých židovských obchodů Hollywoodu krouží také množství „legendárních“ osobností, z poloviny Židů, z poloviny komunistů a téměř všichni navíc zednáři, které zde nelze přejít mlčením. Jedná se o řadu lidí, fungujících jako „děvečky pro všechno“ a sloužících jako zaměstnanci v klíčových pozicích hollywoodské továrny snů. Mezi nejzajímavějšími jsou Benjamin Kahane; Dashiell Hammet, odhalený komunista a autor „tajemných“ příběhů, které jeho souvěrci převádějí na filmové plátno; William Gropper; Lewis Browne; Larry Adler; Harry Akst; Carlton Alsup; Herman Bing; David Diamont; Monroe Greenthal; Milton Sperling; Jack Yellen; Harry Tobias; Emil Ludwig, geniální (?) „vypravěč; Abe Polonsky; Harold J. Rome; Joshua Isaac Schnitber; Edward Selzer; Milton Schumlin; Charles Einfeld; Silvia Fineová; H. Freulich; Irving Pichel; David Garber; Benjamin Glazar; Harry Green; Bernard Kerzbrum; B. F. Holzman; S. G. Holzman; Vincent Minelli; Samuel Keglin; George E. Kan; Sam Katz; Ray Lissner; Michael C. Levee; Arthur R. Kohn; Jesse Lasky; Sam Levene; Anatole Litvak, atd., také vesměs odhalení komunisté.

Problém vymanění Severní Ameriky ze židovské kontroly je nesmírně těžko řešitelný, ani ne tak kvůli počtu (ca šesti milionům Židů) nebo nesčetným, jimi obsazeným pozicím, nýbrž pro téměř naprostou nevědomost amerického lidu ohledně židovské činnosti a podvracení. Amerika byla Židy za pomoci zednářstva, které skrytě kontrolují, vehnána do tří válek, aniž by si Američané byli této reality vědomi. Židé rozpoutali velkou hospodářskou krizi roku 1929, znovu bez toho, že by byli voláni k odpovědnosti. Američané rovněž netuší, že skrze Židy jako Baruch, Truman, Eisenhower atd. ovlivňované vlády zcela vědomě přenechaly sedm set mi-

lionů lidí v Evropě a Asii komunistům, a že za nezměněné situace jednoho dne mohou vydat samotnou Ameriku internacionálnímu komunismu...⁴¹

Avšak tuto politiku záchrany by mohla přinést pouze křesťanská národní strana, což by ovšem bylo nesmírně těžké vzhledem k „demokratické diktatuře“ obou židozедnářských stran – demokratů a republikánů – v této zemi. Kromě toho je mládež v Severní Americe již v pokročilém stadiu bezcitnosti a lhostejnosti v důsledku permanentního rozkladného působení ve filmu, tisku, rozhlasu, televizi a idiotských knihách, které jsou jim prezentovány jako „mistrovská díla“.

Tak zvaná „elita“ intelektuální mládeže Severní Ameriky je „vychovávána“ na zednářských univerzitách, kde tvoří proslulá seskupení, známá jako „Ivy League“ na univerzitách Harvard, Yale, Princeton, Dorthmouth, Cornell, Brown a Pennsylvania.

Mezi studenty zmíněných univerzit je 23 % Židů. Ti kromě toho mají „Univerzitu Yeshiva“ (na níž nemají přístup křesťané), i další, rovněž exkluzivně židovská centra vyšších studií.

V letech 1956 a 1957 se začal v Americe šířit nový „rytmus“, nazývajícím se rock and roll. S jak nepochopitelnou snadností padla severoamerická mládež za obět hudbě, která své adepty mění v opravdové epileptiky! Přes svá auta, televizory a jiné technické vymoženosti je to dnes duchovně změkčilá a zkažená mládež.

Rokenrol, prosazený playboyem Elvisem Presleyem, se obchodním podnikem v Los Angeles rozšířil do celého světa. Jeho majitel, Žid Henry G. Saperstein, je také organizátorem nevídaného reklamního rozruchu, který se kolem tohoto nového amerického „produktu“ pořádá. Prodejem milionů rockových desek, fotografií a podobných suvenýrů Elvise Presleye, „nového idolu amerických žen“, udělal Saperstein navíc pohádkový obchod a podle vlastních údajů vydělal neméně než 54 miliony dolarů. Je jasné, že od většiny této mládeže nelze příliš čekat. Nicméně se zdá, že alespoň někteří Američané si v posledních letech začínají uvědomovat skutečnou situaci své země ohledně Židů a uvádějí do života národní hnutí, které je však pořád ještě příliš slabé. Hnutí vlastní několik časopisů, a jako ukázkou zde cituji článek z lednového čísla novin „The Cross and the Flag“ pod titulem „Říkají to“:

„Stále znovu jsou z fanatismu obviňováni lidé, kteří obracejí pozornost na židovské aktivity. Takové obvinění musíme rozhodně odmítnout. Následující citáty pocházejí výhradně od židovských osobností a ze židovských novin:

Z „American Hebrew“, jednoho z nejstarších a nejrozšířenějších židovských týdeníků ve Spojených státech s datem 20. 9. 1920: „Ruská revoluce byla z největší části dílem lidí se židovskými idejemi, židovskou nespokojeností a židovským plánováním, *jejímž cílem je vytvoření nového světového řádu*. Co zde bylo židovsky myslícími lidmi a židovským plánovacím duchem tak skvěle uskutečněno, *bude týmiž silami židovského ducha skutečností i v ostatních zemích*.“

⁴¹ Protože se model sovětského komunismu nakonec ukázal jako neschopný, je Amerika se zbytkem světa zatahována do trochu „jemnějšího“ jednosvětového socialismu, jehož model se postupně projevuje stále zřetelněji: rychle rostoucí masová nezaměstnanost a tím se prohlubující chudoba v dříve bohatých zemích i nesvědomitě vykořisťování levných pracovních sil v chudých oblastech.

Ve vydání z 10. 1. 1929 londýnského časopisu „Jewish World“ si můžeme přečíst následující:

„Realita bolševismu, skutečnost, že mnoho Židů je bolševiky, že ideál bolševismu se tak velice podobá hýčkaným ideálům judaismu, musí být vážným Židům důvodem k hlubokému zamyšlení.“

V článku „Antisemitismus musí být přemožen“ v „Jewish Life“ (New York) z 1. 5. 1938 čteme:

„Každý Žid, který bere vážně tužbu Židovstva... chápe, že nejlepšími syny židovského národa jsou komunisté a nejvěrnější spojenci komunistické strany.“

Zemřelý rabín Judah L. Magnus se ukázal být ještě otevřenější, když před svými newyorskými posluchači učinil následující prohlášení:

„Revolucionáři, socialisté a bolševici, ať většinoví nebo menšinoví či jak si ještě říkají, *jsou všichni Židé* a mohou se v každém revolučním hnutí setkávat jako vůdci nebo propagandisté.“

„Jewish Communal Register“, který vydává New Yorker Kehillah (židovský kahal; New York, 356, Second Avenue) se na str. 1019 ročníku 1917/1918 chlubil tím, že to byl Jakob Schiff, šéf banky Kuhn, Loeb and Co., kdo „financoval ruskou revoluci“.

„Bez jakéhokoli přehánění můžeme tvrdit, že velká ruská revoluce byla provedena židovskými rukama,“ prohlásil M. Cohen v novinách „The Communist Char-ko“ z 12. 4. 1919.

Žid Walter Rathenau, zemřelý finanční diktátor Německa, ve vídeňských novinách „Freie Presse“ ze 25. 12. 1909 psal:

„Je to pouze 300 mužů, kteří se navzájem dobře znají a řídí osudy Evropy. Tito Židé mají prostředky ke *zničení každého státu*, který by považovali za „nerozumný.“

Ve vydání londýnského listu „Jewish World“ z 22. 9. 1915 se říká:

„Nikdo nežádá, aby se v Anglii narozené indické nebo japonské děti považovaly za Angličany. Totéž platí také pro Židy.“

„Světová revoluce, kterou uskutečňujeme, je výhradně naší věcí a spočívá v našich rukou. Tato revoluce *rozšíří židovské panství na všechny národy*,“ prohlásil jiný „prominent“ Židovstva.

„Spojené národy *jsou uskutečněním židovského ideálu*,“ napsal Ben Gurion v časopisu „Time“ ze 16. 7. 1948.

Sionistický vůdce Nahum Sokolov učinil z karlovarského kongresu listu New York Times následující, 22. 8. 1922 publikované přiznání:

„Společnost spojených národů je židovskou ideou. Uskutečnili jsme ji po 25 letech bojů. *Jeruzalém se jednoho dne stane hlavním městem světového míru*. Za všechno, co jsme my Židé během 25 let trvajícího boje dosáhli, děkujeme duchu našeho nezapomenutelného vůdce Theodora Herzla.“

Unveif, prezident třetí židovské internacionály, prohlásil („Congression Record“, 19. 12. 1925):

„Vyhubili jsme kapitalisty i jejich statky v Rusku. Chceme totéž udělat s intelektuály Evropy i Ameriky...“

A nyní jedno z nejtroufalejších doznání, která kdy mohl nějaký Žid učinit (Ben Hecht, sionistický spisovatel, ve své knize ‚Jesu in Love‘, Hollywood, str. 20):

‚Nejkrásnější čin, jaký mohl obecný lid udělat, bylo ukřižování Krista. Z hlediska rozumu to byl *velkolepý čin*. Ale lůza to zpackala. Kdybych byl pověřen opravou Krista, zařídil bych to jinak. Poslal bych jej lodí do Říma nechal tam sežrat lvům. Oni (?) ještě nikdy neměli spasitele s rozsápaným tělem...‘

‚Hodláme znovu nastolit pohanství..., takové panství, jaké právě dělají komunisté v Rusku,‘ prohlásil roku 1924 rabín Lewis Browner ve své knize ‚How odd of God‘.

‚Národnosti musí zmizet! Náboženství musí zaniknout! Izrael ale nikdy nezanikne, neboť tento malý národ je vyvolencem Božím,‘ – říká Adolphe Crémieux, prezident Alliance Israélite Universelle v ‚Les Archives Israélites‘, Paříž, 25. 11. 1861.

‚My Židé odporujeme fašismu bez ohledu na to, v jaké podobě se projevuje. Naším příštím krokem bude vložit ruku na průmysl všech národů v zájmu dělníků (?) a nebudeme trpět, aby se nám někdo stavěl do cesty, i kdybychom k tomu museli použít síly,‘ prohlásil James Waterman Wise, syn velkorabína Stephana Wiseho z katedry svobodné synagogy 28. 1. 1938.

Výtah ze sionistické publikace ‚The Maccabean‘, New York, listopad 1905, str. 20, hlavní titul ‚Židovská revoluce‘:

‚Ruská revoluce je *židovskou revolucí*, prubířským kamenem v židovských dějinách. Je židovskou revolucí, protože v Rusku se nachází polovina světového Židovstva..., a revoluce Ruska je židovskou revolucí, jelikož Židé jsou nejaktivnějšími revolucionáři carské říše.‘

Clare Sheridan, putující kazatel, v interview pro ‚New York World‘ z 15. prosince 1923 prohlásil:

‚Komunisté jsou Židé, a jsou to oni, kdo vládne celému Rusku.‘

Ve vydání z 29. 3. 1919 upozornil londýnský list ‚The London Times‘ na následující:

‚Ústřední vedení bolševiků je ze 75 procent v rukou Židů. I mezi nižšími funkcionáři jich je spousta.‘

V měsíčníku ‚Asia‘ (číslo II, 1920) čteme:

‚Ve všech bolševických institucích jsou vedoucími Židé.‘

‚The Jewish Voice‘ (New York, říjen 1941) znovu sáhl po vyjádření sionistického vůdce Chaima Weizmana pro ‚Universal Jewish Encyclopedia‘:

‚Z celého srdce vítáme manifest židovské obce v Moskvě. Jsme hrdi na výkony sovětské armády, jejíž úspěchy budí tak všeobecný obdiv a upevňují víru ve vítězství...‘

Sionista Joseph Dunner ve své knize ‚The Republic of Israel‘ (říjen 1950, str. 10) píše:

‚Pro každou *sektu*, věřící v Krista, představuje Ježíš symbol všeho čistého, svatého a laskavého. Pro Židy je však od 4. století symbolem antisemitismu, pomluv, násilí a kruté smrti.‘

Scholem Asch v listu ‚Jewish World‘ (Londýn, 22. 5. 1922) vykládá:

„V Rusku rolníci, ale i vojáci a *vůbec každý* nenávidí Židy. ... Židé Ruska jsou jednomyslně názoru, že by pro ně mohlo znamenat největší katastrofu, kdyby moc sovětů padla do jiných rukou.“

Židovský deník „The Day“ 14. 12. 1931 píše:

„Chceme odstranit vánoční propagandu. Židovské masy, žijící v Americe, mají právo požadovat, aby v učebních plánech Spojených států bylo zakázáno šíření vánočního poselství, jmenovitě na veřejných školách.“

V „Revue de Paris“ (1. 6. 1928) cituje Levi Baruch Karla Marxe takto:

„V této nové organizaci převezmou synové Izraele vůdčí role bez jakéhokoli odporu, a to především proto, že se chopili úlohy *řízení dělnických mas*, a následně i *vlád národů* vytvořením *světové republiky*, která s vítězstvím (!) proletariátu rovněž *padne do našich rukou*. Tím se naplní příslib Talmudu: pro Židy nastane čas mesiáše a on jim předá *bohatství všech národů země*...“

Ve vydání listu „Jewish World“ z 9. 2. 1883 můžeme číst:

„Velkým ideálem Židovstva je vplynutí všech národů a národností celého světa do židovského učení – ve skutečnosti Velkojudeje –, a zmizení všech ostatních ras a náboženství...“

To je obsah článku, otištěného v lednu 1957 v americkém časopisu „The Cross and the Flag“.

Kapitola X: Příklad Francie

V Evropě je země, která mezi roky 1945 až 1957 zaznamenala neméně než 23 změn vlády. Ztratila polovinu své koloniální říše, došla již tak daleko, že na svém území ubytovává pět milionů komunistů, a přesto představuje jednu z „nejdemokratičtějších“ zemí Západu. Tou zemí je Francie, a jednou z jejích nejnápadnějších zvláštností je skutečnost, že Židé, kteří před dvěma stoletími neměli ani právo do země vstoupit, dnes užívají nesrovnatelně víc práv než sami Francouzi. Podařilo se jim podrobit Francouze nejen své politické, hospodářské, společenské atd. nadvládě, nýbrž i roku 1939 prosadit zákony jako tzv. lex Daladier-Marchandeu, který Francouzům zakazuje publikovat knihy, články nebo jiné dokumenty, „hanobící nepravdivé Židy“, zatímco každý Žid může v novinách, knihách a časopisech libovolně napadat a pomlouvat francouzský národ.

Před rokem 1789, tj. před tzv. „velkou francouzskou revolucí“, která byla potají uskutečněna židovskými zednáři s cílem svržení nejmocnější a nejlépe organizované křesťanské monarchie Evropy, byli Židé čas od času vyháněni buď z celé Francie, nebo z různých měst a provincií, a tam, kde byla jejich přítomnost dočasně trpěna, podrobili je křesťané přísnému dozoru, který jim nedovoloval uskutečňování světovládných plánů – snů, jimiž byl „vyvolený národ“ vždy posedlý. Živou představu o boji mezi Židy a francouzskými křesťany si můžeme učinit z dopisu, zasláného v prosinci 1489 velkorabínem v Konstantinopoli rabínu Chamorrovi do francouzského města Arles, kde v odpověď na psaní posledně jmenovaného píše:

„Milí naši v Mojžíši,

obdrželi jsme vaše poselství, jež nám zvěstovalo neštěstí, které vás postihlo. Sdílíme s vámi váš zármutek. Mínění našich rabínů je toto:

Pravíte, že francouzský král vás nutí přijmout křesťanství. Pokořte se, přijměte křesťanství jako vnucené, ale zachovávejte i nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích.

Pravíte, že vám chtějí vzít váš majetek. Učiňte ze svých synů kupce, abyste tak postupně *pomocí pokoutních obchodů odebrali majetek křesťanům*.

Stěžujete si, že křesťané ohrožují vaše životy. Učiňte ze svých synů lékaře a lékárníky, aby mohli *beztrestně škodit* životům křesťanů.

Ujišťujete nás, že boří vaše synagogy. Snažte se udělat z vašich synů křesťanské *duchovní a kanovníky*, a potom můžete vy *škodit* jejich církví.

Když dodáváte, že musíte snášet mnohá protivenství, učiňte ze svých dětí právníky, kteří se budou zabývat veřejnými záležitostmi, a tím si podrobíte křesťany, převedete na sebe jejich majetek a tak se jim pomstíte.

Neuchýlíte-li se od těchto pokynů, stanete se z ponížených sami mocnými a slavnými.

V. S. S. V. S. F. F. kníže Židů v Cařihradě, 21. dne měsíce kislev 1489.“

Roku 1886 vyšla v Paříži kniha „La France Juiv“ („Židovská Francie“), jejímž autorem byl Edouard Drumont a která vyvolala pravou bouři. Velice výstižně a bojovně tam Drumont říká:

„1790 přichází Žid; během první republiky a prvního císařství vstupuje, potlouká se kolem, hledá své místo; za restaurace a červencové monarchie již sedí v salonu;

za druhého císařství uléhá do připravené postele a za třetí republiky začíná vyhánět Francouze z jejich vlastnictví a nutí je, aby na něj pracovali...“

Drumont byl svými nepřáteli označen za „antisemitu“, protože napsal knihu, v níž řekl pouhou pravdu. Avšak něco podobného prohlásil o několik let později také nejdůležitější časopis katolické Církve. V čísle ze 16. ledna 1898 „L’Osservatore Romano“, který vychází dodnes, tehdy psal:

„Žid vlastní většinu movitého i nemovitého majetku.

Peníze i obilí se bez užitku hromadí v jeho truhlicích a zásobárnách. Státní dluhy jsou v rukou několika málo Židů. Židy lze potkat v ministerstvech, armádě, válečném námořnictvu, ve státní správě, na univerzitách i v tisku, a to tak, že parodující první křesťany mohou říkat: *my jsme všechno*.

Pokud je národ, který má více než který jiný právo být antisemitský, pak je to Francie. Tím, že zajistil Židům politická práva, připravil *své vlastní otroctví*.

Neuvěřitelný pokrok židovského ovládnutí Francie začal rozšířením izraelské rodiny Rothschildů v mnoha zemích etablovaného finančního impéria, které judaismu otevřelo penězi všechny dveře země, a ještě se pak všechno zrychlilo po svržení druhé císařské říše roku 1871. Tento postup trvá dodnes.

Veškerý úpadek francouzského života ve všech oblastech je přímo nebo nepřímým dílem judaismu. Byl to Žid a zednář Gambetta (později svými vlastními „bratry“ zlikvidovaný), který – inspirován jiným Židem, Crémieuxem (zakladatelem Alliance Israélite Universelle a ministrem Napoleona III.) – vyhlásil roku 1876 válku katolické Církvi. Jednalo se o válku oficiální, židovsko-zednářské Francie, jež s francouzským lidem neměla nic společného. Roku 1882 jiný Žid, Jules Ferry, prosadil ve francouzském parlamentu zákon o zednářské „laicistické výchově“ a zákaz katolickým kongregacím provozovat školy. Další francouzský Žid, Alfred Naquet, připravil předlohu zákona o rozvodech, který byl komorou schválen a připravil křesťanskou rodinu ve Francii o jakýkoli význam. Později vypracoval Žid Grunbaum-Ballin zákon o odluce katolické Církve od státu, zákon, který byl zednářskou většinou v parlamentu přirozeně rovněž schválen.“

Francouzský stát ničící a Židy vedené hnutí pokračovalo i ve 20. století. Páni století se již svých obětí tak snadno nevzdali. Stejnou zločinnou rukou byla Francie vehnána do první světové války. Sotva hrozná válka skončila, byl „zvolen“ židovský „premiér“ Deschanel. Roku 1936 likvidovala Francii „demokratická“ diktatura socialisticko-komunistické Lidové fronty pod vedením Žida Léona Bluma. Poté byla do druhé světové války vtažena týměž Židem, který všude hledal a nacházel spojence proti německému nacionálnímu socialismu. Když pak Francie „vítězně“ vyšla z války, prošla ohavnou periodou likvidování svých nejlepších synů – mezi nimi maršála Pétaina – Židy a komunisty obviněnými z „kolaborace s nepřítelem“. V následujících dvanácti letech se vystřídalo 23 vlád, dočasně vedených zednáři nebo Židy jako Pierre Mendès France, Jules Moch, Edgar Faure a dalšími, kterým se podařilo zničit koloniální říši a ponížit Francii.

Jestliže Severní Ameriku ovládá nakonec pět a půl milionu Židů, které řídí Americko-židovský kongres, newyorský kahal a sanhedrin (tajná vláda), různé korporace a kolem 6 000 židovských organizací, pak je dnešní Francie ovládána asi

300 000 izraelitů, kteří disponují zhruba stovkou více či méně skrytě pracujících organizací, rozmístěných v mateřské zemi i ve zbytku kolonií.

Vysvětlení skutečnosti, že se 300 000 Židů dokázalo zmocnit osudu více než 40 milionů Francouzů, spočívá v tom, že židovské spiknutí proti francouzskému národu je o sto let starší než spiknutí proti americkému lidu. Mám zde na mysli organizované spiknutí, neboť na ten či onen způsob Židé vždy konspirovali proti ostatním národům. Ve Francii začalo spiknutí revolucí roku 1789, kdežto v Americe dosáhlo větších rozměrů jen sotva před začátkem našeho (20.) století, především v souvislosti s „poklidnou invazí“ velkých mas východoevropských Židů do Spojených států. Pět a půl nebo šest milionů izraelitů, kteří nyní v Severní Americe drží pevně v rukou moc, ovládlo během krátké doby a absolutním způsobem i všechny ostatní americké státy, pokud proti tomu nepřijaly nutná opatření. V současnosti mají Židé již nesmírný politický vliv jak v Kanadě, tak také v latinskoamerických republikách, a rovněž tak všude stojí od počátku zednářstvo potají pod komandem a ve službách judaismu. A to bez toho, že by více než 90 procent zednářů křesťanského původu (především tzv. zednářští „pěšáci“, neforemné stádo bez vlastního úsudku) mělo o skutečném stavu věci jasno nebo alespoň podezření. ... Zednářská tvrzení, že jsou sdružením na podporu „bratrství“ mezi lidmi, „svobody“ národů, „pokroku“ vědy atd., nejsou ničím jiným než propagandistickou lží, kterou ukolébávají prostáčky... nebo také ctižádostivce.

Ohledně mocenských oblastí stačí zmínit hospodářskou nadvládu, která se nezdolitelně šíří do Kanady i Latinské Ameriky. Pod záminkou „severoamerických kapitálových investic“ se postupně zmocňuje kontroly průmyslu i všech dalších životně důležitých hospodářských oblastí amerických zemí. Je známo, že „americké investice“ v latinskoamerických státech dosahují ročně zhruba sedmi miliard dolarů a v Kanadě 1,3 miliardy. Z toho je možno usuzovat na rozsah hospodářských sektorů, které se rok co rok dostávají pod kontrolu severoamerických izraelitů. Je docela dobře možné, že již během velmi krátké doby všichni Kanaďané a Jihoameričané budou ve svých vlastních zemích pracovat jako otroci pro ještě větší zbohatnutí židovských pánů, kteří sedí kdesi v New Yorku nebo v nějakém letovisku v Izraeli.⁴²

Vraťme se však k vlastnímu tématu této kapitoly. Na tomto místě uvedu jména, sídla, postavení atd. izraelitských spolků a sdružení, které pod různými označeními tvoří síť organizací, jimiž Židé v současnosti ovládají Francii. Nejsou rozhodně všechny, protože zde mohu kvůli rozsahu uvést jen některé z nich:

Alliance Israélite Universelle se sídlem v Rue La Bruyère 45, IX. okres, Paříž, založená Židem Adolphe Crémieuxem, ministrem Napoleona III., a dnes řízená židovským prezidentem René Cassinem, viceprezidentem francouzské státní rady. Univerzální izraelitská aliance mimo jiné provozuje 130 židovských škol.

Reprezentativní rada Židů Francie, rovněž se sídlem v Rue La Bruyère 45, IX. okres, Paříž, o sobě tvrdí, že reprezentuje postavení judaismu ve Francii ohledně všech „specificky židovských“ problémů a klade si za úlohu garantovat bezpečnost a práva Židů.

⁴² Skutečně tomu tak bylo v první polovině 20. století, kdy si Rothschildové i jejich další souvěrci ze zisku svých neproduktivních gigantických úvěrových obchodů nechávali stavět nepředstavitelně luxusní paláce a letoviska...

Federace židovských obcí Francie se sídlem v Rue Saint Lazare 29, IX. okres, Paříž, jejímž předsedou je jistý Jefroykin. Organizace je pověřena koordinováním činnosti různých izraelitských a sionistických svazů Francie i podporou z ciziny přicházejících Židů.

B'nai B'rith de France, francouzská sekce výlučně židovského zednářského řádu stejného jména, jejíž členové kontrolují francouzské zednářstvo. Má sídlo v Rue Saint Didier 46, XVI. okres, Paříž. Je řízena výborem, jehož členy jsou David Bloch a Gaston Kahn jako čestní prezidenti, úřadující (1957) prezident Raymond Geisman, viceprezidenti dr. J. Berkowitz a Leopold Cahn, generální tajemník dr. W. Netter, asistenti tajemníka Erwin Neu a Maurice Moch, pokladník M. G. Ettlinger, jeho pomocník M. Esquier, „dozorce“ M. Harouche, a S. Epstein, Louis Horovitz, Theo Klein, J. Koronczych, G. Jakob, S. Amon, M. Coența a I. Fink jako členové.

Židovský světový kongres se sídlem v Avenue des Champs Elysée 78, VIII. okres, Paříž, jehož samotný název již prozrazuje „okupaci“...

Spojený židovský sociální fond se sídlem v Rue Teheran 19, VIII. okres, Paříž, se zabývá sbírkami a distribucí finančních i jiných prostředků, které jsou pak dávány k dispozici pomocnou organizací pod předsednictvím židovského „barona“ Guy de Rothschilda.

Konzistorní sdružení Paříže, židovská organizace se sídlem v Rue Saint George 17, IX. okres, Paříž, sdružující židovské obce v pařížské aglomeraci. Je pod vedením izraelitské „konzistoře“ Paříže v čele s prezidentem „baronem“ Alainem Rothschildem a fakticky ji řídí velkorabín Mayer Jais.

Dále Židé disponují následujícími, rovněž v Paříži sídlícími velkými organizacemi: evropská filiálka American Jewish Committee, Agence Juive, Sdružení bývalých židovských frontových dobrovolníků, Sdružení polských Židů ve Francii, Sefardská „náboženská“ obec v Paříži, Bund (Unie židovských socialistů), Židovské historické dokumentační ústředí, Všeobecná sionistická pokroková strana, Sionistická federace Francie, Unie židovských studentů Francie, Unie sefardských Židů Francie, Organizace revizionistických sionistů, Liberální izraelitská unie, Francouzská federace internacionálních izraelitských organizací, Francouzská federace průmyslových organizací sionistických žen, Unie Židů pro „odpor“ a vzájemnou pomoc, Izraelitští ilumináti Francie, Kroužek Bernarda Lazare, Federace židovských uměleckých živnostníků, atd., a kromě toho množstvím menších organizací, klubů, spolků, „lůží“, atd.

Kromě těchto organizací disponuje judaismus sítí „izraelitských náboženských obcí“ se sídly v různých městech Francie i Alžírsku, s jejichž pomocí kontroluje provincie. Ústřední vůdčí orgán této sítě se nazývá „Unie izraelitských náboženských obcí ve Francii“. Má sídlo v Rue de la Victoria 44, XIX. okres, Paříž, a kromě jiných „cílů“ dohlíží na náležitý „respekt“ vůči materiálním a morálním zájmům judaismu. Jejím prezidentem je „baron“ Guy de Rothschild s viceprezidenty Ad. Caenem a A. Bernheimem. Pokladníkem je Jules Blum, generálním ředitelem Marcel Sach a tajemníkem Henry Levi. Kromě toho jsou její „dobří funkcionáři“ pod oficiálním dohledem francouzského velkorabína Jacoba Kaplana.

Řečená Unie náboženských obcí sdružuje 52 společnosti v několika dalších francouzských městech.

Židovské organizace Francie vydávají 16 novin a časopisů výhradně pro vlastní potřebu, nehledě již k tomu, že prakticky všechny „francouzské“ noviny a časopisy se dnes nalézají v židovském vlastnictví nebo jsou přinejmenším kontrolovány židovskými řediteli a redaktory, jak ještě dále uvidíme.

Na začátku kapitoly jsem uvedl, že v současnosti je ve Francii přibližně 300 000 izraelitů, z nichž asi polovina žije v Paříži. Ovládají francouzské hlavní město stejně tak, jako New York, a mnozí Francouzi proto svou metropoli nazývají „Parisalem“... Mezi 300 000 francouzskými Židy je kolem 2 000 „osobností“ ve „francouzské společnosti“, které mají přímou kontrolu nad všemi oblastmi života Francie. Protože mám k dispozici „katalog“ těchto 2 000 individuů i jejich činnosti, sestavený francouzskými vlastenci, uvedu zde alespoň některé izraelity, kteří tvoří židovskou elitu Francie. Již samotná jejich „činnost“, titul a postavení podávají vysvětlení chaosu dnešní Francie:

I. P. Abecassis, ředitel kasina v Touquetu.

Joseph Aboulker, organizátor alžírského státního převratu roku 1942.

Stephane André Aboulker, generální ředitel „Films de la Tour“. (Později ještě uvidíme, že celý francouzský filmový průmysl je stejně jako severoamerický, mexický, i další doslova prošípován Židy; odtud také „pikantní“ a francouzské filmy, které jsou v některých křesťanských zemích zakázané jako hotová škola zločinu, prostituce, mravního úpadku a zkázy tradiční křesťanské morálky.)

Marcel Abraham, generální inspektor veřejného školství, bývalý kabinetní šéf ministerstva pro národní vzdělávání a člen francouzského zastoupení při UNESCO.

Paul Abraham, ředitel národní konzervatoře dramatického umění.

Anouk Aimée, dcera Henry Dreyfuse, zvaného Murray, filmová „herečka“, Židy vychvalovaná jako „exotická“, a průkopnice nestoudné filmové pornografie ve filmu „Milenci z Verony“, karikatury nesmrtelného Shakespeara drama „Romeo a Julie“.

André E. Algazy, filmový producent a ředitel „Mitropa Film“, narozený 1892 v Bukurešti.

Charles Alphand, diplomat, dříve velvyslanec Francie v Bernu a dlouholetý velvyslanec v Moskvě.

Hervé Alphand, velvyslanec ve Washingtonu.

Georges Altman, bývalý redaktor ilegálních novin „Franc-Tireur“ a poté jejich šéfredaktor.

Isaac Altman, správní ředitel lotrinské Společnosti kovových výrobků a Nové společnosti pro metalurgii.

André Gillois, vlastním jménem Maurice Diamant-Berger, dlouholetý hlasatel francouzského vysílání BBC v Londýně za války, někdejší zpravodajský redaktor Francouzského osvobozenického výboru v Londýně, nyní novinář a spolupracovník rozhlasu a televize v Paříži.

Annabella, ve skutečnosti Schwob, bývalá manekýna „Haute Couture“ a dnes „velká“ (?) francouzská herečka.

Madame Gaston Antignac, rozená Golda M. Goldmanová, vedoucí Franco-Anglo-American Press Relations.

André Aron, prezident a generální ředitel kontinentální společnosti „Cinemathique“ a člen řídicího výboru odborů francouzských filmových producentů a exportérů.

Raymond Aron, spisovatel a novinář, bývalý šéfredaktor „La France Libre“ v Londýně (1941) a francouzských novin „Combat“.

Robert Aron, novinář, člen řídicího výboru „L'Ordre Nouveau“, redaktor listu „Figaro“ a člen představenstva Spojeného židovského sociálního fondu.

Jean Pierre Aumont, správně Salomon, filmový herec a manžel zemřelé dominikánské herečky Marie Montesové.

Hraběnka Jean Claude D'Aymery, rozená Solange Fouldová. Působí to dosti podivně u Židů, kteří přece zničili monarchii a aristokracii Francie i dalších zemí, že se tak zhlíží ve „skvělých“ šlechtických titulech...

Simon Barstoff, filmový producent, narozený 1902 v Oděse, ředitel společnosti „S. B. Film“.

Moreno Baruch, asistující pokladník sefardského „kulturního“ sdružení. Obě jeho jména jasně vypovídají o tom, že jde o potomka Židů, kteří po rekonkvistě Španělska byli králem donuceni opustit svou „milovanou Sefardii“.

Victor Basch, dlouholetý prezident Ligy pro lidská práva a bývalý prezident výboru Národního shromáždění Francie. Liga lidských práv byla od samého počátku židovskými zednáři vytvořenou a podporovanou institucí.

Paul Bauman, prezident a generální ředitel velkomlýnů ve Štrasburku i severní Francii, jednatel společnosti velkých mlýnů v Bruselu, v Pantin-Paris, v Marseille i Costimexu, a alsaských uhelných dolů.

Moses W. Beckelman, narozený 1906 v New Yorku, bývalý asistent ředitele uprchlického výboru v Londýně a uprchlické organizace OSN, a také generální ředitel American Jewish Joint Distribution Committee v Paříži.

A. Bedarride, dlouholetý člen kolegia Velkých rytířů Velkého Orientu Francie (zednářské vlády Francie) a dlouholetý redaktor listu „L'Acacia“ (akát je erbovní rostlinou zednářstva).

Jean Bellaiche, redaktor novin „L'Express“, jejichž majitelem je Žid Pierre Mendès France.

Teophile Benchimol, ředitel automobilové společnosti, člen Rotary klubu (zednář) v Agadiru.

Jacques Benoit Levy, technický propagační poradce unie „International Film-Press“, poradce divadel i společností „Cinemonde“ a „Film Français“.

Jean Benoit Levy, ředitel filmového oddělení UNESCO i autor a režisér 400 pedagogických filmů!

Gaston Bensan, dlouholetý jednatel novin „Ce Soir“, dlouholetý pokladník Národní federace francouzského tisku a pařížských novinářských odborů.

Léon Benzaquen, ministr pošt, telegrafů a telefonů v Maroku.

Bernheim, tajemník správní rady Národní francouzské tiskové společnosti.

Adolphe Bernheim, viceprezident francouzských odborů filmových ředitelů.

André Bernheim, ředitel filmové společnosti „A. Bernheim“ a zaměstnavatel herců Jeana Gabina, Pierre Brasseura a Danielle Darrieux.

G. Bernheim, jednatel obchodního domu „Galerias Lafayette“.

Hubert Bernheim, jednatel a generální ředitel továren „Ethel“, prezident obchodní burzy ve Štrasburku, člen průmyslové a obchodní komory i příslušník Rotary klubu tamtéž.

Bessis, francouzský konzul v Riu de Janeiru.

Albert Bessis, ministr obnovy a výstavby v Tunisu.

Aristide Blank, syn rumunsko-židovského bankéře Blanka, dlouholetý ředitel listu „France Soir“ a rovněž dlouholetý generální tajemník Národní federace francouzského tisku, člen židozedaňského výboru „Romain Rolland“.

Marcel Bleustein Blanchet, prezident a generální ředitel „Publicis“, generální ředitel „Regie Presse“ (40 francouzských novin), generální ředitel propagačního oddělení novin „Le Figaro“ a člen představenstva Spojeného židovského sociálního fondu.

Bloch, inspektor pařížské Akademie a člen výboru pro dohled a kontrolu publikací pro mládež. ... Není divu, že Francie je plná pornografie...

Jules Blum, importér a exportér kožešin, pokladník Izraelitské ústřední konzistoře a člen pařížského Rotary klubu.

Léon Blum, již nežijící, bývalý šéf francouzské socialistické strany, premiérem Francie zvolený (?) prostřednictvím Lidové fronty roku 1936 a znovu 1946 prezidentem státní rady.

Paul Blum, majitel obchodního domu „Aux Villes de France“ v Paříži, soudce pařížského obchodního soudu a člen Rotary klubu v Colmaru.

André Albert Blumel (Blum), bývalý ředitel kabinetu Léona Bluma (1936) a ministerstva vnitra v letech 1944 až 1945, kdy bylo Židy ve Francii zavražděno více než 300 000 Francouzů pod záminkou „kolaborace“ s Němci. Žid Blumel je také prezidentem Hnutí proti antisemitismu, rasismu a za mír. ... Je rovněž prezidentem Keren Kayemeth Leisrael (Židovského národního fondu) i prezidentem Židovského akčního výboru proti německému znovuvyzbrojování.

Maxime Blumenfeld, doyen francouzského „diplomatického“ tiskového sdružení.

Georges Boris, mimořádný poradce francouzského státu, generální pokladník Ligy za lidská práva. Bývalý šéf kabinetu prezidenta (Léona Bluma) v roce 1938; ministr vnitra prozatímní vlády v Londýně (1942-1944). Někdejší poradce Menděse France pro misi prezidentské rady roku 1954, kdy Francie (zaprodaná Menděsem Francem) kapitulovala v Indočíně před komunisty.

Pierre Breauberger, filmový producent, ředitel filmových společností „Phanthéon“, „Neofilm“ a „France-Opera-Film“, viceprezident odborů producentů „pedagogických“ dokumentárních filmů, člen ředitelského výboru odborů „francouzských“ filmových producentů a exportérů.

Jules Braunschwing, viceprezident Alliance Israélite Universelle.

Claude Briac, vlastně Paul Fraenkel, zaměstnavatel herců Louise Mariana, Ericha von Stroheim, George Guetary, Maria Casadesa, Suzy Delairové, atd., dlouholetý redaktor novin „Ce Soir“, „Samedi-Soir“ a časopisu „Cinemonde“.

Pierre Brisac, divizní generál, manžel Edith Crémieuxové, příbuzné zakladatele Alliance Israélite Universelle a důvěrný spolupracovník vrchního velitele francouzských ozbrojených sil v Německu od roku 1953.

Jean Brunschwig, filmový producent a generální tajemník společností „Film Morceau“ a „Kleber-Film“.

Jacques Brunschwig Bordier, generální správní inspektor ministerstva vnitra, člen komise pro udělování „francouzské medaile odboje“, atd.

René Brunschwig, generální ředitel divadla Opera Comique v Paříži a Theater Saint Georges.

Jean Brunschwig, šéf tiskové agentury Agence France Presse v (židozednářské) Evropské radě.

Yves Brunschwig, asistující generální tajemník francouzské mise UNESCO.

Charles Burguet, vlastně Levy, filmový producent, zakladatel společnost „Film Azur“ a prezident „Centro-Cinema“.

Hrabě Cahen D'Anvers (dříve Cohen), čestný prezident banky Crédit Franco-Canadien a jednatel společnosti „Penarroya“.

Jean Cahen Salvador, delegát francouzské vlády při („antikomunistické“) alianci NATO, bývalý „expert“ OSN a UNESCO, atd.

Julien Cain, generální jednatel Národní knihovny a ředitel francouzských knihoven. Člen francouzské komise při UNESCO a člen správní rady francouzského rozhlasu.

Caron, správně Michel Aron, pařížský novinář.

René Samuel Cassin, viceprezident francouzské státní rady, prezident Alliance Israélite Universelle, viceprezident komise pro lidská práva, člen francouzské mise při UNESCO, člen čestného výboru Mezinárodní ligy proti antisemitismu, prezident správního výboru Národní správní školy a majitel „francouzských“ novin „Ici Paris“.

Maurice Cassorola, rabín templu B'rith Schalom.

Samuel Catarivas, ředitel školy Talmudu a Tóry, a člen ústředního výboru řádu Misraim (výhradně židovské větve zednářstva).

Marc Chagall, v ruském Vitebsku narozený malíř, předchůdce „surrealismu“ a průkopník současného úpadku veškerého malířství.

André Citroën, majitel stejnojmenné automobilky.⁴³

Max Clanc, prezident a generální ředitel naftařské společnosti „Petroles Lubridor“ a prezident Francouzsko-izraelské obchodní komory.

Antonio Cohen, dlouholetý právní poradce (komunistické) Všeobecné konfederace práce a velmistř Grande Loge de France, hlavy francouzského zednářstva.

Jack Cohen, filmový producent a generální ředitel společnosti „International Film-Produktion“.

Sam Cohen (Samuel Cahen Akin), novinář, dlouholetý zpravodajský šéf novin „Matin“ a šéfredaktor novin „France Soir“.

⁴³ Další velký výrobce automobilů ve Francii, Renault, byl po válce nepodloženě obviněn z kolaborace a továrna mu zestátněna. Přímo klasická ukázka „vyřízení“ nežidovské konkurence; pozn. editora.

Marcel Cohen, studijní ředitel Sorbonny, spolupracovník několika novin a člen Národní komise spisovatelů Francie.

Tito Cohen, vedoucí sociální a kulturní sekce Spojeného židovského sociálního fondu.

Eddie Constantine, jeden z „nejlepších filmových herců a zpěváků“.

Paul Dassault, francouzský armádní generál, pravým jménem Bloch, člen „Čestné legie“ a dříve šéf vojenského kabinetu André Maginota, atd.

Marcel Diamant Berger, někdejší ředitel rozhlasu a dnes organizátor rozhlasového a televizního vysílání.

Georges Dreyfus, prezident Federace průmyslových a obchodních seskupení pařížské aglomerace.

Robert Dreyfus, jednatel tabákové společnosti „Bonton“.

Danielle Dupréová, správně Stahlová, židovská zpěvačka, která sloužila modelem rytci Clémentu Serveauovi pro ženský profil na pěti tisíci frankové bankovce.

Jean Ellissen, jednatel společností „Pathé-Consortium-Cinéma“, „Publications Periodiques“, a také elektrárenské a plynárenské společnosti na Madagaskaru, ředitel Všeobecné průmyslové společnosti pro Francii a zahraničí, jednatel Společnosti technických služeb pro zkapalněný plyn i společností „S.O.R.E.R.A.“, „Engetrap“ a „Editions Amiot-Dumont“.

Edmond Epstein, vydavatel, ženatý s dcerou Antoine Pinaye, několikanásobného francouzského premiéra.

Philippe Erlanger, šéf umělecké výměnné služby francouzského ministerstva zahraničí, zakladatel „proslulých“ filmových festivalů v Cannes, kde se každoročně předvádějí „nejlepší filmy“ světa a jsou „odměňovány cenami“. Jako dobrý Žid je Erlanger současně členem ústředního výboru Alliance Israélite Universelle.

Madam Edgar Faureová, rozená Lucie Meyerová, je ženou Žida Edgara Faureho, prezidenta ministerské rady během zrádné ženevské konference (1955), které se zúčastnili také Bulganin, Chruščov, Eisenhower, Eden, Faure a další tzv. „pacifističtí“ a „koexistencialističtí“ padouši internacionálního kalibru. Madam Faureová je ředitelkou časopisu „La Nef“.

Hraběnka Pierre de Faydit de Terssac, rozená Marie Louise Dreyfus-González de Andia. (Za povšimnutí stojí židovská infiltrace francouzské aristokracie pomocí smíšených sňatků mezi bohatými Židovkami a zchudlými šlechtici, kteří ve většině případů zapřeli své náboženství, aby dostali věno svých izraelitských žen, jež byly rabíny zmocněny k uzavírání takových manželství, která dávají Židům možnost pronikat do křesťanské šlechty a zevnitř ji rozkládat. Totéž se stalo s anglickou tzv. „aristokracií“, která je nyní více židovská než anglická.)

Jean Louis Finot, vlastně Finkelhaus, ředitel časopisu „Revue Mondiale“, dlouholetý redaktor listu „Semaine de Paris“ a generální tajemník „Samedi Soir“, atd.

Maurice Fischer, v současnosti velvyslanec Izraele ve Francii, a dříve, když byl ještě „Francouz“, politický tajemník „Agence Juive“ v Paříži.

Fouldové, rodina židovských finančníků a velkoprůmyslníků, kontrolující ve Francii rozsáhlé hospodářské oblasti, úzce spřízněná s dalšími dynastiemi židovských bankéřů a průmyslníků ve Francii i jiných zemích, jako jsou rodiny Lazard,

Dupont-Halphen, Ephrussi a Gunzburg. K rodině Fouldů patří mj. hraběnka Rous-
sel de Courcy a markraběnka Alexandre de Breteuil.

Marcel Franck, průmyslník, jednatel různých společností a poradce francouz-
ského zahraničního obchodu, zakladatel francouzského Rotary klubu.

Furtado-Heine, rodina židovských bankéřů 19. století, z níž pochází tak mnoho
dnešních francouzských „šlechticů“, mezi nimi vévodkyně de Camastra, princezna
de Murat, baronka de Lejeune, hraběnka de Lubersac, kněžna de Moskova, atd.

Charles Gombault, správně Weiskopf, ředitel politické redakce listu „France-
Soir“.

H. Goudchaux, ředitel muzea v Louvre.

Jean Grunenbaum, generální ředitel pařížských pošt, producent rozhlasového
a televizního vysílání, prezident a generální ředitel všeobecné elektrárenské společ-
nosti „Poste Parisien“, atd.

Grunenbaum-Ballin, čestný sekční šéf státní rady, prezident dvou sekcí národní
rady pro veřejné, krajské a komunální služby, a autor zákona o odluce Církve od
státu.

Jean Emile Guggenheim, průmyslník, prezident hutní a důlní společnosti, a rov-
něž poradce zahraničního obchodu.

Alexis de Gunzburg, správce Eiffelovy věže v Paříži.

Baron Jean de Gunzburg, ženatý s Madeleine Hirschovou z rodiny „Hearstů“,
kontrolující americký tisk.

Haguenau, šéf služebny „Mezinárodních leteckých organizací“ civilního a ob-
chodního letectví Francie.

Heine, rodina židovských, z Německa pocházejících finančníků, jejichž dnešní
příslušníci mají ve Francii rozsáhlé „zájmy“. Jedna z dcer Michela Heineho se sňat-
kem změnila ve vévodkyni de Richelieu a později v monackou princeznu...

Jean Maurice Herman, šéfredaktor listu „Cahiers Internationaux“, tajemník pod
komunistickou CGT spadajících odborů národních novinářů, prezident Mezinárod-
ní novinářské organizace a spolupracovník různých „francouzských“ novin.

Salomon Hirsch, finančník a bývalý viceprezident (zednářské) Radikální a Radi-
kálně socialistické strany.

Gilbert Hirsch Ollendorff, v současnosti známý pod jménem Gilbert Grandval,
velvyslanec Francie a bývalý francouzský vysoký komisař v Maroku. Vynořil se
v souvislosti s masakrem Francouzů roku 1955 v Maroku.

Georges Huysman, státní poradce, někdejší generální tajemník prezidiálního úřa-
du republiky, generální ředitel Společnosti krásných umění a člen ústředního výbo-
ru Alliance Israélite Universelle.

Marcel Idzkowsky, novinář a generální tajemník divadla Comédie Française.

Albert Igoïn, pravým jménem Haim David Jaller, roku 1915 v Rumunsku (Tar-
gul Frumos) narozený a 1938 naturalizovaný židovský finančník, dříve funkcionář
v kabinetu komunistických ministrů Greniera, Billoux a Tillona. Prezident společ-
nosti „France Navigation“, jednatel a hlavní akcionář Pařížské bankovní společnos-
ti. (Povšimněme si těsné spolupráce mezi židovským komunismem a izraelitsko-
francouzskými vysokými financemi, jak se ukazuje právě na příkladu tohoto fi-
nančníka, který je současně ekonom, bankéř a komunista.)

Jacques Duclos, druhý šéf francouzské komunistické strany.

Fernand Javal, prezident a generální ředitel podniku „Perfumes Houbigant“ a člen Rotary klubu v Paříži.

Kahn, francouzský admirál, čestný prezident francouzské sekce „Mořeplavební ligy Izraele“.

Robert Kahn Schriber, průmyslník a honorární konzul v Uruquayi.

Henry Klarsfeld, prezident a generální ředitel společnosti „Paramount“ pro Francii a viceprezident „Národní federace filmových půjčoven“.

André Kostelanetz (Costelani), proslulý dirigent, ženatý s francouzskou zpěvačkou Lily Ponsovou.

Lazardové, finanční rodina, které patří banka „Lazard Frères et Cie“ s pobočkami v celém západním světě. Mnozí členové rodiny se pyšní „šlechtickým“ titulem.

Pierre Lazareff, generální ředitel listu „France Soir“, bývalý šéf francouzské válečné zpravodajské služby v New Yorku (Hlas Ameriky) a později v Londýně. Generální ředitel listů „France Dimanche“, „Journal de Dimanche“, „Elle“, „Femina“, „Practique“, „Cahiers d'Elle“ a „Votre Enfant“, člen ředitelského výboru „Paris Presse“, technický poradce listů „Réalités“, „Benjamin“ a „Régie-Press“, jednatel „Jardin de Modes“ a „Femmes d'Aujourd'hui“, ředitel sbírek „Air du Temps“. Židovský specialista na časopisy pro ženy a děti!

Robert Lazurick, právník a novinář, bývalý kandidát komunistické a socialistické strany.

Bernard Lecache, ředitel listů „Journal de Dimanche“ a „Droit de Vivre“, prezident Mezinárodní ligy proti antisemitismu.

Maurice Lahmann, ředitel divadel Porte Saint Martin, Ambigú, Renaissance, Marivaux, Magador, Edouard VII, Empire, Châtelet, atd., viceprezident odborů pařížských divadelních ředitelů.

P. E. Levy, šéf sekretariátu městské rady Paříže.

Louis Dreyfus z rodiny židovských bankéřů, loďařů a obchodníků s obilím; její členové kontrolují ve Francii obrovský majetek.

Charles Lussy, vlastně Ruff, poslanec za Vaucluse, bývalý redaktor komunistických novin „L'Humanité“ a později předseda socialistické frakce francouzského parlamentu.

Georges Mandell, vlastně Rothschild, dříve osobní tajemník Clémenceaua, někdejší ministr pošt a vnitra, popravený německými jednotkami.

André Maurois, ve skutečnosti Emile Herzog, údajně „francouzský katolický spisovatel“, redaktor listu „Figaro“ a židovských novin „L'Express“.

René Mayer, prezident Evropského společenství pro uhlí a ocel, dříve generální ředitel Rothschildovy banky, bývalý spolupracovník Pierre Lavala (popraveného francouzskými „vlastenci“), několikrát ministr a premiér Francie po roce 1945... a viceprezident Alliance Israélite Universelle.

Gilbert Medioni, poradce pro zahraniční věci, zakladatel hnutí „France Libre“ v Mexiku (1940), býv. delegát Francouzského národního výboru v Mexiku (1942). Šéf zahraniční zpravodajské agentury v Londýně, někdejší poradce francouzského velvyslanectví v Caracasu a poté konzul v Leopoldvillu a velvyslanec v Monrovii.

Pierre Mendès France, právník, prezident ředitelského výboru „Cahiers de la République“ několikrát ministr a premiér po roce 1945, hlavní morální viník francouzské katastrofy v Indočíně, Maroku a Tunisu, zednář 33. stupně.

Jules Moch, rovněž Žid, dříve generální tajemník prezidiálního úřadu za Léona Bluma, někdejší člen generálního štábu „Forces Françaises Libres“ v Londýně a Alžíru, několikrát ministr a jednou premiér po roce 1945. Vskrytu šéf francouzské socialistické strany a delegát Francie při UNESCO, v odzbrojovacích komisích, atd.

Manuel Molina (sefard), burzovní novinář, generální tajemník Národní federace francouzského tisku a prezident důchodové pokladny tiskových „kádrů“.

Yves Montand, „nejlepší dramatický herec a zpěvák Francie“, v Benátkách narozený Žid, jehož skutečné jméno zní Y. Livi (Levy), které skrývá a vydává se za „Rumuna“. Je členem komunistické strany, „nadšený“ agitátor při každé příležitosti a měl za manželku Židovku S. Kaminkerovou, pod pseudonymem „Simone Signoretová“ známou komunistku, která se ve filmech (Dedée d'Anvers“ a La Ronde“) specializovala na role prostitutek a je „velkou herečkou“ francouzských kin. ... Duo Montand-Signoretová je „proslulé“ oblibou v komunisty ovládaných zemích. Během antikomunistického povstání maďarského lidu (1956), když pařížští studenti uspořádali demonstraci na jeho podporu, snažili se komunisté zorganizovat protiakci, na níž se také objevil „manželský pár“ Montand-Signoretová, který byl studenty málem zlynčován.

Michele Morganová, „proslulá“ francouzská herečka židovského původu.

Charles Roger Nathan (Nathan Cohen), prezident „Lionsa de Madagascar“, jednatel papírny „Cenpa“, severoafrické celulózky, solivarů v Dax a Ugine, „Internationale de Regie Co-interêts“ v Maroku, „Havaise Péninsulaire de Navigation“, atd.

Simon Nora (alias Aron), generální tajemník Národního účetního dvora a bývalý technický poradce židovských prezidentů státních rad Edgara Faureho a Mendèse Franceho.

Joe Nordmann, právník a obhájce komunistických novin „Lettres Françaises“ v procesu Krawtschenko (autora knihy „Zvolil jsem svobodu“).

Adolphe Osso, filmový producent, prezident a generální ředitel společnosti „Film-Vendôme“.

Henri Reuther, prezident a generální ředitel Banky zemí střední Evropy.

Charles Ronsac, ve skutečnosti Rosenzweig (toto židovské jméno je velice rozšířené v Evropě i obou Amerikách), ředitel zahraničního zpravodajství novin „Franc-Tireur“, šéfredaktor „Samedi-Soir“ a redaktor „Demain“.

André Rosenberg, novinář.

Salomon Rosenblum, ředitel laboratoří v Národním centru pro vědecká bádání.

Oreste Rosenfeld, dlouholetý šéfredaktor novin „Populaire“ a „poradce“ Francouzské unie.

Manuel Rosenthal, dirigent u „Radio-Télévision Française“.

Rothschildové, rodina židovských bankéřů z německého Frankfurtu. Rozdělila se do pěti větví, usazených ve Frankfurtu, Vídni, Londýně, Neapoli a Paříži. S růstem finanční moci rodiny Rothschildů (původně Amschel Meyer) začalo ve druhé polovině 19. století židovské panství nad Evropou, panství, které dnes dosáhlo své-

ho vrcholu. Pro představu, jak se Rothschildům podařilo pomocí peněz vnutit evropským státům svou „skrytou“ vládu, uvedu následně přehled státních půjček z let 1817 až 1848. Přehled je převzat z oficiální „The Jewish Encyclopedia“, díl X, str. 495, a nejde tedy o žádné „pomlouvání“. Zde jsou tedy „operace“ lichvářské rodiny:

- 1817 Prusku 1 500 000 zlatých;
- 1818 Prusku 5 000 000 zlatých;
- 1819 Velké Británii 12 000 000 liber;
- 1820 Rakousku 48 000 000 zlatých;
- 1820 Rakousku 20 800 000 zlatých;
- 1821 Rakousku 37 500 000 zlatých;
- 1821 Neapoli 18 000 000 dukátů;
- 1821 Sicílii 4 500 000 dukátů;
- 1822 Prusku 3 500 000 liber;
- 1822 Rusku 3 500 000 liber;
- 1822 Rusku dalších 6 500 000 liber;
- 1822 Neapoli 20 000 000 dukátů;
- 1823 Rakousku 2 500 000 dukátů;
- 1823 Rakousku dalších 25 000 000 dukátů;
- 1823 Francii 23 000 000 franků;
- 1824 Brazílii 3 200 000 liber;
- 1824 Neapoli 2 500 000 liber;
- 1825 Velkovévodství Hessenskému 6 500 000 zlatých;
- 1825 Brazílii 2 000 000 liber;
- 1829 Brazílii 800 000 liber;
- 1829 Brazílii dalších 25 000 000 zlatých;
- 1829 Vévodství Hessen-Homburg 1 750 000 zlatých;
- 1829 Hohenzollern-Hechingenu 260 000 zlatých;
- 1830 Prusku 4 500 000 liber;
- 1831 Belgii 50 000 000 liber;
- 1831 *Církevnímu státu* 16 000 000 franků;
- 1832 Belgii 2 000 000 liber;
- 1834 Rakousku 25 000 000 zlatých;
- 1834 Řecku 66 000 000 franků;
- 1834 Velkovévodství Hessenskému 2 500 000 zlatých;
- 1835 Velké Británii 15 000 000 liber;
- 1837 Vévodství Nassau 2 600 000 zlatých;
- 1839 Rakousku 30 000 000 zlatých;
- 1840 Vévodství Lucy 1 050 000 zlatých;
- 1840 Bádensku 5 000 000 zlatých;
- 1842 Rakousku 40 000 000 zlatých;
- 1843 Vévodství Lucy 1 120 000 zlatých;
- 1845 *Církevnímu státu* 2 160 000 zlatých;
- 1845 Bádensku 14 000 000 franků;
- 1847 Irsku jako hladovou půjčku 10 000 000 liber;

1847 Francii 250 000 000 franků;
1847 Hannoversku 3 600 000 tolarů;
1848 Bádensku 2 500 000 zlatých;
1848 Bavorsku 22 000 000 zlatých;
1848-1851 čtyři půjčky Hessensku v celkové výši 6 500 000 zlatých.

„Shora uvedené,“ říká židovská encyklopedie, „je seznam půjček, poskytnutých Rothschildy v rozmezí let 1817-1848. Celková částka obnáší 654 847 200 dolarů.“ Rozumí se, že tato čísla byla na tehdejší dobu ohromná, a stejně tak se rozumí samo sebou, že Rothschildové své půjčky poskytli jen za určitých „podmínek“, které byly převážně politické, čímž si židovští bankéři otevřeli dveře Evropy.⁴⁴

„Vůdčí motiv“ Rothschildů byl následující: „Když jde o poskytnutí úvěru, musí být dlužníkem stát...“, protože přes vlády států mohli Židé dosáhnout největšího vlivu. Přesto půjčovali Rothschildové také vysoké evropské šlechtě, zvláště německé a rakouské, protože i jejím prostřednictvím měli v ruce politiku Evropy. Takto Rothschildy vedené Židovstvo postupně získalo rozhodující vliv a proniklo do vůdčích vrstev křesťanských zemí Evropy. Nabývalo (kupováním nebo sňatky) šlechtických titulů, a od té chvíle dělalo všechno možné i nemožné k podvracení a likvidování křesťanství, což i dnes činí všude včetně zemí Ameriky.

Potomků Rothschildů ve Francii je spousta a jsou mezi nimi čtyři „baroni“ Alain, Elie, James a Guy, i mnoho „princezen“ „hraběnek“, „vévodkyň“ a mnoha dalších šlechtických titulů. Nejvýznamnější postavou „francouzské dynastie“ je dnes baron Guy de Rothschild, podílík banky „Rothschild Frères“, prezident Výzkumné společnosti severu, Severní dráhy, správce francouzského zbrojařství, prezident Generální konzistoře izraelitů Francie a Alžírsko, prezident pomoci Izraeli, atd. (Kdo by se chtěl blíže seznámit s historií Rothschildů, měl by si přečíst knihu Angličana Winstona E. Kinga „Rothschildové, magie zlata“.)⁴⁵ Pokračujme zase v našem přehledu:

A. Rousselle, správně Dreyfus, zakladatel Všeobecné tiskové agentury.

Helene Rubinsteinová, „princezna“ Artchil Gourielli-Tchkonja, polská Židovka, zakladatelka „salonu krásy“ a kosmetické laboratoře, nesoucí její jméno. Tyto módní, kosmetické a zkrášlovací salóny využívají křesťanské ženy jako pokusné objekty. Protějškem Rubinsteinové v USA je Žid Max Factor.

Hraběnka Paul Rafelis de Saint Sauveur, rozená Jacqueline Citroën, dcera majitele stejnojmenné automobilky.

Robert Salmon, ředitel listu „France-Soir“, generální ředitel společnosti „France Edition et Publication“, jednatel společnosti „Franpar“ („France-Soir“ – „Paris-Presse“, „Journal de Dimanche“, atd.), generální tajemník Federace tisku, vicepre-

⁴⁴ Na stejném principu jsou postaveny také půjčky Mezinárodního měnového fondu a Světové banky, ostatně dodnes skrytě kontrolované Rothschildy. O „výhodnosti“ takových půjček se mohl přesvědčit každý sám: přechod národního majetku do vlastnictví židovských bank, rostoucí nezaměstnanost, inflace, permanentní zdražování, atd. Zde je také vysvětlení volání domácích poskoků skryté světové vlády po ještě vyšší „zadluženosti“ a údajné výhodnosti všech možných forem úvěrů; pozn. editora.

⁴⁵ Je uveden pouze německý překlad titulu: „Rothschild, die Magie des Goldes“; pozn. překl.

zident společnosti „Přítelkyně demokratického tisku“, zakladatel „Hnutí na obranu Francie“, dlouholetý radní města Paříže, atd.

Cyril Samana, šéf hospodářského zpravodajství Agence France-Presse.

Scali, správní tajemník Radikální a Radikální socialistické strany (zednář).

Maurice Schumann, poslanec Republikánského lidového hnutí, novinář a člen výboru Mezinárodní ligy proti antisemitismu.

Edmond See, dlouholetý prezident *filmové cenzury*, instituce, pověřené nikoli eliminováním nemravností a oplzlostí, nýbrž jen toho, co by ve skutečných Francouzi produkováných filmech mohlo být Židům „nepříjemné“.

Servan-Schreiberové, rodina židovských novinářů, vlastníci „Les Echos“ (hospodářský a finanční list) a „L'Express“ (politický list, sledující linii Mendèse France). V Paříži je nějakých deset „proslulých“ novinářů, členů této rodiny, mezi nimi Emile Servan-Schreiber, ředitel novin „Les Echos“ a viceprezident zahraničního výboru Alliance Israélite Universelle, a Jean Jacques Servan-Schreiber, ředitel novin „L'Express“ a bývalý redaktor rovněž židovských novin „Le Monde“.

Henri Smadja, bývalý člen velké rady Tuniska, generální ředitel novin „Combat“ a „La Presse“ v Tunisku a viceprezident odborů pařížského tisku.

Sternové, rodina židovských bankéřů s různými „princeznami“ a „hraběnkami“, zaujímající důležitá postavení v hospodářství, politice, tisku a pod.

Roger Stora, někdejší soukromý tajemník Pierra Lavala.

Emile Ten (Tenenbaum), technický ředitel Agence Intercontinentale a obrazové služby Agence France-Presse.

Maurice Thorez, šéf francouzské komunistické strany.

Henry Torres (sefard?), dlouholetý redaktor komunistických novin „L'Humanité“, „Journal du Peuple“, atd.

Jules Uhry, redaktor „L'Humanité“, „L'Ere Nouvelle“, „Populaire“, „Radical“ a „Cri Populaire de l'Oise“, vesměs židovsko-zednářsko-komunistické listy.

Christian Valensi (Valencia?), člen státní rady, podílňík banky Lazard Frères et Cie., jednatel „Sofíny“, „Francouzsko-čínské banky“, „Crédit Mobilier-Industriel“, „Plavební společnosti lodních dopravců“ a také „francouzský“ delegát na sionistickém hospodářském kongresu v Jeruzalémě.

Arthur Veil Picard, jednatel distribuční společnosti Coca Coly „Etablissement Pernod“, která je rovněž zdrojem pohádkových příjmů pro mezinárodní Židovstvo.

Raymond Ventura (Ray Ventura), filmový producent, hudební nakladatel, ředitel orchestru, generální ředitel „Houche Production“, „Houche Distribution“ a „Monde-Film“. Člen ředitelského výboru odborů filmových producentů a autor rozhlasových pořadů. „Osobnost“ francouzského „uměleckého“ života...

Pierre Villon, vlastně Roger Ginsburger, komunistický poslanec, emeritní vedoucí „National Front“, člen ústředního výboru komunistické strany, atd.

Plukovník Veil, předseda Federace židovských společností v Nizze.

Léon Wertheimer, novinář a dlouholetý šéfredaktor novin „Petit Parisien“. Jeho syn, Félix Emile Daniel Wertheimer, je v současnosti ředitelem Agence Presse pro tuzemsko i zahraničí.

Georges Wildestein, obchodník s obrazy a nakladatel, ředitel listu „Gazette des Beaux Arts“, novin „Arts“ a nakladatel edice Beaux Arts. Profesor „French University“ v New Yorku a dlouholetý tajemník Nadace Salomona Rothschilda.

Paul Winkler, v Budapešti narozený ředitel novin, zakladatel agentury „Opera Mundi Presse“, distributor článků a příspěvků Alberta Einsteina, Davida Lilienthala, Léona Bluma, Edourda Herriota, Paula Reynauda, Arthura Koestlera, Eleanor Rooseveltové, atd. Vydavatel „Journal de Mickey“, ředitel „Samedi-Soir“, bývalý prezident odborů tiskových agentur a někdejší ředitel „Press Alliance Inc.“ v New Yorku.

Salomon Wolff, pařížský hospodářský dopisovatel listu „Neue Züricher Zeitung“ v Curychu.

Wormsové, židovská rodina bankéřů a loďařů, kdysi jako i dnes.

Boris Oliver Wormser, velvyslanec Francie, hospodářský a finanční ředitel ministerstva zahraničí, člen „francouzské“ komise na londýnské konferenci o „suezské krizi“ (1956), atd.

Alexis Zousman, vyšetřující soudce departmentu Seine a člen ústředního výboru Ligy za lidská práva.

Ignace Zweibaum, jednatel Francouzsko-brazílské důlní a průmyslové společnosti a rovněž Společnosti pro energii a radiační chemii.

Potud přehled nejužší vůdčí vrstvy. Je třeba ještě uvést tituly a obsahy některých filmů, produkováných „francouzským“ filmovým průmyslem a šířených do celého světa, protože je z nich zcela zřejmé, že cílem je morální rozvrácení nežidovského světa.

„Dedée d’Anvers“ (v Mexiku pod názvem „Otroci lásky“). Obsah: Prostituce v antverpském přístavu, povolání (?) pasáka je zde dovedeno k „perfektnosti“ a pro každého normálního člověka jde o odporný sadismus.

„Olivia“, obsah: Lesbické vztahy v dívčím internátu, jehož ředitelka sama udává „tón“ a pervertuje své chovanky.

„Les fruits pervers“, obsah: Otcovražda s následnou sebevraždou pachatelky, která je svým otcem alkoholikem nucena být po vůli obchodníkovi, dodávajícímu otcí alkohol.

„Du Rififi chez les hommes“ („Rififi mezi muži“), bezmála dvouhodinová „naučná hra“ o nejlepším způsobu vyloupení klenotnictví, plná vražd, obchodu s drogami a gangsterské „justici“.

„Gigi“, obsah: „Školení“ dívky, svými vychovateli připravované na „povolání“ prostitutky.

„Cheri“ (stejně jako předchozí dílo vyznamenávané „spisovatelky“ Colette), obsah: Milostné vztahy starší ženy s mladistvým, který se nakonec uchýlí k sebevraždě, když se cítí být opuštěn tou, kterou považoval za svou „duchovní“ vůdkyni.

„La Ronde“ („Runda“), obsah: „Vděčná anekdota“ o jedenácti nebo dvanácti souložících v řadě neboli „rundě“, složené z filmových „hvězd“.

„Zapovězené hry“, obsah: „Přirozené“ sklony (typická „válečná psychóza“) francouzských dětí, které vycházejí do přírody zabíjet zvířata a pak je „obřadně“ pohřbívají.

„Ten, který musí zemřít“, obsah: Nechutné líčení „chaosu“ v pravoslavné církvi, které ukazuje dokonce i v kostele jako správné zabíjení takových osob, které usilují o „osvobození“ člověka, v tomto případě slabomyslného a prostitutky.

„Šeříková brána“, obsah: Laskavost opilce a gaunera vůči uprchlému zločinci, kterého však nakonec zabije, protože „si uvědomí“, že šlo o nesvědomitý subjekt, zloděje, podvodníka, vraha, atd.

Až na nepatrné výjimky neexistuje jediný film, který by se nezabýval odpornými, chorobnými a nečistými stránkami života.

Francie se také stala „sídlem“ španělské „exilové“ vlády a místem, kde jsou vychvalováni ze Španělska uprchlí jinověrci, z nichž se tam potom stávají „géniové“ jako Pablo Picasso, Pablo Casals a Maria Casaresová (dcera ministra neblahé paměti Santiaga Casarese Quiroga). A konečně je třeba také poukázat na to, že Židovstvo proniká i do sportu a vytváří takové „idoly“, jako je boxer Robert Cohen a Alphonse Halimi, kteří pomocí internacionálního „rozmachu“ kolem boxu a „předem stanovených“ utkání shrabují potlesk a hlavně peníze.

Jména a postavení výše uvedených francouzských Židů – kterých by se daly jmenovat ještě stovky – postačí k jasnému obrázku toho, co se v dnešní Francii děje. Přitom se nesmí zapomínat, že je tam 300 000 izraelitů, kteří zemi totálně ovládají ze strategických pozic. Neexistuje prakticky žádný obor lidské činnosti, v níž by nebyl pozorovatelný židovský vliv. Ohledně toho můžeme spolehlivě prohlásit, že mezi zhruba třiceti významnými francouzskými novinami a časopisy jsou pouze dva – „Rivarol“ a „Aspects de la France“ –, které nejsou ve vlastnictví a pod kontrolou Židů.

Ve světle těchto nezpochybnitelných skutečností již snadno rozpoznáváme příčinu katastrofy: Francie je dnes pouhou kolonií Izraele a proto z francouzského lidu Židy vydržené bohatství z největší části putuje právě tam k udržení tohoto pouštního státu při životě, jehož šílená touhou je stát se „středem světa“. Aniž bych byl prorokem, troufám si předpovědět, že se Francie časem promění v trosky, pokud se Francouzi nevymaní ze sevření judaismu, který je v současnosti plně ovládá. Ve stejné situaci, ne-li ještě horší, je dnes Anglie, kde je židovská infiltrace o nějakých 140 let starší než ve Francii, a kde izraelité díky dávnému poangličťování svých jmen již všechno ovládají, aniž by se spolehlivě vědělo, kolik jich vlastně v zemi žije. Anglická aristokracie, proslavená svým „sebevědomím“ a výstřednostmi, je totálně infiltrována Židy, kteří navíc ustavičně rozšiřují svůj vliv do stále vyšších sfér společnosti...

O Německu, zemi, o jejíž tradiční rivalitu s Francií opírá judaismus většinu své politiky likvidace Evropy a roztržštění celého křesťanského Západu, je dobře známo, že před nástupem nacionálního socialismu mu stejně tak dominovali Židé jako dnešní Francii. Rothschildové začali svou „kariéru“ v Německu a rovněž tak Marx, Engels i další původci „teoretického komunismu“, a bylo to také v Německu, kde se Židé poprvé pokusili strhnout na sebe vedení dělnických mas, aby jich následně zneužili proti státu a křesťanským institucím. Přestože se Židé zmocnili hospodářství, finančnictví, médií, „umění“, atd., nedokázali se před koncem první světové války stát plně pánem německé politiky.

Židům se podařilo rozpoutat první světovou válku a vehnat křesťanské mocnosti do nepředstavitelného krveprolití, a díky tomu mohli také vypustit ze řetězu komunistickou revoluci v Rusku (v zemi, která byla zapletením do světového konfliktu ochromena), a současně se zmocnili osudů Německa i mnoha dalších zemí, které se staly obětí „demokratické“ diktatury židovského zednářstva. Německo se po roce 1918 se zhroucením císařské říše a ztrátou kolonií dostalo totálně pod jejich panství a změnilo se v dějiště chaosu a korupce, kde se rychle střídala vláda za vládou, jeden atentát následoval druhý na pozadí šesti milionů nezaměstnaných, hospodářské krize a pokusů o státní převrat, atd., a to všechno v samém srdci „demokratické“ Výmarské republiky. Dokonale izraelity kontrolovaný tisk zašel ve své kampani morálního rozkladu společnosti tak daleko, že do svých rubrik zařazoval i inzeráty homosexuálů, hledajících „partnery“...

Protože se nyní Německo z poloviny nachází pod politicko-vojenským panstvím Rudé armády, z druhé poloviny pod židozednářským panstvím západních Spojenců, snaží se židovská internacionála své fundamentální panství etablovat na nový způsob a posílá tam své syny. A protože přicházejí pod ochranou „spojeneckých bodáků“, je jasné, že se jim daří strhnout na sebe důležitá postavení v Západním Německu (jako je již všechna mají na Východě).

K lepšímu vhledu do toho, co Židé nanovo v Německu plánují, ocituji zde několik odstavců ze španělských novin „Arriba“ ze 17. března 1957 s titulem *La inmigración judía vuelve a invadir Alemania Occidental (Židovské přistěhovalectví se znovu zmocňuje Západního Německa)* s podtitulem: „V krátké době se izraelitům podařilo zmocnit dopravy, soudnictví a turistického průmyslu“. Autorem článku je Alberto Crespo:

„Spojenecké okupační armády, které se před lety změnily z nejpodezíravějších na nejžárlivější přátele Západního Německa, se nyní chystají nahradit je jinými, méně rozruch budícími, skvělejšími a ráznějšími jednotkami, přestože ty první se zdají být bystřejší a výkonnější v těchto časech míru nebo polovičatého míru. Ti noví neohlašují svůj příchod bubnováním a nerazí si cestu tanky. Ba právě naopak, obě fáze dobytí – invazi a obsazení – uskutečňují v naprostém utajení. Jdou přímo ke kořenům, pronikají tak hluboko, jak to jen jde, a s touto oporou pak tam již navždy zůstávají. Asi není třeba vysvětlovat, že mluvím o Židech.

Kolem čtyř set jich každý týden vstupuje na území Spolkové republiky. Většina z nich, řekněme 95 procent, přichází z Izraele. Jaká absurdita se skrývá v tomto obráceném exodu! Zpočátku tito lidé bojovali o zmocnění se země svých prapředků a pak se jí za výhodnou výměnu zase vzdávají. Kdo by dal ruku od ohně za stálost a opravdovost jejich patriotismu?

V současnosti je například v židovských rukou téměř celý německý obchod s kožšinami, který je jedním z nejvýnosnějších. V Berlíně, který tito tiší a nepostřehnutelní vetřelci mimořádně upřednostňují, a jsou dokonce oprávněni zdržovat se u kvadrigy, která korunuje Braniborskou bránu. Zakrátko bude jejich knižní obchod, řada novin, většina berlínských hotelů a dobrá polovina soudnictví. Podle všeho soudcovské povolání mimořádně preferují, protože jeho prostřednictvím mohou ovládat mnohonásobnou německou většinu. Později, pokud tomu Bůh nezabrání, se zmocní univerzit. A pak, čeho ještě?“

Momentálně se již Židům podařilo zmocnit mj. berlínského vydavatelství „Ullstein“, největšího v Evropě, dále mnichovského rozhlasového vysílače, odkud také provozují svou stanici „Svobodná Evropa“, šířící do porobených zemí svou židozdnářskou propagandu. Kromě toho mají rovněž v rukou velký list „Süddeutsche Zeitung“ i různé časopisy a podařilo se jim založit v Německu kluby, do nichž Němci nemají přístup. A nejen to – Německo je nuceno každoročně platit Izraeli 60 milionů dolarů jako „válečné reparace“. Je to poprvé v dějinách, kdy poražený stát je nucen platit „reparace“ státu, který za války ještě vůbec neexistoval...

Základem všech politických, sociálních, ideologických, hospodářských a dalších střetů naší doby je ve skutečnosti strašlivý boj mezi Židovstvem a křesťanstvím, a křesťanství je také jedinou silou, která je sama o sobě schopna zastavit židovský triumf. V důsledku perfektní organizace a pečlivě vypracovaných plánů se izraelitům 20. století pomocí politických intrik, hospodářské infiltrace, oklamání dělnických mas i korupce všeho druhu podařilo zmocnit se postavení více či méně absolutních *pánů* mnoha národů, které jsou dnes ve skutečném *otroctví*, a to buď v totálním – jak je tomu v zemích pod židovským komunismem – nebo částečném, jak je známe ze zemí ovládaných židovským zednářstvem.⁴⁶

K získání takové hegemonie použil judaismus množství nejrůznějších nástrojů i prostředků a nadále jich také využívá, dokud nedosáhne definitivního uskutečnění svého vysněného zločinného cíle. Komunismus, socialismus, zednářstvo, odbory,

⁴⁶ Přesnější by bylo mluvit o *otevřeném* panství tam a *zastřeném* zde, protože obrat na Východě 1989 vlastně spočíval pouze v tom, že i tam dosud otevřené panství bylo změněno v zastírané. Podrobně o tom píše Diethelm Brüggemann („FRAKTUR“, 9. únor 1992, str. 2): „Sleduje-li se minulost většiny v tzv. ‚svobodných‘ volbách zvolených prezidentů nyní ‚nezávislých‘ republik Sovětského svazu, pak zjišťujeme: Nejprve byli předsedy nejvyššího sovětu té které republiky, následně se nejvyšší sověty změnil na ‚parlamenty‘ a oni se stali jejich předsedy. Poté byli v této funkci jmenováni kandidáty v prezidentských volbách a také promptně zvoleni. ... Podívejme se na některé z těchto ‚prezidentů‘ blíže. *Kirgizstán*: 15. října 1991 probíhají prezidentské volby. Starý komunista Askar Akajev je ve svém úřadě potvrzen 95,3 procenta. *Arménie*: V prezidentských volbách 16. října je zvolen Ter-Petrosjan, dosavadní předseda nevyššího sovětu Arménie. *Tádžikistán*: V prezidentských volbách 24. listopadu vítězí Rachmon Nabijev, v letech 1983 až 1985 šéf komunistické strany Tádžikistánu – tedy ještě před údajně liberální periodou Gorbačova a perestrojky. Mezitím však byl znovu předsedou nevyššího sovětu a prvním tajemníkem KS. *Ukrajina*: 1. prosince probíhají prezidentské volby. Je zvolen Leonid Kravčuk, převlečený partajní aparátčík a stranický ideolog, naposled předseda ukrajinského parlamentu. Opustil KS teprve po tzv. ‚puči‘ a následně ji zakázal. *Kazachstán*: Rovněž 1. prosince prezidentské volby. Jediný kandidát: Nursultan Nasarbajev. Dříve šéf komunistické strany a předseda parlamentu. Je zvolen 97 procenty hlasů. – A to je pouze výběr z výsledků ‚prvních svobodných voleb‘ v ‚bývalém SSSR‘. ... *Zahraničně politicky* rozhodující faktor každého státu je vojenský. Otázka tedy musí znít: Je dvanáct republik skutečně nezávislými vojenskými útvary, nebo stará sovětská armáda stále trvá? Odpověď: Již při přípravě plánování pro SNS (Společenství nezávislých států) bylo pro celé území SSSR vytvořeno ‚nové‘ vrchní velitelství ‚strategických odstrašujících sil‘ pod velením generála Jurije Maximova. A 21. prosince prezidenti SNS jmenovali pro *celý* vojenský komplex společné nejvyšší vojenské velení. Tedy srozumitelnými slovy řečeno: Všechno zůstalo při starém. – Nejdůležitějším vnitropolitickým faktorem je kontrola nad policií a tajnou službou. Již 24. října rozhodli ministři vnitra ‚suverénních republik‘ včetně Lotyšska a Estonska (!) o vytvoření ‚společné organizace, podobné americkému FBI‘. Opět srozumitelně řečeno: KGB dostal nové jméno. A 19. prosince ‚vytvořil‘ Jelcin pro Rusko ‚superministerstvo‘, dohlížející na policii a vyšetřování. – SNS má tedy společné ozbrojené síly, policii i tajnou službu. Identita starého SSSR je zachována, a pro jeho zdaleka největší část, Rusko, jsou policie a tajné služby zorganizovány ještě efektivněji než dříve.“ – Pozn. editora českého překladu: Tento náhled byl zcela oprávněný v době, kdy si Satanova synagoga ještě nebyla zcela jistá Čínou, a republiky bývalého SSSR skutečně byly podle výše vyličeného modelu volně federalizované jako hráz případnému čínskému vojenskému tlaku. Mezitím však již byla dána přednost postupnému – a úspěšnému – pronikání „kapitalismu a západních kulturních hodnot“ do Číny. Tím „obránná aliance“ ztratila smysl a také o ní od té doby nikdo nikdy neslyšel.

politické strany středu, levice i pravice a dokonce i náboženské sekty spolu se sociálními resp. dobročinnými sdruženími jsou prostě nástroje judaismu, užívané podle okolností různými způsoby, ale vždy a bez výjimky se stejným cílem – zničit celé křesťanství a takto vyčištěný terén přenechat malému národu spiklenců, kteří se cítí být povoláni pány světa tím, co nazývají svými prastarými „proroctvími“, svým „obrozením“...

K tomu účelu využívají doslova všeho, od peněz až po politické násilí přes zdánlivé obrácení na křesťanství, od podněcování barevných národů proti bílým až po podporování špatných sklonů, které rozkládají křesťanskou morálku. A Žid bez oddechu pokračuje ve svém skrytém boji proti křesťanství.

Rád bych zde ukázal duševní majetek dvou typických představitelů judaismu resp. falešného křesťanství.

Prvním je proslulá programová řeč rabína Reichhorna, přednesená v Praze při příležitosti „calebu“, tj. shromáždění rabínů na hrobě velkorabína Šimona ben Jehudy. Řeč byla otištěna v listu „Le Contemporain“ z 1. července 1886 pod titulem „Kronika historicko-politických událostí posledních let“. Druhým projevem je úvod, napsaný ruským učencem Sergejem Nilusem ke své knize z roku 1905, v níž poprvé uveřejnil proslulé *Protokoly sionských mudrců*.

„Programová řeč“ rabína pojednává obecně hanebnou židovskou válku proti křesťanství, a je třeba ji důkladně studovat, ne jen zběžně přečíst:

„Naši otcové uložili vyvolencům Izraele povinnost vždy jednou za století sejít se u hrobu velkého mistra, svatého rabína Šimona ben Jehudy, jehož moudrost propůjčuje vyvoleným všech generací *moc nad celým světem* i autoritu nad všemi potomky Izraele. Již 18 století trvá válka Izraele proti oné moci, jež byla přislíbena Abrahámovi, ale které se zmocnil kříž.

Přestože byl deptán, svými nepřáteli pokořován a ustavičně ohrožován smrtí, lid Izraele nepodleh, a když se rozšířil po celém zemském povrchu, je to důvodem, proč mu *musí celá země patřit*.

Po mnoho století naši mudrci statečně a s nezlomnou vytrvalostí bojují *proti kříži*. Náš národ se postupně zdvihá a jeho *moc roste každým dnem*. Nám patří Bůh dne, který si postavil Áron v poušti, *zlaté tele, božstvo naší doby*.

Pokud se nám podaří stát se jedinými pány zlata celého světa, přejde skutečná moc do našich rukou a pak se naplní příslib, daný Abrahámovi. Zlato, největší moc světa; zlato, moc, síla, odměna, nástroj veškeré moci. Toto „*všechno*“, čeho se člověk obává a po čem touží, je jedinečné tajemství, nejhlubší vědění, světu vládnoucí duch. Zlato je *budoucností*.

Osmnáct století patřilo našim nepřátelům, současné a příští století musí být naše, musí patřit nám, lidu Izraele, a také nepochybně náležet budou.

Dnes je tomu po desáté během tisíce let hrozných a ustavičných bojů s našimi nepřáteli, kdy se na tomto hřbitově před hrobem našeho velkého Mistra „caleba“, svatého rabína Šimona ben Jehudy, scházejí vyvolení všech generací lidu Izraele, aby se soustředili na prostředky, jimiž dosáhneme výhod pro naši věc, a to tím, že se *vystříháme vážných chyb, jichž se ustavičně dopouštějí naši nepřátelé křesťané*. Pokaždé zde náš sanhedrin proklamuje a káže *nepřetržitý boj* proti takovým nepřátelům, ale v žádném z předcházejících století naši

předci nedokázali ve svých rukou soustředit tolik zlata a tím i moci, jak nám dopřálo století devatenácté.

Zahledíme-li se do budoucnosti, potom se již bez přehánění můžeme radovat, že velice brzy uskutečníme naše záměry. Podívejme se tedy na materiální stav Evropy a analyzujme mocenské pozice, jichž izraelité na počátku tohoto století dobyli koncentrováním obrovského kapitálu, jímž momentálně disponují. ... V Paříži, Londýně, Vídni, Berlíně, Amsterdamu, v Hamburku, Římě, Neapoli atd. jsou izraelité díky Rothschildům vlastníky mnoha tisíců milionů, takže i v druhořadých a třetířadých místech disponují volným kapitálem, a nikde již nelze provést finanční operaci nebo nějaký významnější podnik bez účasti a bezprostředního vlivu synů Izraele. V našich dnech již všichni císaři, králové i knížata klesají pod tíží dluhů, aby mohli udržovat početné armády jako nezbytnou oporu svých kolísajících trůnů. Burzy ovšem tyto dluhy regulují, a *my jsme největšími vlastníky burz* na všech trzích.

Dále je třeba *usilovat o rozmnožení půjček*, abychom tak byli těmi, kdo manipuluje s akcemi, a jako záruku na půjčené peníze musíme požadovat železnice, lesy, doly, velké dílny a továrny, a rovněž se musíme zmocnit všech nemovitostí i příjmů z daní.

Zemědělství bude vždy základem bohatství každé země. Pozemkové vlastnictví bude zaručovat úctu a velký vliv. Proto musíme své úsilí zaměřit na získání obrovského množství půdy pro naše bratry a za tím účelem je třeba podporovat rozkouskování velkostatků, protože pak pro nás bude snadnější se jich zmocnit. Pod záminkou, že chceme pomáhat dělnické třídě, je třeba statkáře a majitele půdy zatížit velkými daněmi. Jakmile se půda bude nacházet v našich rukou, stane se pro nás *práce křesťanského proletariátu* zdrojem nezměrného bohatství.

Protože je křesťanská církev jedním z našich nejnebezpečnějších nepřátel, musíme pracovat na oslabení jejího vlivu tím, že těm, kdo se hlásí ke křesťanskému náboženství, budeme vštěpovat ideje myšlenkové svobody, skepticismu i rozkolnictví, a vyvolávat religiózní diskuse, které jsou přirozeně velice prospěšné k vyvolávání rozkolů a sektářství v křesťanstvu. Logicky by se muselo začít ničením dobré pověsti služebníků tohoto náboženství a šířením pochybností o jejich zbožnosti i soukromém životě.

Každá válka, každá revoluce, každá politická nebo náboženská změna nás přibližuje k okamžiku, kdy dosáhneme nejvyššího, vytouženého cíle.

Obchod a spekulace. Tyto dva vydatné zdroje zisku nikdy nesmíme nechat vyrvát z rukou Izraele, a především je nutno chránit si obchod s alkoholem, máslem, chlebem a vínem, protože tím se staneme neomezenými pány zemědělství. Staneme se také dodavateli obilí. A když potom z bídy vznikne nespokojenost a nevole, vždycky dokážeme svalit odpovědnost na vlády.

Všechny veřejné úřady se musí stát přístupné Židům. Jakmile se my staneme úředními osobami, dosáhneme podlézavostí a prozíravostí našich lidí pravého vlivu a moci. Je samozřejmé, že jde pouze o takové posty, které jsou spojeny s mocí, počtami a privilegii. Úřady, jež vyžadují vědomosti a práci,

spojené s nepříjemností, můžeme přenechat křesťanům. Nejdůležitější je resort spravedlnosti.

Advokátská kariéra nám poskytuje nejlepší příležitost, abychom se mohli pochlubit svými vědomostmi, a současně nám dovoluje vnikat do soukromých tajemství našich největších nepřátel, křesťanů! Těmito znalostmi je potom můžeme dostat do závislosti na nás.

Proč by Židé nemohli být ministry školství, když už jsou tak často ministry financí? Musíme se také dostat do zákonodárných sborů, abychom tam mohli zabránit přijetí zákonů, které by gójové vydali proti jediným pravověrným synům Abrahámovým.

V tomto směru se náš plán blíží uskutečnění. Vlivem pokroku jsme byli téměř všude uznáni a jsou nám přiznána stejná práva jako křesťanům. Čeho však musíme ještě dosáhnout a co musí být předmětem naší ustavičné snahy, je prosazení zákona o mírnějších podmínkách hospodářské soutěže. Tím se zmocníme zlatého dolu, který bude přinášet mnohem větší výnos, než rýžoviště v Kalifornii.

Lid Izraele musí obrátit své snažení k oné mocenské přičce, z níž pramení čest a úcta. Nejúčinnějším prostředkem k tomu je účast na všech průmyslových a finančních operacích. Přitom je ovšem nutno dávat pozor na hrozbu soudního stíhání následkem nějaké nástrahy nebo svodu. Je tedy třeba při spekulaci prokázat onu formu mazanosti a cit, který pro to máme vrozený. Nesmíme zůstat pozadu v ničem, co by nám mohlo zajistit vynikající postavení ve společnosti. Filosofie, medicína, právo a politická ekonomie, jedním slovem všechna odvětví vědy, umění a literatury – to vše je polem působnosti, kde nám úspěch může přinést bohatou úrodu. Teprve potom postavíme své schopnosti do patřičného světla.

Naše schopnosti jsou nerozlučně spojeny se spekulací. Například přednes nějakého hudebního díla, třeba i dost slabého, nám poskytne nejlepší příležitost, abychom vyzvedli Žida, který je jeho tvůrcem, a jeho hlavu ověnčili gloriolou slávy. Co se týče medicíny a filosofie, ty rovněž musí tvořit součást našeho duchovního bohatství.

Lékař je zasvěcen do nejintimnějších tajemství rodiny, a tím máme v rukou zdraví i životy našich nejhorších nepřátel, křesťanů.

Musíme podporovat uzavírání manželství mezi Židy a křesťany, protože židovský národ tím může jenom získat. Určité množství nečisté krve, přinesené takto do našeho Bohem vyvoleného národa, ho nemůže zničit, a naše dcery tímto manželstvím dosáhnou spojení s rodinami, které mají moc a vliv. Výměnou za naše peníze dosáhneme vlivu na své okolí. Toto přiblížení se křesťanům nás nesvede z cesty, kterou jsme si vytyčili, ale naopak to z křesťanů při trošce opatrnosti udělá naše ochránce.

Bylo by žádoucí, aby si izraelité k sobě jako metresy nebrali ženy našeho svatého náboženství, a doporučuje se jim, aby si k této úloze vyhledávali křesťanské panny.

Největší význam by mělo nahrazení svátosti manželství jednoduchým civilním obřadem, protože pak by se křesťanské ženy daly úplně na naši stranu.

Jestliže má hlavní moc na zemi zlato, pak je určitě nutné zmínit se na druhém místě o tisku. Co zmůže zlato bez tisku? Protože výše uvedené zásady nemůžeme bez tisku uskutečnit, je nevyhnutelné, aby se vedení časopisů dostalo do rukou našich lidí.

Peníze a obratnost ve volbě prostředků, kterými si zkorumpované osobnosti nakloníme, z nás udělají pány veřejného mínění a vydají nám lid do rukou.

Když takto vytrvale půjdeme krok za krokem kupředu, zatlačíme křesťany a zničíme jejich vliv. My budeme světu předepisovat, koho má ctít, komu důvěřovat a co má zavrhnout. Povstanou-li někteří jedinci a zaplaví nás kletbami, pak nic netušící poddajné masy se nás zastanou a ujmou. Až se staneme neomezenými pány tisku, potom bude pro nás velmi snadné změnit pojmy cti, ctnosti, charakteru a posvátnosti rodiny, která byla až dosud nedotknutelná, a jíž zasadíme první ránu k úplnému zničení. Potom budeme moci zničit všechno, co křesťany – naše nepřátele – povznášelo v jejich víře a důvěře. A až si z vášní vytvoříme potřebnou zbraň, budeme moci vyhlásit boj všemu, čemu se až dosud vzdávala čest a úcta.

Každý syn Izraele musí pochopit jednotlivé body těchto pravých zásad a musí je zachovávat. Tak vzroste naše moc jako veliký strom a jeho větve ponesou ovoce, to jest bohatství a vliv. To bude náhrada za hrozný osud, který Izrael po staletí snášel. Když někdo z nás udělá krok vpřed, musí ho další následovat. Pokud se však dostane na scestí, musí mu někdo z nás pomoci. Když je Žid před křesťanským soudem, je nutné, aby se ho bližní ujali a pomáhali mu. Ale jen tehdy, pokud žil podle předpisů, které Izrael již tak dlouho zachovává.

Náš lid věrně uchovává náboženské zvyky svých praotců.

Náš zájem vyžaduje, abychom ukazovali porozumění pro sociální otázky, zejména pro takové, které by směřovaly ke zlepšení poměrů pracujících tříd. Ve skutečnosti ovšem musíme usilovat o to, abychom se zmocnili této stránky veřejného mínění a udávali její směr.

Zaslepenost davu a jeho sklon nechávat se klamat patetickými frázemi nám umožní snadno se jej zmocnit. Dopomůže nám k tomu popularita a důvěra v jistých kruzích. Mezi našimi lidmi snadno najdeme takové, kteří dokáží své vyumělkované city zahalit do takové výřečnosti, jako upřímný křesťan své skutečné přesvědčení.

Je nutné, aby proletář byl Židům nakloněn a podřízen těm, kdo mají peníze. My jej potom budeme podněcovat k revolucím a převratům. Každá taková katastrofa nás ve svém výsledku přivede blíž k cíli, k onomu cíli, jímž je *panování nad celým světem*, jak bylo předpovězeno našemu otci Abrahámovi.⁴⁷

⁴⁷ Traianem Romanescem zde jen ve výtahu reprodukována řeč rabína je naprosto autentický dokument. V úvodu „zvláštního tisku“ listu „Osttdutsche Rundschau“ ze 4. prosince 1917 pod titulem „Prorok“ – kde jsou rovněž ukázky z této řeči – se doslova píše: „Svého času ve Vídni vycházející noviny ‚Deutsche Zeitung‘ 15. března 1901 pod titulem ‚Rabínova brožura‘ přinesly dnes mimořádně pozoruhodný článek:

‚Ve včerejším zasedání parlamentu vznesl poslanec Březnovský dotaz na ministra spravedlnosti, týkající se zabavení brožury ‚Rabín o Gójích‘. Víme, že i ta nejohavnivější řeč proti Židům nedokáže našim lidem otevřít oči tak, jako projev jednoho z jejich souvěrců, a nadto učeného

To jsou děsivě jasná slova rabína, typického představitele židovského národa. Shoda mezi jeho slovy a způsobem postupu Židů v praxi je doslova perfektní. V Moskvě, New Yorku, v Austrálii, Argentině, Mexiku – všude stejný způsob jednání i postupů, a také se stejnou lstivostí a obratností, jak je výše rabín Reichhorn otevřeně vylíčil.

Nyní si přečtěme, co před více než padesáti lety k tomu řekl křesťan toho druhu, jakých je dnes již jen velmi málo. Jde o úvod profesora Sergeje Niluse ke knize, v níž roku 1905 zveřejnil v Rusku *Protokoly sionských mudrců*, které představují detailní program, na jehož základě se od roku 1897 až dodnes odvíjí židovské spiknutí proti lidstvu.⁴⁸ Přesněji řečeno, jedná se o 24 tajných direktiv světového sionistického kongresu v Basileji, které bychom mohli nazvat „evangeliem“ jak komunistického, tak i zednářského nebo sionistického judaismu, protože v zásadě je to totéž: internacionální judaismus, který se spíkl proti celému světu.

Profesor Nilus tedy říká:

„V roce 1901 se mi dostal do rukou jistý rukopis, a toto rozsahem poměrně malé pojednání způsobilo hlubokou změnu v celém mém způsobu nazírání a vyvolalo to, co může být v lidském srdci způsobeno pouze Božím zásahem. Přirovnal bych to k zázraku podobně, jako když slepý prohlédne! Rukopis měl název ‚Protokoly sionských mudrců‘ a obdržel jsem jej od již nežijícího maršálka černigovské šlechty a později vicegubernátora ve Stavropolu, Alexeje Nikolajeviče Suchotina.

Rukopis se dostal na světlo veřejnosti teprve koncem roku 1905 ve druhém vydání mé knihy ‚Velké v malém aneb Antikrist jako nastávající politická možnost‘. Sám jediný Bůh ví, kolik marné námahy jsem v letech 1901-1905 vyplýval na to, abych ‚Protokoly‘ dal do oběhu a varoval tak veřejnost a především rozhodující instituce a úřady před bouří, která se již dlouho stahovala nad bezstarostným a nyní snad také o rozum přicházejícím Ruskem. Ale teprve roku 1905 se podařilo vydat tiskem neblahý rukopis jako varování pro všechny, kteří ještě mají uši k slyšení a oči k vidění...

Protokoly ze shromáždění sionských mudrců by se snad při povrchním čtení mohly zdát tím, co se obvykle označuje za banální výroky. Ale tyto ‚banální‘ výroky jsou vyslovovány s takovou břitkostí a nenávistí, jaká je u takzvaných banálností neobvyklá. Domýšlivá, hluboce zakořeněná, nesmiřitelná, pradávna a přitom dlouho skrývaná rasová nenávist, a co je na tom vůbec nejhorší, mezi řádky vře náboženský marasmus, klokotá to, syčí, a jako z přeplněného kotle vyřazuje sebevědomí těch, kteří pociťují, že jsou již blízko svého konečného triumfu.

rabína, o tom, jak si má Židovstvo počínat, aby dostalo ‚góje‘ do své moci. Nemůžeme si proto odpustit neuvést zde alespoň nejvýznamnější místa z brožury, která byla poslaneckou interpelací imunizována, protože našemu čtenáři tak mnohé objasní.“

„Imunní“ se stala brožura tím, že dotýčný poslanec ve vídeňském parlamentu ji přečetl v rámci své interpelace a byla stenografována. Tím se text brožury resp. rabínovy řeči stal součástí oficiálních dokumentů poslanecké sněmovny.

⁴⁸ Pojednávám o něm ve své další knize ‚Velké židovské spiknutí‘.

Mimochodem řečeno, nelze podcenit ani ten zavádějící fakt, že název rukopisu vůbec neodpovídá obsahu. Nejsou to vlastně žádné protokoly, nýbrž přednáška nebo soubor přednášek muže (nebo mužů), nějakým způsobem významného a mocného. „Protokoly sionských mudrců“ jsou v nám známé podobě souborem navzájem jen volně souvisejících částí. Přímo se zde vnucuje předpoklad, že jde pouze o zlomek díla, z něhož se začátek a některé další části buď ztratily nebo nebyly vůbec k dispozici. Pro přemýšlivého křesťanského pozorovatele existuje dostatek důkazů o pravosti a židovském autorství „Sionských protokolů“ v prostředí, které ho v jeho vlasti obklopuje, stejně jako ve světových událostech.

Poslední baštou, posledním útočištěm před propuknuvším zuřivým orkámem Satanovy zlovůle je už jen posvátné Rusko, dům Nejsvětější Matky Boží. Všechny snahy a útoky oněch tajných i zjevných, známých i neznámých služebníků a pacholků Antikrista jsou nyní zaměřeny proti Rusku... Jde o symbolického hada judaismu, který chce ve svém smrtícím sevření zničit celou křesťanskou Evropu.

Čím více se přibližuje ten neblahý historický okamžik, čím strašlivější budou bouřlivé události, zatím ještě skryté v mlze budoucnosti, tím rozhodněji a odvážněji musí bít neohrožená a šlechtná srdce, a tím vřeleji a neohroženěji se musí semknout kolem své posvátné korouhve – Boží církve a carského trůnu.

Pouze světlo Kristovo a Jeho svaté všeobecné církve dokáže proniknout temnem propasti a vyjevit její hanebné rozšíření.

Srdce mně říká, že udeřila hodina ke svolání osmého ekumenického koncilu,⁴⁹ na němž se dají dohromady představitelé celého křesťanstva bez postranních úmyslů a názorových různic, které je již po staletí dělí, aby se společně postavili na odpor Antikristovi.“

Když Nilus před více než padesáti lety tato slova psal, nebylo židovské nebezpečí ještě tak zjevné a všestranně konkrétní. Ruská společnost té doby, stejně jako dnešní americká, anglická, francouzská a vůbec celého křesťanského Západu, je nebrala vážně, nechtěla sáhnout po tvrdších opatřeních proti politickému judaismu, a jen o pouhých dvanáct let bylo Rusko vrženo do nejstrašnější katastrofy celých svých dějin.

Miliony a miliony zahynuly hlady, celé národy byly odvedeny ze svých domovů nebo dokonce zlikvidovány, křesťanská církev byla rozprášena, a pustošení bez konce – to bylo dílo hada, o němž mluví Nilus. Symbolický had již dnes pronikl do všech zemí, pracuje stejným způsobem jako v Rusku před rokem 1917, a pokud se jej nebudeme stranit, udělá brzy na celém světě přesně to, co se stalo v carské říši. Dnes na jeho – tichou, ale viditelnou – činnost narážíme v Severní Americe stejně jako ve Francii, v Anglii jako v Jižní Africe, v Mexiku jako v Brazílii, Argentině, Venezuele, Kanadě nebo Austrálii. Politický Žid je dnes všude přítomen se stejným

⁴⁹ Prof. Sergej Nilus byl pravoslavný křesťan. Pravoslaví uznává za ekumenické pouze osm koncílů, konaných před schizma z roku 867. Naproti tomu římskokatolická Církev čítala v roce 1905 již 20 ekumenických koncílů.

likvidačním posláním. Má svůj stát Izrael, ne však proto, aby v něm žil, nýbrž jako útočiště pro nepředvídané situace, jako „legální“ centrum svých politických infiltrací, jako internacionální úřadovnu pro vydávání legálních pasů, s nimiž pak proniká do nevzdálenějších koutů světa, jako zemi, do níž se sbíhají obrovská bohatství, kterých se Židé v celém světě zmocnili. Skrze tyto nepokojně bloumající a ve všech úhlech světa etablované Židy platí dnes všechny národy světa anonymní daň státu Izrael.

Existuje pouze jedno jediné řešení, jak lidstvo osvobodit z nejrůznějších nástrah a pastí židovského otroctví, spočívající v *omezování a potlačování jejich vlivu* všude tam, kde se objeví. Přejde den, kdy takové potlačení židovského vlivu, které dnes vypadá jako nemožnost, bude realitou, protože celý svět nebude věčně akceptovat za svého pána fanaticky výjimečný lid, i když se sám označuje za „vyvolený národ“ k materiálnímu panství.

Každý národ, který v té míře, v jaké pociťuje a odhaluje židovský vliv na své finance, politiku i běžný život, musí na to odpovídajícím způsobem reagovat a zabránit mu v tom. Musí se tak ovšem stát dříve, dokud není pozdě, dokud se židovský vliv neupevní v marxisticko-izraelitskou diktaturu. Jen tak se můžeme zachránit před trpkou budoucností, před budoucností, která je pro stovky milionů lidí již po léta současností.

Od roku 1956, kdy tato kniha (poprvé) vyšla, již v ní odhalované spiknutí v celém světě nezadržitelně pokročilo. Některé z nejnápadnějších postupů si zde v hrubých rysech ukážeme:

1° Dlouho byl svět agenturami Associated Press, United Press a France Press (AP, UPI a FP) ve službách internacionální židovské propagandy klamán vydáváním Pandita Nehrúa za praporečníka míru, a samozřejmě mu zamlčovaly, že je pokrytecký agent světového komunismu s pověřením vyvolávat chaos v západním světě. Pravdu však nelze věčně skrývat, a tak roku 1961 celý svět viděl, jak se „pacifista“ Nehrú s ohněm a mečem vrhl na portugalské osady Goa, Damao a Diu. Zde tedy najednou neplatil ani „princip nevměšování“, ani „právo národů na sebeurčení“, nýbrž síla zbraní. Nehrú při své agresi správně počítal s podporou Chruščova i se skrytým souhlasem státníků, kteří zrazovali západní země.

Portugalsko je křesťanský a antikomunistický stát, a z toho důvodu také určen k rozchvácení. Proto mu ani Anglie, ani Bílý dům nepřišly na pomoc proti spiklencům, kteří se v Kongu vyzbrojili a připravili Portugalsko o část Angoly.

2° Belgie je další křesťanský a protikomunistický stát, a proto je v posledních letech pod silným tlakem jak ze strany SSSR, tak i (Židy dirigované) OSN, aby se stáhla z Konga. Poté, co bylo prvního cíle dosaženo, padla vláda nové africké země do rukou komunisty Patrice Lumumby, který na oslavu vítězství nechal své bandy brutálně pobíjet civilní obyvatelstvo a především řeholnice. Před propuknutím takových hrůzností se provincie Katanga zdráhala vykročit cestou komunismu a prohlásila se na nezávislou, což vyvolalo podráždění OSN. Tato organizace, která nikdy nehnula malíčkem na pomoc komunismem zotročených zemí, zmobilizovala rázem vojska sedmi národů a zahájila ofenzívu proti prezidentu Moise Čombemu z Katangy s cílem donutit jej, aby se podrobil komunisty řízené vládě Konga. První ofenzíva proběhla v září a neuspěla. Poté OSN soustředila větší vojenské síly, spolehla se na rozhodující podporu amerického státního departementu, a 28. listopadu 1961 začala s novým útokem. Dvanáct dní dopadaly bomby na město Elisabethville, aniž by se někdo zajímal o utrpení civilního obyvatelstva.

Ve Spojených státech protestoval proti masakrům senátor Dodd, bývalý Nixonův viceprezident, i jiní činitelé, ale ofenzíva nebyla zastavena.

3° Nejnovější úsilí francouzských nacionalistů, aby Alžírsko nepadlo do rukou ze strany SSSR podporovaným teroristům, bylo vynaloženo v dubnu 1961, když francouzští generálové vyzvali k odporu proti defetistické politice kabinetu, který řídil Žid Michel Debré. Kennedyho vláda mu neprodleně přispěchala na pomoc a zmobilizovala 6. americkou flotilu, která zablokovala francouzské nacionalisty v Alžíru, takže se museli vzdát a odstoupit moc francouzsko-židovskému pověřenci Jeanu Morinovi. V Paříži bylo oficiálně oznámeno, že v roce 1962 se francouzská armáda stáhne z Alžírska „bez ohledu na to, co se tam stane“, tj. že Západ zde znovu kapituloval ve prospěch marxismu.

4° Americký státní departement se řídí směrnicemi židovskými magnáty ovládané „rady pro zahraniční vztahy“⁵⁰ a po celém světě provozuje rozkladnou politiku ve prospěch marxismu. V roce 1956 neudělal nic pro polské rebelující vlastence, ale naopak poskytl tamějšímu komunistickému režimu stomilionovou dolarovou pomoc a v roce 1961 schválil novou podporu.

Tentýž státní departement USA schválil v tom samém roce půjčku 133 milionů dolarů pro ghanského komunistického prezidenta Kwame N'Krumaha, jednoho z nejaktivnějších šířitelů marxismu v nově vznikajících zemích Afriky.

Rovněž pomohl dvěma miliardami dolarů Titovu komunistickému režimu v Jugoslávii.

Navíc každoročně podporuje zhruba miliardou dolarů vládu indického prezidenta Nehrua.

To neznamena nic jiného, nežli že komunistická infiltrace západního světa je díky dvousečnému plánu financována z peněz severoamerických daňových poplatníků: na jedné straně je subvencován komunismus, na druhé straně jsou oslabovány Spojené státy jako takové se záměrem v budoucnosti tam vyvolávat krize a v souladu s marxistickými tezemi je světu ukázat jako dekadentní systém, odsouzený k zániku.

5° Velkým (zlo)činem amerického státního departementu bylo instalování komunistického tyranie Fidela Castra i přesto, že velvyslanec Earl T. Smith informoval vládu, že jde o komunistu. Státní departement však Smithovi přikázal, aby se řídil pokyny Herberta Matthewse, „skvělého znalce karibské politiky“. Matthews je Žid a současně pracuje pro židovské noviny „The New York Times“. Výsledek? Fidel Castro Ruz je od roku 1961 řízen Židem Abrahamem Zinowitschem, který roku 1941 přišel na Kubu připravovat komunistické hnutí v celém Karibiku. Nyní, v roce 1961, působí jako prostředník mezi Kremlem a Castrovým režimem. Dalším významným funkcionářem na Kubě je argentinský komunist a Ernesto „Che“ Guevara Lynch.

6° Byl to Žid Arthur Schlesinger, prokomunistický odchovanec Harvardské univerzity, který připravil památný projev prezidenta Kennedyho z 18. listopadu 1961, v níž ostře káral – ne snad rudé spiklence, kteří zrazovali Spojené státy – nýbrž organizace vlasteneckých Američanů, bojujících právě proti těmto zrádcům, tedy Výbor pro vyšetřování neamerické činnosti, senátní výbor pro vnitřní bezpečnost, dále Společnost Johna Birche, Křesťanské národní křížáky, Křesťanské antikomunistické křížáky a Křesťanské křížáky.

7° „Zásada nevměšování“ a „právo národů na sebeurčení“ jsou jen vábívé marxistické šalmaje k přehlušení bolševické tyranie. Tyto, jinými respektované principy, ovšem přestávají platit, pokud jde o nekomunistické národy a státy jako Santo Domingo, Katanga a Goa, kde Organizace amerických států, OSN resp. Indie intervenovaly, aniž by se pokusily vydávat za údajné obhájce zásady „nevměšování“.

⁵⁰ Jde o neblaze proslulý, Rockefellerův ovládaný „Council on Foreign Relations“ (většinou pod zkr. na CFR).

8° 31. května 1961 Kennedyho vláda nařídila, že musí okamžitě přestat náboženská kázání a proslovy, přednášené vojákům amerických jednotek v Německu o nemorálním charakteru komunismu. Generál Edwin A. Walker, velitel 24. pěší divize, byl zbaven velení, protože byl patronem zmíněných proslovů. Toto absurdní nařízení kritizoval 26. července senátor Strom Thurmond z Karolíny, a pak se 28. a 31. července i 2. a 4. srpna k tématu znovu vrátil, ale mezinárodní židovské agentury uvalily na jeho vystoupení naprostý informační bojkot, takže se jeho kritika v americkém senátu nedostala k veřejnosti.

Propuštění generála Walkera i další stejně absurdní případy byly možné proto, že v Kennedyho administrativě seděli Židé Averell Harriman, Abraham Ribicoff, Arthur J. Goldberg, Douglas Dillon Lapowski, Adlai Stevenson, Orville Freeman, James M. Landis, Arthur Schlesinger a mnoho dalších prominentních zednářů jako Dean Rusk, Chester Bowles a generál J. McCloy,⁵¹ vesměs spolupachatelé židovského marxismu a poháněči jeho rozšíření do celého světa.

9° Spruille Braden, jeden z vysokých úředníků státního departementu, v South Bendu (Indiana) prohlásil, že „Spojenectví pro pokrok“ zvaný Kennedyho plán se neopírá ani o investice, ani o soukromé podnikání, nýbrž je socialistický a zavleče do komunistické sféry vlivu země Střední a Jižní Ameriky. Braden řekl, že „nějaký génus zla se nyní tajemně snaží pomocí revolucí a likvidováním soukromé sféry vtáhnout tyto země do takového socialistického marastu, který i nás má ve vhodnou dobu začlenit do jediného světového komunistického státu... Pokud právo na soukromé vlastnictví nebude chráněno, zmizí pak spolu s ním i všechna ostatní práva a svobody“.

Komunistické spiknutí s viditelným sídlem v Moskvě je na postupu a má nespočet kompliců v západním světě. Avšak nekomunistické síly jsou rovněž mohutné a procitají. Jejich činnost bude pro komunismus rozkladná v té chvíli, kdy se začnou bránit.⁵²

* * *

⁵¹ Tímto zařazením mu Romanescu nejspíš křivdí, protože by musel být identický s *Johnem J. McCloyem*, který byl podle Skousena (str. 54 a 111) koncem padesátých let šéfem rockefelle-rovské „Chase Manhattan Bank“.

⁵² V tom se Romanescu bohužel osudně zmýlil. „Pád“ zdi a železné opony roku 1989 byl totiž zinscenován skrytými vůdci komunismu a nikoli nějakými antikomunistickými silami. V jeho důsledku nebyl odstraněn komunismus, nýbrž naopak *Maastrichtskou smlouvou* i tak žalostný zbytek samostatnosti křesťanských zemí Evropy.

Promluva Jakuba Bermána k polským Židům

(Stenogram z tajného referátu soudruha Jakuba Bermána, předneseného na zasedání exekutivy Židovského komitétu v dubnu 1945.)

„Židé mají příležitost převzít do svých rukou v úplnosti osud státu a získat nad ním kontrolu. Není však třeba tlačit se do reprezentativních funkcí. V ministerstvech a důležitých úřadech je nutné vytvářet tzv. ‚druhou garnituru‘. Je zapotřebí přijímat polská jména a příjmení. Musíme tajit svůj židovský původ. Ve společnosti je nutné vytvářet a šířit názor a utvrzovat ji v přesvědčení, že v čele státu stojí Poláci a Židé že v něm vlastně nehrají žádnou roli!

Cílem je ujařmení mínění a světového názoru polského národa v námi požadovaném směru. Do našich rukou se tak v první řadě musí dostat propaganda a její nej-důležitější odvětví tisk, film a rozhlas!

V armádě je pak zapotřebí obsadit politické funkce, dále funkce veřejné a správní, a musíme si zajistit postavení ve výzvědné službě. Silně je třeba také upevnit vliv v celém národním hospodářství.

V rámci plánu obsazování ministerstev Židy je třeba se v první řadě zaměřit na ministerstvo zahraničních věcí, financí, průmyslu, zahraničního obchodu a spravedlnosti. Z centrálních institucí jsou to zejména obchodní ústředí a spotřební družstva, v sektoru soukromého podnikání pak musíme v období přeměn zaujmout pevné pozice v oblasti obchodu. Podobné postupy musíme uplatňovat rovněž ve straně, tj. ‚sedět za zády Poláků‘, ale všechno řídit!

Osídlovací rozmísťování Židů je nutné uskutečnit v rámci určitého plánu a ku prospěchu židovské pospolitosti. Po mém soudu je třeba usidlovat Židy po větších skupinách ve Varšavě, v Krakově i v dalších centrech hospodářského a obchodního života jako jsou Katowice, Vroclav, Štětín, Gdaňsk, Gdyně, Lodž a Bielsko.

Je třeba rovněž vytvářet vzorové průmyslová i rolnická střediska, především v nově získaných polských územích, a nespokojovat se pouze se středisky ve Wałbrzychu a Rychbachu, která již nyní máme. Ve zmíněných střediscích si pak můžeme náležitě uzpůsobit ‚došlé kádry‘, a to i v těch profesích, s nimiž bychom jinak byli hůře obeznámeni.⁵³

Antisemitismus musíme považovat za hlavní zradu a potírat jej všude a na každém kroku!

Pokud se zjistí, že některý Polák je antisemita, je třeba jej okamžitě zlikvidovat pomocí státních bezpečnostních orgánů nebo bojůvek PPR jako fašistu, ale výkon-ným orgánům nebudeme objasňovat podstatu věci!

Židé musí pracovat pro své vítězství a současně musí také působit pro vítězství a na podporu komunismu ve světě, protože pouze tehdy a v takovém politickém zřízení dosáhne židovský národ nejvyšších úspěchů a zajistí si nejsilnější pozice!

⁵³ Příprava „kádrů“ pro nadcházející kolonizaci Palestiny.

Jsou jen nepatrné vyhlídky, že by došlo k nové válce! Pokud se začne Amerika rychle ‚socializovat‘, pak za pomoci této drogy i větších nebo menších otřesů musí i tam zavládnout komunismus!

Židovská reakce, která se dnes ještě přidržuje reakce mezinárodní, ji zradí a sama uzná, jako Židé měli raději stát na ‚druhé straně barikády‘. K podobnému případu spolupráce Židů celého světa – jinak uznávajících dvě různé systémové koncepce komunismu a kapitalismu – již došlo během poslední války! Dvě největší velmoci světa – v plném rozsahu kontrolované Židy a pod jejich vlivem – si „podaly ruce“!

Práce Židů, působících v okolí prezidenta Roosevelta, vedla k tomu, že USA společně se SSSR vstoupily do války proti Střední Evropě, kde byla kolébka nové ideje, založené na nenávisti vůči Židům. Zasloužili se o to Židé, kteří věděli, že v případě vítězství Německa se rasismus stane skutečností i v USA, a Židé zmizí z povrchu světa!

Proto také sovětští Židé pro tento cíl obětovali krev ruského národa a američtí Židé pro stejný cíl investovali svůj kapitál.

Je třeba počítat s dalším ‚přilivem‘ Židů do Polska, protože na ruském území jich je ještě mnoho. Před příchodem Němců existovalo v jednotlivých lokalitách SSSR několik uskupení polských Židů. Např. v Charkově 36 200, v Kyjevě 17 800, v Moskvě 53 000, v Leningradě 61 000 a v západních oblastech SSSR 184 730. Židé, soustředění ve zmíněných centrech, představují převážně židovskou inteligenci a někdejší židovské kupce. V současné době je tento židovský element ve SSSR zaškolován. Jedná se o kádry ‚budovatelů Polska‘, kteří v souladu s plánem politbyra mají jako specialisté obsadit hlavní odvětví hospodářského i politického života v zemi. Většina těchto Židů bude rozmístěna v hlavních centrech Polska.

Stará židovská politika již ‚odkvetla‘. V současné době jsme tedy přijali novou politiku, která plně spojuje cíle židovského národa s politikou SSSR. Hlavní zásadou této politiky je vybudování řídicího aparátu, který se bude skládat z představitelů židovské populace v Polsku.

Každý Žid musí nabýt povědomí o tom, že SSSR je velkým přítelem a protektorem židovského národa. Počet Židů v porovnání s předválečným obdobím poklesl. Židé však v nynější době projevují více solidarity. Každému Židovi musí být vštípeno přesvědčení, že vedle něj pracují ostatní, ovládaní stejným duchem, jenž sleduje totožný cíl!

Po určitou dobu bude ‚židovská otázka‘ ještě zaměstnávat mysl Poláků. To se však změní, pokud se nám podaří vychovat v našem duchu alespoň dvě generace Poláků.

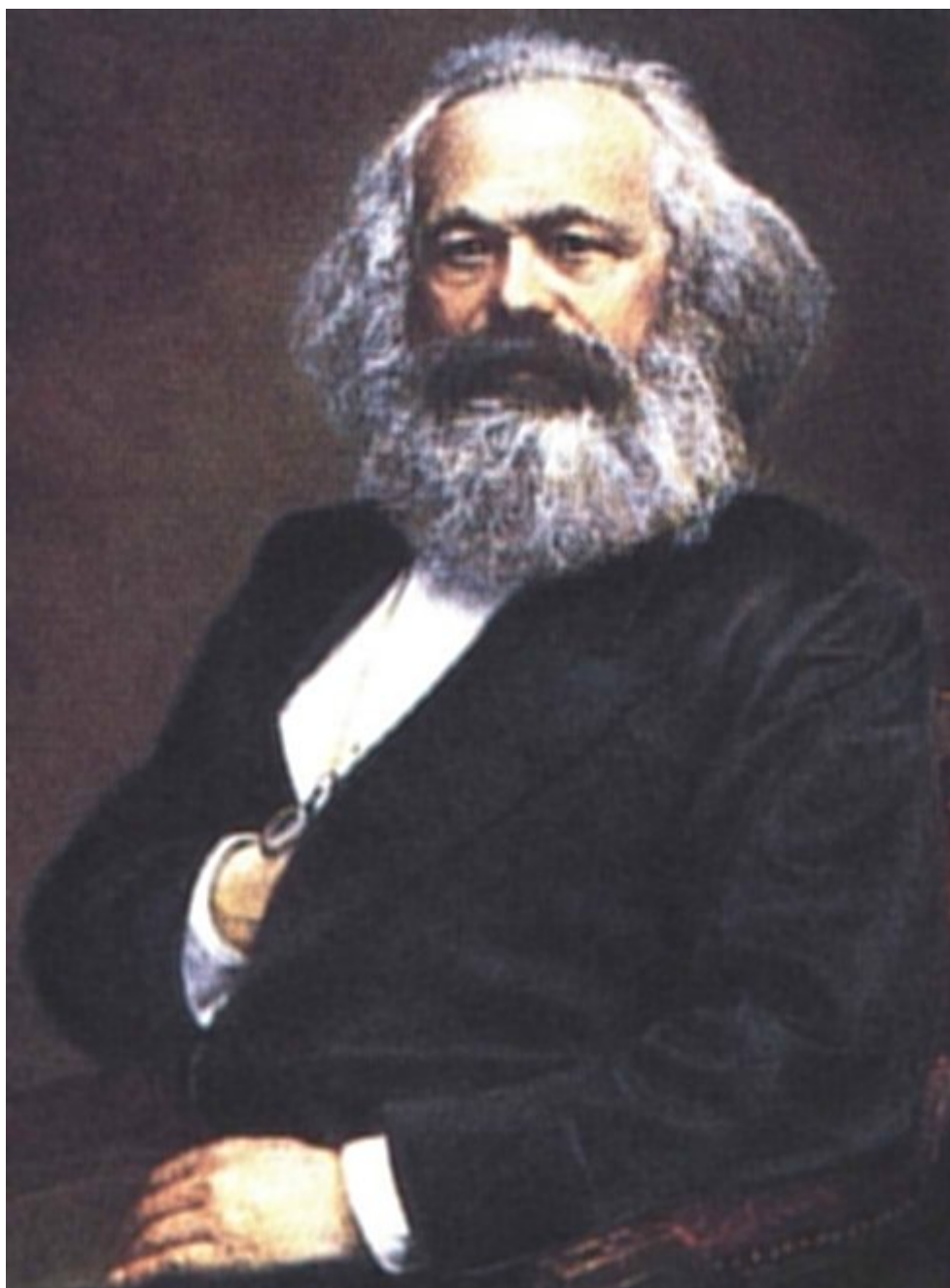
Podle údajů vojvodského Židovského komitétu (Komitetu Żydowskiego) je v současnosti na území Horního a Dolního Slezska více než 40 000 Židů. Přibližně 15 000 Židů má být zaměstnáno v rámci kolonizace. Tato kolonizační akce je financována ze zahraničních židovských fondů i ze státních (polských). Židé budou záměrně vytvářet přechodně nenápadnou koncentraci židovského elementu jako základ pro povolání rolnických i průmyslových pracovníků.

Jedná se zde ovšem o budování v rámci širších politických cílů!“

Text je přetištěn z knihy „O Narodowych silach Zbrojnych – NSZ“ autora plk. Stanisława Żochowskiego, bývalého náčelníka štábu velení (Szefa Sztabu Dowódstwa) NSZ, vydalo nakl. Retro, Lublin 1994.

V dubnu 1945 byl sionistický Žid Jakub Berman státním tajemníkem rady ministrů, členem politbyra PPR, členem Prozatímní vlády národní jednoty a také tajemníkem Poalej Syonu.

Polák, jenž odcizil stenogram Bermanova referátu, byl odsouzen k trestu smrti, který byl později změněn na doživotí.

Žid Karl Marx alias Moses Mordechai Levy. V roce 1848 vydává na pokyn Rothschildů tzv. Komunistický manifest – který má být ideologickým nástrojem k židovskému ovládnutí světa. Komunismus je nejrychlejším prostředkem k vyvlastnění všech nežidovských národů a jejich úplnému zotročení. Marx byl členem zednářské lóže „Apollo“ v Kolíně nad Rýnem. Rovněž tak byl členem anarchistické zednářské lóže „Le Socialiste“ v Bruselu. V roce 1871 řídil Marx z Londýna povstání pařížské komuny pomocí svého zprostředkovatele, lvovského Žida Leo Frankla, který byl rovněž členem komuny. Za zmínku také stojí, že za povstání komuny se pařížská lůza podle tajných směrnic svých židovských vůdců ani v nejmenším nedotkla majetku Rothschildů!

Z leva do prava: Pražský zemský vrchní rabín Karol Efraim Sidon při rozhovoru se Židem a vysokostupňovým zednářem Václavem Havlem a se Židem Pavlem Tigridem (Schönfeldem). V. Havel je spolu s dalšími osobně zodpovědný za devastaci naší země po roce 1989 a likvidaci její národní suverenity. Spolu s lóžovým bratrem V. Klausem, se kterým ho pojí členství v židovském zločineckém zednářském řádu B'nai B'rith, je nepřitelem českého národa č. 1 , ke kterému už několikrát vyjádřil svoje pohrdání!

Dva hlavní představitelé Solidarity - Židé Lech Wałęsa (Lejba Kohne) a Adam Michnik (Aaron Szechter) při jednání za zády polského národa se zločinci z PZPR a SB, u tzv. kulatého stolu v Magdalence v roce 1988. Tito Židé (spolu s dalšími) nesou zodpovědnost za devastaci a likvidaci Polska, jeho národní suverenity a jeho podřízení mezinárodnímu mocenskému Židovstvu a vtažení do jeho struktur – Evropské unie a NATO.

Pražský židovský hřbitov, kde byla pronesena zmíněná programová řeč rabína Reichhorna. Více méně identické dokumenty kolovaly již dávno před rokem 1897 v nejrůznějších textových variantách jako přísně tajná písemnost a konečně našly svou poslední podobu jako nám známé *Protokoly sionských mudrců*, které pak byly předloženy vybranému okruhu zednářů výhradně židovského řádu B'nai B'rith, který se konal souběžně s oficiálním I. sionistickým kongresem 1897 v Basileji.

